

NINJA

3.50 DM - 12 FRF - 3 CHF - 25 ATG - 150 SIT - 50 DEN

KLJUČEVI STRAHA

DEREK FINEGAN

KLJUČEVI STRAHA

Derek Finegan
KLJUČEVI STRAHA

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1994. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320 603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

KLJUČEVI STRAHA

Cigareta je lagano dogorevala na ivici pepeljare. Na podijumu za igru su se klatili retki parovi. Bilo je već iza ponoći i gosti otmenog restorana »La Gvardija«, u predgrađu San Franciska, su polako odlazili. Konobar je doneo još jednu čašu vina i stavio je pored pepeljare sa cigaretom. Poručnik Tejlor nije ni pogledao konobara, kao što nije ni gledao u ženu koja je sedela preko puta njega spuštajući ruku na tu čašu. Ispred poručnika je stajala puna čaša sa duplim viskijem, koju nije ni dodirnuo cele večeri.

— Imaš li snage da presta-neš da misliš na to? — upitala je žena.

— Emi... — reče Tejlor tiho. Zaista mi je žao. Za ovu

večeru sam se pripremao tri nedelje...

— I četiri puta si je odlagao, Džordže — reče Emi Tomas. Bila je medicinska sestra u jednoj od uglednijih bolnica. Imala je trideset tri godine i već dva braka iza sebe. Izgledala je kao žena kojoj je suđeno da zbog lepote i privlačnosti ruši sopstvene brakove.

— Možda samo preterujem, ali naprosto nisam u stanju da se razvedrim, Emi. Oprosti — reče poručnik Tejlor. — Ta ubistva mi jednostavno ne izlaze iz glave.

Bio je policajac ne samo po profesiji, već po životnom pozivu. Jedan od onih ljudi kojima je borba protiv kriminala u krvi. Ni sada, dok je preko puta njega sedela plavoko-

sa lepotica čije telo, utegnuto u usku i kratku crnu haljinu su pogledom lizali svi prisutni muškarci, osim njega, nije prestajao da bude policajac. Razum mu je govorio da takvim ponašanjem gotovo vređa Emi, ali razum mu nije dozvoljavalo da se opusti i prestane da misli na slučaj koji mu je već oduzeo skoro tri meseca života.

— Možda drugi put... — rekla je rezignirano Emi, srknuvši malo vina. Sasvim drugačije je zamišljala sastanak sa tim krupnim, snažnim čovekom čvrstog, privlačnog lica koji joj se neobično dopadao i sa kojim se upoznala gotovo sasvim slučajno, za vreme jedne njegove posete bolnici u kojoj je radila...

On je došao u bolnicu da se raspita za stanje zdravlja devojke koja je bila napadnuta i povredena, sumnjajući da to ima veze sa slučajem koji je vodio. Emi je bila dežurna. Strašno joj se svidela njegova briga za devojku. Kada je otkrila da je još uvek neoženjen, njeno interesovanje je poraslo. Upustila se sa njim u razgovor o tom slučaju serije ubistava i sada je znala, bar u osnovnim crtama, šta muči Džordža Tejlora...

— Ubistva su prestala, Džordže — reče Emi. — Ti više sa tim nemaš ništa.

— Naravno — reče on — ali, nemam ni ubicu. Ko zna kada će on ponovo početi da ubija. Emi, shvati... Moj posao je da sprečim ubistva. Ne radi se samo o mojoj reputaciji ili ne znam čemu. Ja jednostavno želim da prekinem tu seriju ubistva...

— Razumem te, Džordže — reče ona. — Ako ti to nešto znači...

— Znači mi, Emi, veruj mi — uzdahnu poručnik. — Samo, čini mi se da naprosto nisam uspeo. U karijeri mi se retko dešavalo da ne dovedem slučaj do kraja, da ne pronađem počinioce. Ponekad se nisam ni trudio da razmišljam više o takvim stvarima. Međutim...

— Pretpostavljam da prosto imaš suviše snažnu savest — reče Emi. — Osam žena je stradalo a ti nekako kao da imaš osećaj da si ti zbog toga kriv...

— Nije to — reče poručnik. — Nije savest! Možda sujeta... Ma ko je to uradio, nadmudrio je i mene i kompletnu policiju. Razumeš li? Kada bi se našao neki drzak novinar da se uhvati za činjenicu da je jedan ubica mudriji i lukaviji od policije San Franciska... Osećam

da sam izgubio, a ne volim da gubim.

— Bojim se da si na dobrom putu da izgubiš još nešto — rekla je Emi i ispila vino do kraja. — Molim te da me odvezeš kući. Izgleda da će me zaboleti glava ako nastavim da pijem.

On ju je poslušao bez reči. Platilo je račun i potom su izašli. Mladić sa parkinga je dovezao njegova kola i krenuli su u tišini. Emi je gledala namerno na drugu stranu i grizla se u sebi, pitajući se da li je moguće da je on toliko zao kupljen tim slučajem, ili je možda problem samo u njoj...

Džordž Tejlor je ipak razmišljao, i to veoma napeto, isključivo o tom slučaju. Sve je počelo pre sedam meseci, sa ubistvom devojkice iz jednog disko kluba. Nadena je u prtljažniku ukradenog automobila, ispod Golden Gejta, sa rastvorenim lobanjom — kao da je neko vrlo pažljivo skinuo gornju polovinu njene glave da zaviri šta ima unutra. Slika je bila monstruoza. Trebalo je duže od mesec dana da uopšte doznaju ko je ona. Nikakvih drugih upotrebljivih tragova nije bilo.

Druga žena, tek udata, samo što se vratila sa svadbenog pu-

ta, pronađena je tačno tri nedelje kasnije. Njeno telo nalazilo se na krovu jedne poslovne zgrade u samom centru. I njoj je bila otvorena lobanja i to je bilo dovoljno da se zazvoni na uzbunu — San Francisko je dobio serijskog ubicu mladih žena!

Treća je bila devojkica, sekretarica jedne agencije za usamljene. Telo joj je pronađeno u motelskoj sobi, na izlazu iz grada, na drumu prema Los Angelesu. Četvrta žrtva je bila pronađena u kontejneru za smeće iza zgrade opere. Peta devojkica je, kako je utvrđeno, stradala upravo na mestu gde jo je pronađen leš, za razliku od ostalih — u napuštenom skladištu rezervnih delova »Pan Amerikena«...

U tom trenutku je Džordž Tejlor naimenovan za šefa odeljenja za istrage serijskih zločina. Utvrdio je sledeće: žrtve su bile devojkice ili mlade žene, starosti između dvadeset i dvadeset pet godina, sve vrlo zgodne, i sve sa kosom obojenom u plavo. Na leševima nije nađeno ništa od njihovih dokumenata. Tragovi nasilja su bili minimalni, i nije bilo ni pomena o seksualnom poreklu tog nasilništva. Nisu bile silovane. Uzrok smrti kod svake žrtve bio je isti—prestanak rada

srca usled spazma srčanog mišića i dijafragme, nepoznatog porekla. Posle smrti žrtve, ubica im je, priručnim alatom, nedovoljno stručno da bi se moglo zaključiti da se radi o nekome sa pristojnim medicinskim znanjem, otvarao lobanje. Kod dve žrtve je primećeno da nedostaju delovi mozga. Nikakvi drugi tragovi nisu bili pronađeni. Bilo je samo očigledno da se žrtve nisu branile i da je smrt došla nenadano...

Šesta žrtva je bila studentkinja muzike poreklom iz Evrope. Sa njenom identifikacijom su imali najviše muke. Konačno, nekako u isto vreme kada su uspeali da je identifikuju, pojavio se i prvi trag koji je nešto obećavao — njena violina je pronađena u garderobi jednog noćnog kluba. Višednevnim ispitivanjem osoblja kluba i gostiju koji su u moguće vreme ubistva boravili u njemu ustanovljeno je da je devojka određene večeri bila u društvu sa muškarcem srednjih godina, nešto duže kose, neuočljivog lica, odevenog u skupo, italijansko odelo. Jedan od konobara se setio da je čovek bio veoma izdašan u napojnici i da je naručio šampanjac. No, to je bilo vrlo malo i svakako slaba osnova za pronalaženje daljih tragova.

Sledeća žrtva je pronađena u svlačionici jednog bezbol igrališta. Konačno, osma devojka je nađena na samoj obali zaliva i za nju je bilo karakteristično to što je uz sebe imala dokumenta. Budući da su znali o kome se radi, sproveli su hitnu istragu i utvrđeno je da se, dve noći pre pronalaženja leša, devojka nalazila u velikom društvu, u jednom restoranu, gde su proslavljali rođendan jednog iz tog društva. Međutim, sa proslave je otišla u pratnji čoveka koga niko iz tog društva nije poznavao. Opisali su se razlikovali u svemu osim u činjenici da je čovek bio obučen u veoma skupo i veoma elegantno odelo.

U međuvremenu je poručnik Tejlor obradio još desetak slučajeva napada na mlade žene ili devojke, ali se pokazalo da se tu nije moglo raditi o »Bolonji«, kako su šifrovano nazivali nepoznatog serijskog ubicu. Uz detalj da su sve žrtve bile lažne plavuše, Tejloru je upalo u oči i to da su svi zločini bili izvedeni u određenim vremenskim razmacima — tačni datumi su bili: prvi, deseti, dvadeseti i trideseti dani u mesecu! Poručniku se učinilo da može da predvidi sledeći zločin...

A onda je serijski ubica jednostavno prestao da ubija! Prošlo je dvadeset, pa trideset, pa četrdeset dana, a i pored pojačanog nadzora gotovo svih raspoloživih policajaca u gradu nije se dogodilo ništa što se moglo vezati za slučaj »Bolonja«. To uopšte nije pomoglo u istrazi. Naprotiv...

Poručnikov automobil se postavio ispred zgrade u kojoj je stanovala Emi Tomas. Isključivši motor, Džordž Tejlor uzdahnu:

— Zao mi je, Emi.

— Pazi da ti ne pređe u naviku, Džordže — reče Emi koliko god je mogla vedrije, mada je i to zvučalo sumorno. — Ovo večer možeš smatrati propalim.

— Zvaću te sutra — reče poručnik. — Okej?!

— Pokušaj — reče ona — ali prvo raščisti sa sobom neke stvari. Nemaš nameru da još jedno večer provedem sa svim tim leševima i tim masovnim ubicom. Razumeš?

On je klimnuo glavom i nagnuo se da je poljubi, ali ona ostade potpuno hladna, dopustivši mu da prisloni svoje usne na njene i to uopšte nije bilo nalik na poljubac. Još je rekla:

— U nekoj drugoj prilici pozvala bih te u stan na piće. Ovako...

— U redu je — reče poručnik Tejlor. — Čućemo se sutra...

Vozeći dalje proklinjao je sebe zbog glupog ponašanja za večerom. Kada je krenuo na sastanak sa Emi, mislio je da će to biti lepo večer koje će mu pomoći da se opusti, jer je već nedeljama bio napet zbog tog slučaja. Međutim, čim su ušli u restoran, počeo je da razmišlja o profilu ubice i to ga nije napuštalo uprkos tome što se trudio da obrati pažnju na Emi. Nadao se samo da ga ona zaista razume i da će mu oprostiti, i da će sledeći put biti bolje za oboje.

Na putu do svog stana poručnik skreće u jednu od sporednih ulica, prema baru »Devil Sin« gde je zalazio gotovo redovno, na kriglu nemačkog piva i na razvedravajućim razgovor sa barmenom, starim Hjuom Luisom. Sada se nadao da će ga pivo uspavati, a razgovor sa Hjuom bar malo razveseliti.

»Devil Sin« je bio rupa u kojoj su se skupljali penzionisani policajci, taksisti i studenti. Ta pomalo čudna kombinacija gostiju je mestu davala izvestan šarm. Kada je poručnik

ušao u bar, tamo su bili neki stari gosti, uglavnom, taksisti i nekoliko studenata. Bilo je bučno, jer su se svi nečemu smejali, a iz ugla je treštao džuboks. Tada je ugledao i čoveka oko koga se okupila gomila. Učinilo mu se da vidi duha...

Čovek oko koga su se gosti okupili, slušajući viceve, koje je taj čovek pričao sa urnebesnom energijom, bio je prilično visok i prilično širok, dobrodušnog lica koje bi sasvim dobro pristajalo sveže penzionisanom bokseru teške kategorije, a lice mu je uokvirivala duga plava kosa. Poručnik Džordž Tejlor se setio krupnog dečaka sa kojim je išao još u osnovnu školu.

— Pite?! Jesi li to zaista ti?! — uzviknuo je poručnik i progurao se kroz gomilu.

— Džordži! — razdragano je zaurloao Tabasko Pit. — Džordži Tejlor!

Prepoznavši se, odrasli dečaci su skočili jedan drugom u zagrljaj. Sav zadihan, Pit je okupljenima predstavio svog druga iz detinjstva, ne propuštajući da pomene neke smešne stvari koje su radili kao deca, na šta su se svi smejali kao ludi i to je već bilo dovoljno da poručnik povрати dobro raspoloženje. Jedva je dočekao da izdvoji Pita samo za

sebe... Zaglavili su u ugao bara i poručnik je sebi naručio kriglu nemačkog, a Pitu australijskog piva...

— Znači, sada si policajac — rekao je Pit. — Da znaš da sam oduvek znao da ćeš završiti sa značkom. Nekako si ličio na »puba« i kad si bio mali.

— A, ti? — upita poručnik Tejlor. — Šta je s tobom?

— Ja sam tu i tamo, radim ovo i ono... — neodređeno reče Tabasko Pit. — Uglavnom, jurim crvenokose dame i uživam u životu. Računam da sam još mlad za neko smirivanje. Razumeš?

— Nadam se da ne radiš ništa protivzakonito — reče Džordž Tejlor. — Ne bih voleo da jednog dana budem u prilici da hapsim najboljeg druga iz detinjstva.

— Taman posla, Džordži — nasmejao se Pit. — Osim ako nije protivzakonito voleti žene i pivo!

— Tako nešto je uvek bilo vrlo zakonito — osmehnu se Tejlor.

— Otkud ti u ovom kraju? — upita ga Pit. — Ja sam ovde povremeno redovan gost, ako tako može da se kaže. Svratim jednom u dva meseca da probam da li im se pokvarilo pivo.

— Stanujem u blizini — reče poručnik. — Ponekad svratim ovde na malo razgovora sa Hjuom. I na pivo, razume se...

— Neverovatno je da se ranije nismo sreli ovde — reče Pit.

Čavrljali su poput starih školskih drugarica, o svemu i svačemu, pominjući stara imena, podsećajući se starih dana, i naručujući pivo za pivom. Posle desete ture već nisu bili u stanju da se prisete nekih imena iz detinjstva, i zaplitali su jezikom i, naravno, počeli da govore o ženama...

— Nećeš verovati, Pite, ali večeras sam bio sa jednom zanosnom plavušom, a nisam je ni pipnuo — reče poručnik, ne bez gorčine. — Celo veče sam mislio samo na neke leševe i na neke ubice, umesto da se bacim na nju! Možeš li u to da razumeš?

— Ne — reče Pit prostodušno. — Ne mogu.

— Ne možeš?! — začudi se Džordž Tejlor. — Zar ti se nikada nije dogodilo da misliš na leševe i ubice kad si u društvu sa seks-bombom?!

— Meni?! Nikada! I nikada neće — Pit zaklima samouvereno glavom. — Kad sam u društvu sa dobrim »ribama«, ja obično mislim na bezbol...

Zacrekaše se udarajući rukama po površini šanka od veselja. Ali, poručnik se brzo uozbilji i reče:

— Čekaj! Ako ne možeš da razumeš, ja ću pokušati da ti objasnim u čemu je stvar... Hajde da prošetamo! Pustićemo vodu na slobodu, udahnuti malo amonijaka iz WC-a i ispričaću ti o čemu se radi...

— Važi, stari druže — složio se Pit.

— Kako znaš sve to? — upitao je Lesli Pita.

Lesli je ispružio svoje dugačko, vitko i snažno telo, skoro golo, izuzimajući minijaturene kupaće gaćice, na balkonu svoje kuće. Jednostavno se sunčao. Pored njega je bila knjiga i čaša sa voćnim sokom. Sa druge strane se nalazila stolica u koju se teškom mukom uvalio Tabasko Pit pridržavajući glavu koja ga je tog jutra strašno bolela. Bio je mamuran kao retko kada u životu.

— Moj stari drugar, sada poručnik policije San Franciska... — rekao je neodređeno Pit. — On vodi istragu. On, takođe, zna starim drugarima da pod-

metne nemačko umesto austra-
lijskog piva. . .

— Kako su uspjeli da sačuva-
ju sve to od štampe? — upita
Lesli mirno. — Nije sitnica!
Osam života!

— Džordži je rekao da im je
na ruku išlo upravo to što je
ubica odnosio leševe daleko od
mesta ubistva, kao da ih krije
— odvrati Pit. — Gde je Su-
miko?

— U gradu — odgovori Le-
sli. — Naglo je dobila želju da
vidi jednu pravu holivudsku
premijeru, i otišla je da kupi
avionsku kartu do Los Anđe-
sa. Želi ujutru da odleti, a uve-
če da se vrati, neposredno po-
sle te premijere.

— Onda ću morati sam da
odem u frižider i pronađem ne-
što protiv mamurluka — re-
kao je Pit.

Oteturao je do kuhinje, ot-
vorio frižider i dugo gledao
kao da nešto traži, a onda se
odlučno mašio za konzervu sa
pivom. Kada se vratio na bal-
kon, već je popio pola konze-
rve i već je bio prilično raspo-
ložen. Glava ga je, doduše, još
uvek bolela, ali mu je zato že-
ludac pevao. . .

— Džordži je, u stvari, oča-
jan! — rekao je Pit jasnije. —
— Mislim da on, u suštini, sa-
mo želi da odgonetne tu zago-
netku. A njegovi pretpostavlje-

ni se već spremaju da ceo slu-
čaj »olabave«, ako me razu-
meš. . .

— Jesi li siguran da ti je sve
ispričao? — upita Lesli zainte-
resovao. — Prema svemu što
sam čuo nemaju baš nikakvog
traga, osim možda tog skupog
odela. Ali, sada svaka »šuša«
u Frisku može sebi da kupi la-
žnog Armanija. . . To odelo mo-
žda samo liči na ono pravo i
skupo. Ni to ne može da se
upotrebi kao pouzdan trag.

— To sam mu i ja rekao —
reče Tabasko Pit.

— Možda ti je nešto ipak
prećutao?!

— On možda jeste, ali onoli-
ko piva koliko smo popili raz-
vezalo bi jezik i Fidelu Kastru
— nasmejao se Pit.

— To što on ima je vrlo ma-
lo — reče Lesli. — Ni najma-
njeg traga. Njemu sigurno ne
bi bilo drago da se štampa do-
čepa slučaja. Policija bi u oči-
ma javnosti ispala prilično ne-
pouzdana i nesposobna, zar
ne?

— To i njega brine — reče
Pit.

Lesli je razmišljao brzo i
veoma detaljno. Postojao je je-
dan detalj koji ga je naročito
interesovao i koji je bio zak-
ljučni deo njegovog razmišlja-
nja. Činjenica da se nijedna
žrtva nije, u stvari, branila, a

umrla je od spazma srčanog mišića, podsetila ga je na nešto što je odlično poznavao. Ustao je sa ležaljke i krenuo prema kući pokazujući rukom Tabasko Pitu da ga sledi. Otišli su u sobu koju je Lesli voleo da zove radnom. U uglu, u jednom ćupu stajali su svici papira. Lesli izabra jedan i razvi ga na писаći sto. Slika je predstavljala figuru čoveka išaranu tačkama pored kojih su bili za Tabasko Pita nerazumljivi japanski znaci.

— Dobro — rekao je Pit. — Šta je to?

— Japanska verzija udžbenika za akupunkturu — odgovorio je Lesli. — Mada se radi, u stvari, o smrtonosnim tačkama. Na svaku ovu tačku može se delovati na različite načine kako bi se izazvala smrt. Ove crvene tačke su mesta koja su naročito smrtonosna. Samo jedan snažan dodir, recimo...

Lesli se okrenuo i dotakao vrhom prsta jedno mesto na kraju Pitovog grudnog koša. Pit je gledao u prst sa nedoumicom i otvorenim neznanjem.

— Ovde — reče Lesli. — Dovoljan je snažan, brz, koncentrisan pritisak na živac koji upravlja skladom kretanja dijafragma sa radom srčanog mišića... U toku od tri sekunde

srce jednostavno prestaje da radi. Nastupa smrt! Mislim da je taj ubica na taj način lišio života te devojkę.

— Opet neka prokleta japanska veština — iscerio se Pit.

— Budi siguran da tako nešto ne može da izvede bilo ko — reče Lesli mirno. — Taj čovek je uvežban. Pretpostavljam da žrtve uopšte nisu mogle da očekuju da će ih napasti. Možda ih je držao u zagrljaju ili nešto slično...

— Meni se samo gadi to sa otvorenim lobanjama — namršti se Tabasko Pit.

— To je već deo poremećenog uma — reče Lesli. — Ali, gotovo sam siguran da ih je ubio primenjujući »daricukujen«.

— Šta?! — upita Pit.

— Nije važno — reče Lesli. — Uglavnom, ne verujem da je mogao da ih ubija na drugi način. Možda bi trebalo krenuti za njim upravo od toga. Gde je mogao da nauči tu veštinu?

— Pa, valjda u Japanu — osmehnu se Pit, nadajući se da je pogodio.

— Ne mora da znači — reče Lesli spokojno. — Slične tehnike su poznavali i Kinezi, Korejanci, pa i Arapi. Međutim, čini mi se da bi se sa sigurnošću moglo reći da je ljudi

koji tako nešto mogu da izvedu u Frisku malo.

— Bilo bi dobro kada bismo ih znali po imenu — reče Pit. — Onda bi bilo jednostavno. Eliminirali bismo jednog po jednog i sigurno došli do pravog.

— Mi?! — Leslie podiže obrve. — Odakle ti ideja da bismo mi to trebali da uradimo?

— Pa... Ko će? — isceri se Tabasko Pit. — Policija ne može, ne zna... Neko mora!

Leslie se osmehnu Pitovom oduševljenju, ali nije stigao ništa da kaže, jer se u tom trenutku pojavila Sumiko. Ljupka Japanka priđe Leslieju i spusti na njegove usne lahorast poljubac, a onda objavi:

— Sutra u jedanaest letim u Los Angeles. Biću na premijeri u devet, a u ponoć ću uzleteti nazad. Divan mali izlet, zar ne, Pite?

— Ima li mnogo mladih, slobodnih dama na toj premijeri? — upita Piti šeretski.

— Pre nego što zaroniš u biranje garderobe za premijeru, Sumiko... — reče Leslie mirno — molio bih te da mi pomogneš oko jedne veoma važne stvari kojom ćemo se Pit i ja bavljati dok si ti u Holivudu.

— Sve za tebe, dragi — reče veselo Sumiko.

— Možeš li, uz pomoć tvog čarobnog kompjutera da se ubaciš u kartoteku, recimo, policije iz Filadelfije? — upita Leslie.

— Zašto to? — upita Tabasko Pit zbunjeno. — Kakve veze ima policija u Filadelfiji?

— Dobro — reče Leslie. — Ne mora da bude Filadelfija. Može i Atlanta, ili Boston...

— Šta ti treba od njih? — upita Sumiko već sedajući za kompjuter. — Znaš i sam da mogu da se uvučem u bilo koju kartoteku na svetu, pod uslovom da nisu skremblowane.

— Treba mi jedan detektiv. Bilo koji, samo da trenutno nije na dužnosti, već, recimo, na godišnjem odmoru ili bolovanju — reče Leslie. — Neko ko bi, po godinama, a možda i po liku, odgovarao mom statusu.

— Ne razumem? — priznao je Tabasko Pit.

— Objasniću ti kasnije — reče Leslie.

— Može li Atlanta? — upita Sumiko prebirajući po tastaturi kompjutera. — Imam sada njih. Dostupni su, a imaju i fotografije svojih ljudi.

— Odaberi jednog — reče Leslie siguran da njoj ne mora ništa da objašnjava. Njih dvojice su se već toliko dobro razumeli da je ona već mogla da

pretpostavi zašto Lesli traži takvog čoveka.

Sve je trajalo možda pet ili šest minuta. Sumiko je pregledala kartoteku policije Atlante i izdvojila šest imena, sa godinama rođenja koje su mogle odgovarati Leslijevim godinama. Zatim je postavila pitanje na kojim dužnostima se nalaze ti policajci. Samo dvojica nisu bili trenutno na dužnosti. Jedan je ležao u bolnici posle ranjavanja. Drugi je bio na nekoj dodatnoj obuci u Švajcarskoj, u organizaciji »Interpol«.

— Da vidimo na šta liče ti ljudi? — upita Lesli.

Sumiko lako pronade način da izmami iz kompjutera fotografije tih policajaca. Onaj ranjeni je bio omanjeg rasta, i — crnac. Lesli je samo odmahnuo glavom. Detektiv na obuci u »Interpolu« bio je prilično visok, plavokos i uskog, gotovo nordijskog lica...

— Taj — reče Lesli.

— Prema podacima, on će ostati u Evropi još dva meseca — reče Sumiko.

— Odštampaj mi na printeru sve što imaš o njemu — rekao je Lesli. — I fotografiju.

— Bez ikakvih problema — osmehnula se Sumiko.

— Ja još uvek ništa ne razumem — rekao je sasvim is-

kreno Tabasko Pit i nagnuo iz već prazne konzerve sa pivom.

Lesli se samo tajanstveno osmehnulo...

— Kako ste rekli da se zovete? — upitao je uniformisani policajac na prijemnom odeljenju čoveka kratke, plave kose i uskog, gotovo nordijskog lica, koji je stajao pred njim u ruci držeći pismo koje je potpisao šef policije Atlante. U pismu je bilo napisano nešto što je policajca iznenadilo.

— Edvard Ros — odgovori stranac. — Ali, možete me zvati Ed.

— Dobro, Ed... — reče policajac. — Poručnik Tejlor će biti ovde za minut.

Džordž Tejlor se zapanjio kada su mu rekli da ga na prijavnici čeka nekakav detektiv iz Atlante sa pismom u kojem je stajalo da policija iz Atlante traži saradnju od policije San Franciska povodom tajanstvenih ubistava mladih žena. Prva Tejlorova reakcija je bila — neverica. A, zatim, njegova profesionalna radoznalost je pobedila. Napustio je bulje-
nje u kartoteku i hitro se spu-

stio liftom u prizemlje. Kada je ugledao tog detektiva iz Atlante, pomislio je kako će imati posla sa nekim mudrijašem, školovanim na onim skorojevičkim policijskim akademijama na istoku. Njegova iskustva sa policajcima sa istočne obale nisu bila vesela. Smatrao ih je kancelarijskim mastiljarama, ljudima koji se retko usuđuju da izađu na ulicu. Ukratko — nije ih podnosio.

— Ed Ros, pretpostavljam? — rekao je Tejlor prilazeći nepoznatom.

— Da — rekao je detektiv sa istoka. — A vi ste?

— Ja sam poručnik Džordž Tejlor — rekao je on. — U čemu mogu da vam pomognem?

— Možda bi bolje bilo da razgovaramo u vašoj kancelariji — rekao je Ed Ros.

Poručnik Tejlor je slegnuo ramenima i poveo gosta kroz hodnike, i liftom, sve do kancelarije. Kada su se vrata zatvorila poručnik je seo, ne nudeći Rosa da zauzme neku od slobodnih stolica. Namerno nije želeo da izigrava ljubaznog domaćina.

— Dakle? — upitao je Tejlor.

— U pismu piše dosta toga, ali ima stvari koje je bolje prećutati — reče Ros. — Na žalost loš glas se daleko čuje. Moje

odeljenje, u Atlanti, bavi se serijskim ubistvima. Imali smo ih nekoliko u Atlanti, zadnjih godina. Jedna serija podseća na ovu vašu...

— Koju našu? — upita Tejlor, ne verujući da se čak u Atlanti zna za »Bolonju«.

— Žrtve su mlade žene, devojke, zar ne? — reče Ed Ros. — Žrtvama su otvorene loblanje, zar ne?

— Kako znate? — upita pomalo lenjo poručnik, ne želeći da ostavi utisak iznenađenosti, mada je bio zaprepašćen.

— Izveštaji sa odbukcije... — reče kratko Ed Ros, i to je moglo svašta da znači. U svakom slučaju, poručnik Tejlor je bio uveren da taj napirlitani istočnjak zna o čemu govori.

— Dobro... — reče Tejlor. — Šta bi trebalo da učinimo za vas?

— Obrnuto — rekao je detektiv Ros. — Pitanje je šta mi možemo da učinimo za vas, poručniče! Jer, ako je ubica bio kod nas, sada je kod vas i vaš problem je, tako reći, gorući...

Poručnik Tejlor je uzeo pismo i pažljivo ga pročitao. U pismu je stajalo da detektiv Ros poseduje saznanja o ubici koja bi mogla da budu od pomoći da zajedničkim snagama reše slučaj. Džordž Tejlor još uvek nije bio ubeđen da se tu

može raditi o istom ubici, ali jednostavno nije hteo da se liši ni najmanje šanse da dozna bilo šta što bi moglo imati veze sa »Bolonjom«. Upitao je:

— Po čemu ste zaključili da se ovde radi o istom ubici?

— Pa... možda to i nije isti čovek — rekao je Ros. — Ali, to sa otvorenim lobanjama... Mi smo jedan takav slučaj već imali, pre sedam godina. U stvari, dva... Naravno, trudili smo se da ne uznemirimo javnost, pa nismo dozvolili da izveštaji sa obdukcije... Razumete?

— Da, da... — rekao je pomalo nestrpljivo Tejlor. — Valjda smo mi neoprezni. I... kakav je vaš zaključak?

— Ono što smo mi zaključili je slab osnov za istragu — rekao je Ed Ros. — Međutim, ima jedna stvar koja je mene lično veoma zainteresovala u vašim slučajevima. Uzrok smrti!

— Da... — reče neodređeno poručnik. — To je, moram priznati, i za nas tajna. Bio sam spreman da se kladim da se radi o otrovu, ali nije nađen nikakav trag bilo kakvog hemijskog sredstva.

— Da li je kod svih žrtava isti uzrok smrti? — upita Ros.

— Baš kod svih — reče poručnik. — U stvari, to je jed-

na od stvari zbog kojih smo uopšte sigurni da se radi o serijskom manijaku.

— Jeste li pomišljali da to može biti udarac? — upita Ros.

— Znaite valjda i sami da udarac ostavlja modricu, nagnječenje tkiva, tako nešto... Obdukcija nije pokazala... — Tejlor odmahnu rukom kao da želi da kaže da je uzalud pričavati.

— Mislim da ipak postoji način... — reče Ed Ros. — Jeste li ikada imali priliku da posmatrate jednu karate borbu?

— Brus Li, a? — osmehnu se sa gorčinom poručnik Tejlor. — Ne vidim kakve veze to ima.

— Karate i slične veštine podrazumevaju postojanje vitalnih tačaka na čovekovom telu — reče detektiv. — Snažan udarac u neku od tih vitalnih tačaka izaziva vrlo teške posledice. Moguće je oslepiti, onesvestiti, paralizovati, pa čak i ubiti čoveka takvim udarcem u takvu tačku.

— Udarac! Rekao sam da ne postoje tragovi udarca — reče poručnik Tejlor.

— Naravno... — rekao je Ed Ros blago. — Takođe postoje tehnike izvođenja pritiska na vitalne tačke.

— Govorite kao da ste stručnjak u toj oblasti — reče poručnik.

— Teoretski samo, stvar mi je dovoljno poznata da sam posumnjao da su žrtve stradale baš od takvog pritiska — rekao je detektiv. — Mislim da ne treba isključiti mogućnost...

— Voleo bih da vidim kako se, kako vi kažete, prostim pritiskom na neki deo tela može ubiti čovek — Džordž Tejlor je bio sasvim iskreno protivnik ideje koju je izlagao detektiv.

— Okej! — Ros zaklima glavom. — Kako bi bilo da pokušam da vam dokažem da postoji mogućnost... Recimo mogućnost da jednim pritiskom, samo jednog prsta, onesvestite nekoga.

— Dobrovoljno se javljam za taj eksperiment — reče sumnjičavo poručnik Tejlor.

— Nadam se da vas neću povrediti — rekao je Ed Ros.

Detektiv je ustao i prišao poručniku koji je sedeo i gledao više sa skeptičnom radoznalošću nego sa stvarnim zanimanjem. U jednom trenutku mu je taj detektiv sa istoka ličio na kakvog cirkuskog hipnotizera. Ed Ros je spustio ruku na pregib između poručnikovog ramena i vrata...

Džordž Tejlor je osetio blag pritisak, samo jednog prsta i — već sledećeg trenutka je jednostavno skliznuo sa stolice, bez trunke svesti u sebi!

Iz duboke tame koja mu je naglo pomutila svest izronio je kada je Ros na njegovo lice izlio pola čaše vode...

— Hej! Šta je ovo?! — upitao je unezvereno poručnik.

— Oprostite — mucao je gotovo preplašeno detektiv. — Nisam ni znao da je to tako moćno. Nisam očekivao... Oprostite! Nadam se da vas nisam povredio!

— Do đavola! — promumlao je mamruno poručnik. — Kog prokletog đavola ste to uradili?

— Učinio sam ono što sam rekao da ću učiniti — reče detektiv. — Međutim, i mene je iznenadio učinak pritiska prsta na tu vitalnu tačku.

— Uf! — zamumla Tejlor. — Izgleda da ste postigli pogodak. To vaše... Taj karate pritisak, ili kako da ga nazovemo... To jednostavno radi!

— Verujte li sad da postoji tehnika kojom se samo pritiskom može ubiti čovek? — upita Ed Ros.

— Verujem da tu ima neka vradžbina — reče poručnik. — Dobro... Platiao sam sopstvenu radoznalost. Sada je sve

u redu. Nije mi ništa... Ali, kako objašnjavate smrt tih žena? Neko ih je dotakao po vratu i one su se srušile mrtve... Tako nešto?

— Ne — reče detektiv. — Postoji jedna tačka... Ovde...

Dodirnuo je prstom kraj grudne kosti poručnika Tejlora i on mahinalno ustuknu pola koraka, na šta se Ed Ros osmehn timeru kao da želi da se izvini:

— Ova tačka je naročito osetljiva, jer upravlja radom dijafragme i srčanog mišića. Snažnim, brzim pritiskom na tu tačku može se ubiti i krupan čovek, a ipak se tu radilo samo o ženama koje sigurno nisu bile snažne.

— Bilo bi dobro kada bi takav pritisak ostavio bilo kakvog traga, na koži ili bilo kako... Obdukcija bi onda mogla da potvrdi vašu teoriju — reče Tejlor.

— Kako bi bilo da porazgovaramo sa doktorom koji je radio obdukciju? — upita detektiv.

— Ako mi obećate da me više nećete onesveščivati... — osmehn timeru se poručnik Tejlor. Taj momak sa istoka je počeo da mu se sviđa.

Krenuli su zajedno. Čitali su, a poručnik Tejlor je usput razmišljao o tome da li da pro-

verava ko je i zašto poslao Eda Rosa, čak sa istočne obale, u San Francisko. Rešio je da to učini naknadno, u pogodnom trenutku, kada Ros ne bude u blizini. No, važnije od toga mu je bilo to što je, izgleda, taj detektiv znao o čemu govori i Džordž Tejlor je lako zaključio da mu je svaka pomoć potrebna više od bilo kakvih sumnjičavosti i provera...

Šišli su u mrtvačnicu. Hladnoća velike prostorije, koja je i sama po sebi već bila frižiderski ledena, natera obojicu da se naježe. Doktor Pilgrim je sedeo u svojoj maloj kancelariji, obučen u avijatičarsku bundu, i jeo hamburger, čitajući nekakav časopis. Kada je primetio došljake, odložio je hamburger i novine i ustao...

— Nemoj mi reći, Džordže, da si ponovo došao zbog onih tvojih žena? — reče doktor Pilgrim. — Već mi je dosadilo da ih stalno vadim iz frižidera.

— To ti je posao, doktore — reče poručnik. — Ovo je detektiv Ed Ros, sa istoka. Njega zanima nešto što je možda i meni i tebi promaklo.

— Ed Ros — ponovi doktor Pilgrim srdačno i pruži ruku. — Ja sam Džonas Pilgrim, ovdašnji kasapin. Šta bi moglo da natera jednog detektiva sa

istoka da dođe u moj mali hram smrznutih leševa?

— Ed ima teoriju — reče poručnik Tejlor.

— Da — reče Ed Ros mirno. — Možda moja teorija nije tačna, ali to pre svega treba dokazati.

— Ed tvrdi da je čoveka moguće ubiti običnim pritiskom prsta u neku vitalnu tačku — reče Tejlor. — On tvrdi da su devojke ubijene na takav način.

— Koliko sam razumeo, vi ste, Ede, majstor istočnjačkih borilačkih veština — osmehnu se doktor Pilgrim. — To su te stvari, zar ne?!

— Okej! To su te stvari, ali ja sam samo teoretičar, a ne majstor — uzvratí osmehom Ed Ros.

— Teoretičar, klinac! — uzviknu poručnik, ali nije rekao ništa više. Samo je dodirnuo prstima onu tačku na vratu koju je Ros pritisnuo i tako ga onesvestio.

— Pa... — otegnuo je doktor — čuo sam nešto o tim vitalnim tačkama. Da čujem sad i teoriju...

Govoreći to doktor je prišao velikoj polici sa pretincima u kojima su se nalazili leševi. Povukao je jednu od velikih fioke i u njoj se nalazio ženski leš uvijen u plastičnu foliju.

Doktor je razmaknuo foliju i prešao jednom, blago, dlanom preko ledenog tela.

— Šteta! Ovako nešto je morao da učini samo pomereni um!

— Jeste li vrlo detaljno pregledali telo? — upita detektiv.

— Naravno da jesam — odgovori doktor. — To mi je posao, i jedina zabava u ovoj mrtvačnici. Šta biste hteli da znate?

— Da li postoji bilo kakva promena na tkiviu u ovom predelu? — upita Ed Ros i hladnokrvno dodirnu tačku na lešu.

— Zanimljivo... — reče doktor. — U stvari... postoji nešto! Nešto što liči na blago nagnječenje. Kao da se ova osoba suviše naginjala na pisaćí sto. Znae, ima osoba koje vole da se sasvim prislone uz sto kada nešto rade. I ne sanjaju kako to može da oteža disanje, a ponekad da poremeti i rad srca.

— Bingo! — reče poručnik Tejlor zadivljeno.

— Bingo? — iznenadi se doktor Pilgrim. — Ne razumem?!

— Da li ste nešto slično uočili i na drugim leševima iz ovog slučaja? — upita Ed Ros.

— Čekajte! — doktor raširi oči. — Jesam! U tome je stvar, zar ne? Nisu sve mogle

biti od onih osoba koje vole da se žuljaju na ivicu pisaoćeg stola, a?

— To je to! — reče poručnik Tejlor, pljesnuvši Eda Rosa po ramenu.

— Da — reče Ed Ros mirno. — Mislim da je to ono o čemu sam govorio. Sve žene su ubijene na isti način. Pritiskom na vitalnu tačku koji za posledicu ima zastoj u radu srca.

— Rekao bih... — doktor Pilgrim je oklevao. Rekao bih da ste u pravu.

— Moram priznati da su ovo stvari koje mi daju nadu — rekao je poručnik Tejlor. — Ede, vi ste dar sa neba!

Istog časa je poručnik Tejlor zaboravio sve zamisli o proveravanju tog detektiva sa istoka. Bio je suviše srećan što je, eto, uspeo uz njegovu pomoć da se domogne još jednog detalja, koji će mu upotpuniti krnji mozaik slučaja »Bolonja«.

Već drugi dan je Tabasko Pit obilazio sale po gradu u kojima su razni klubovi bori-
lačkih sportova održavali svoje treninge ili držali kurseve

samoodbrane. Priča mu je bila uvek ista — navodno je želeo da se uključi u rad, da nauči neku od veština, da trenira... Doznavao je sve što se moglo doznati, usput naučivši da porred te-kvon-doa, karatea, kung-fua i sličnih stvari postoji još dvadesetak sličnih veština, i preko pedeset raznih škola tih veština. Upoznavao je instruktore, majstore sa crnim pojasevima, gledao treninge i demonstracije, pamtio lica koja je sretao, zapisivao imena.

Iznenadilo ga je koliko se ljudi i u Frisku bavi tim stvarima, ali je lako utvrdio da se svi oni, ili bar većina, zadovoljava samo da nauči veštinu samoodbrane, ne ulazeći mnogo u sportske motive. No, Pitu je bilo važnije da se obavešti kakvi su ljudi koji se time bave. Zaključio je da su to uglavnom miroljubivi ljudi, osobe koje su daleko od bilo kakvog oblika kriminala, obično neki vedar svet koji se gotovo samo zabavlja vežbanjem bori-
lačkih veština. Budući da je imao lična iskustva, Pit je umeo da proceni te ljude. Među njima nije pronašao nikoga ko bi mogao da podseti na nasilnika.

Poznavao je mesta i gde se skupljaju takozvani žestoki momci iz čijih se redova obično

regrutuju telohranitelji, iznudiivači i uterivači dugova, oni mladići koji su uvek i na svakom mestu bili spremni da ukrste svoje ruke, noge i glave sa svakim, ne prezajući da upotrebe veštine koje su stekli po klubovima za borilačke veštine, ma koliko se to kosilo sa sportskim moralom. No, Pito vo iskustvo je govorilo da su takvi ljudi obično razmetljivci i iskrene, otvorene kavgađije. Među njima je, takođe, vladalo nepisano pravilo da se žene nikada ne udaraju niti napadaju i ti momci su se toga držali veoma čvrsto. Pit je znao za pregršt primera kada su žestoki momci prezreli svog kolegu kada bi mu se dogodilo da udari ženu. A, on je, u stvari, tražio nekoga ko bi po određenim osobinama mogao da bude potencijalni napadač žena...

Kasno popodne je stigao i do Ulice Grant. Za klub iz te ulice nije znao, što je i njega samog čudilo. Bio je to klub koji je postojao svega nekoliko meseci i velika reklama na ulazu je govorila da obučava građane u veštinama samoodbrane. Kada je Pit ušao, mogao je samo da zaključi da se ta sala nije nimalo razlikovala od ostalih. Osim...

Osim što je glavni instruktor, koji je u tom času upravo radio vežbe sa jednom nevelikom grupom žena, bila — žena! I to ne bilo kakva žena! Visoka blizu šest stopa, sa oblinama rasne ženke i gustom, razvijorenom, plamenom kosom, ta žena je odisala snagom i nečim od čega je Tabasko Pitu zamro dah u grudima.

Ušao je tiho i naslonio se na zid iza nje, gutajući je očima. Bila je to žena kakvu je povremeno sanjao, naročito posle večeri uz mnogo piva. Osećao je kako mu puls ubrzano radi.

Ona je tim ženama upravo demonstrirala tehniku bacanja. Bila je strpljiv učitelj, jer su sve te žene bile domaćice ili službenice koje nisu ličile na osobe koje su uopšte u stanju da nekoga bace ili povrede. Pit je bio zadivljen i baš je razmišljao o tome kako ljubav dolazi nenadano i pogađa čoveka poput groma, kada mu je prišao mladić neveselog izgleda, visine jedva nešto preko pet stopa, sa licem koje je Pita podsetilo na Stenlija Laurel.

— Mogu li vam pomoći, gospodine? — upitao je mladić i Pit je shvatio da on radi administrativne poslove u tom klubu.

— Kako da ne — rekao je Pit. — Reci mi sve što znaš o ovom divnom primerku ženskog roda!

— Molim?! — zabezeknuo se momak, a onda se pribrao i rekao: — To je Džudi. Džudi Šer. Ona je vlasnik i glavni instruktor u klubu. Želite da razgovarate sa njom?

— Da razgovaram?! — Pit se izbeči na mladića. — Ti nisi normalan! Želim sve sa njom! Kakav pusti razgovor!

— Morate da sačekate da dovrši vežbe — rekao je mirno mladić. Po načinu na koji je govorio Pit je lako mogao da zaključi da ta Džudi Šer redovno izaziva pažnju posetilaca.

Gorco je od nestrpljenja da ukrsti pogled sa njom, ali je ipak sasvim mirno sačekao da ona dovrši svoj čas samoodbrane. I, kada su se te žene, oznojene i iscrpljene vežbama, konačno uputile u svlačionicu, Pit je odmah prišao Džudi Šer.

Ona nije bila čak ni zadržana. Njeno privlačno, četvrtasto lice na kome su se isticala veoma svetle oči, bilo je potpuno mirno kada je stala ispred Tabasko Pita. U stvari, odmerila je tog krupnog muškarca kao da želi da se uveri da li je dorastao njenim spo-

sobnostima, a onda je upitala toplim, vibrirajućim altom:

— Nešto ste hteli, gospodine?

— Sve — dahnuo je Tabasko Pit. — Hteo sam sve. Ali, o tome tek treba da se dogovorimo.

— Želite da se učlanite u klub? — upita ona hladnokrvno, ne primećujući žar u Pitovom pogledu, ili se bar praveći da ga ne primećuje.

— U stvari, ne... — reče Pit. — Meni nije potrebna obuka iz samoodbrane. Ali, vi... vi ste mi i te kako potrebni.

— U kom smislu? — upita Džudi Šer ledeno.

— U svakom — reče Pit. — Za početak... Želeo bih da znam kakve tehnike borbe uvežbavate ovde?

— Jeste li vi novinar? — upita Džudi Šer, mada joj taj veliki, plavokosi muškarac uopšte nije ličio na novinara.

— Tako nešto — reče Tabasko Pit. — Ali, to ne treba da vas brine. O vama ne bih dozvolio nijednom novinaru da bilo šta ružno napiše.

— Ne bih ni ja — rekla je ona. — Uzgred... Nemojte izigravati nikakvog zaštitnika! U stanju sam da se brinem o sebi, čak i pred novinarima.

— Uveren sam u to — reče Pit. — Dakle... Hoćete li mi reći?

— Šta? — upita Džudi Šer, a onda se priseti. — Ah! Da! Tehnike... Uvežbavamo sve poznate tehnike borilačkih veština. Da li se vi uopšte razumete u to?

— Dovoljno da mi je sve jasno — reče Pit. — A znate li za ovo?

Pre nego što se ona snašla, Pit izvede potez kojem ga je naučio Lesli — dodirnuo je, skoro blago, jednu tačku u pregibu njenog ramena. Ona ustuknu namrštivši se, jer joj je ta ruka najednom bila sasvim utrnula. Ali, kada je pogledala Pita, u njenim očima nije bilo neprijateljstva, nego samo čiste profesionalne radoznalosti. Pokušala je da protrese ruku i vrati cirkulaciju, jer je smatrala da to mora odmah proći...

— Ne brinite — osmehnuo se Pit. — Proći će za koji minut. Vas sigurno ne bih povredio.

— Kako vi znate za ovo? — upita Džudi Šer. — Ovom veštinom retko ko raspolaže. Hoćete li mi pokazati još jednom?

— Ne bih, radije — reče Pit, nedovoljno siguran da li bi uspeo da ponovi izvođenje tog pritiska, jer je samo taj potez

i znao. No, trudilo se da ostavi utisak da je, u stvari, ekspert. — Da li koristite tu tehniku? Veoma je efikasna, kao što vidite.

— Gde ste to naučili? — upita ona. — U redakciji sigurno niste.

— Oh! — reče nehajno Pit. — Tu i tamo. Znae, novinari puno putuju... Razni ljudi, razni običaji... Takve stvari...

— Čula sam za ovo. Čak sam i videla neke da podučavaju te stvari, ali ovo je, moram priznati, prvi put da osetim kako to izgleda — reče Džudi Šer sasvim mirno, čak sa simpatijama prema Pitu. Utrnulost ruke već je počela da prolazi. — Volela bih da sam u stanju tako nešto da izvedem. To je idealan način samoodbrane. Žene koje dolaze kod mene mogle bi...

— Stanite! — reče Pit. — Te stvari nisu bezazlene. Moj zahvat je možda najblaži od svih.

— Znam — reče Džudi Šer. — Imala sam priliku da gledam čoveka koji je ubio dansku dogu jednim jedinim pritiskom prsta. Ali, zašto to vas zanima?

— Možemo li o tome da razgovaramo uz piće? — osmehnu se Pit, tražeći šansu da joj se na bilo koji način približi.

— Kako ste vi, u stvari, zovete? — upita Džudi Šer, sada već sa osmehom. — Znaite, ne izlazim sa nepoznatim muškarcima.

— Moje ime je Tabasko Pit — reče on. — Možemo li sad na piće?

Ona je samo navukla na sebe ogromnu majicu koja uopšte nije bila u stanju da sakrije bilo šta od čari njenog zanosnog tela, pa su krenuli i Pit je vodio računa da uvek bude iza nje, ne bi li imao što lepši pogled. Njeni bokovi su se moćno njižali u hodu i Pit se morao sebi da prizna da se beznađežno zaljubio. Nisu išli daleko — već iza ugla je bio kafe u kome su svi poznavali Džudi Šer i obraćali joj se sa poštovanjem. Kada su sli, Pit odlučili da govori otvoreno koliko god je bio u stanju.

— Da budem iskren, tražim jednog čoveka — rekao je. — On sigurno zna veštinu koju sam vam demonstrirao. Bolje od mene, bojim se. Rekli ste da ste imali priliku da vidite nekoga ko to izvodi sa smrtonosnim ishodom?!

— Vi niste novinar — začkilji Džudi.

— To nije važno — reče Pit. — Hoćete li mi pomoći?

— Zavisi... — ona je oklevala nekoliko trenutaka. — Zavisi od vas.

— Razumem... — reče Pit, mada uopšte nije razumeo o čemu ona govori. Tada mu je najednom, niotkuda, pala na um ideja i on je izgovorio, zapanjen samim sobom: — Reci-mo da ću vam vaš trud nadoknaditi jednom romantičnom večerom udvoje! Možemo li tako da se dogovorimo?

— Večera? Nisam imala na umu večeru — reče ona. — Međutim, nemam ništa protiv!

— Sjajno! — oduševio se Pit.

— Pod uslovom da me naučite zahvatu koji ste mi pokazali — osmehnu se zanosno Džudi Šer. — Samo tom zahvatu. Ne tražim ništa drugo.

— Mislim da se to može smatrati poštenom trgovinom — isceri se zadovoljno Pit, nadajući se da će biti u stanju da joj prenese svoje slabašno znanje. Znao je da bi Leslie to umeo bolje da joj objasni, ali njemu nije baš bilo mnogo stalo da joj objašnjava zahvate. Više mu je bilo stalo da pronade izgovor da je dodiruje, i sada je taj izgovor imao. — Naučiću vas tom zahvatu posle večere!

— Zvuči... Hm! Zvuči kao nešto što podrazumeva dugu obuku — osmehnu se nestašno Džudi. Osmeh joj je igrao u uglovima usana.

— Zar bilo šta na ovom svetu može da se nauči brzo? Ja lično volim da radim te stvari veoma polako, veoma sporo, veoma dugo... Zadovoljstvo dolazi samo posle dugih zahvata — nešto u Pitovom glasu je drsko zujalo.

— Ako je to izazov, onda ga prihvatam — reče ona tiho i pogleda Pita kroz trepavice.

To je bilo dovoljno da se oboje odlično razumeju. Pit je bio izuzetno zadovoljan samim sobom. Međutim, nije zaboravljao zašto su tu...

— Hoćete li mi sada reći? Koga ste videli da ubija velikog psa sličnim zahvatom?

— U stvari, znam za tri čoveka u Frisku koje prati glas da znaju veštinu o kojoj govorimo — reče ona. — Sajrus Blek sigurno to zna. Ali, on se odavno povukao. Artitis ga je gotovo prikovao za postelju. On je neko vreme, pre nekoliko godina, podučavao neke ljude tim veštinama. Čak je putovao u Vašington da uvežbava agente FBI. No, njega nisam imala prilike da vidim. Bei Kun Li, iz Kinese četvrti, je drugi. O njemu sam čula

mnogo dobrih stvari. On je sada u Kanadi. Angažovali su ga da bude instruktor njihovim policajcima. On je veliki majstor i izuzetno mudar čovek. Onaj koga sam videla da je ubio psa zove se Alen Lombardi. On je čudan...

— Koliko čudan? — upita Pit uzdrhtavši. Možda po prvi put u životu je imao predosećanje da je na dobrom tragu.

— Pa... — Ubio je psa za opkladu. Za veliki novac — reče Džudi. — Nijedan od majstora bilo koje veštine neće to raditi cirkusa radi, zar ne?! Čula sam da je Lombardi to radio mnogo puta za opkladu. Rekli su mi da je bio učenik i Bleka i Kun Lija, ali su ga obojica oterali zbog, navodno, njegovog nasilnog karaktera. Bojim se da su imali pravo. Lombardi je bio u neakvoj vezi sa trgovcima drogom... Ne znam tačno u kakvoj. U svakom slučaju, nije ono što bismo, možda, vi i ja smatrali poštenim i mirnim građanima.

— Baš bih voleo da malo porazgovaram sa tim Lombardijem — reče Pit. — Gde li bih ga mogao pronaći?

— To ne znam — reče Džudi. — Predstava sa psom, koju sam gledala bila je održana u boksterskoj sali, na Aveniji Ha-

rbor. Ali, nisam sigurna da li se on još muva onuda.

— Proveriću — reče nehajno Pit. — A, sada... Hajde da razgovaramo o lepšim stvarima. O neuporedivo lepšim stvarima... Na primer... Ti, Džudi!

— Da li da ovo smatram udvaranjem? — upita ona uz lukav, ženski osmeh.

— Bolje to smatraj kao uvod u bračnu ponudu — osmehnu se Pit.

Iako je zvučalo kao dobra šala, nijedno od njih se nije nasmejalo. Samo su se fiksirali pogledima, kao dva večna protivnika koja čeznu da pobede jedan drugog — zagrljajem...

Telefonski razgovor između poručnika Tejlora i Emi Tommas nije proticao u naročito vedrom raspoloženju...

— Ali, obećavam... — govorio je poručnik. — Obećavam da ću biti prisutan! Zaista više ne razmišljam o slučaju toliko...

— Jesi li siguran da više nisi opsednut time? — upitala je Emi.

— Emi... Nemoj me pogrešno razumeti... To je moj posao — reče poručnik. — Ali, zaista ću se potruditi da ti ne pokvarim večer. Možda to ne znam da pokažem, ali ja zaista žarko želim da budem pored tebe...

— Do sada to zaista nisi pokazao, Džordže — rekla je ona. — Ali, daću ti još jednu šansu!

Detektiv Ed Ros je sedeo sa druge strane stola i pravio se da uopšte ne sluša poručnikov telefonski razgovor, mada je sasvim jasno mogao da čuje i reči te Emi, sa kojom je Tejlor govorio. Ros je strpljivo čekao da se razgovor završi, da bi njih dvojica nastavili da teoretišu o slučaju »Bolonja«. Jer, u toj fazi im nije preostajalo ništa drugo do teorije.

Spustivši slušalicu, poručnik Tejlor je uzdahnuo. Ed Ros nije rekao ni reči, mada je mogao da pretpostavi kakve muke su brinule poručnika. No, Džordž Tejlor nije bio od ljudi koji ne znaju da svoje privatne probleme potisnu u drugi plan. Odmah je nastavio tamo gde su njih dvojica stali pre nego što je telefon zazvonio...

— Nemamo bog zna šta, ali je i ovo što imamo mnogo više od ničega, zar ne?

— Profil našeg čoveka je sledeći — rekao je mirno Ed Ros. — Četrdesetih godina, ili nešto mlađi. Kreće se po otmenim restoranima i klubovima, mada nije redovan gost, inače bi ga osoblje prepoznalo, zar ne?!

— Osim toga, voli da se oblači otmeno i skupo — reče poručnik. — Zatim, ono najvažnije, upućen je u veštinu borilačkih tehnika koje podrazumevaju te čarolije sa pritiskom i takvim stvarima.

— Ne voli plavuše i ima ciklus od deset dana — dodao je Ros. — Kako ti tumačiš to da je ubijao baš svakih deset dana?

— Bojim se da sam suviše dugo u ovom slučaju — rekao je poručnik bez vedrine. — Pokušavao sam da smislim zašto je ubijao baš svaki deseti dan i ništa nisam smislio. U jednom trenutku mi se učinilo da je moguće da on u međuvremenu uopšte nije u gradu. Razumeš? Kao da je neki prokleti trgovački putnik ili tako neko, ko svakih deset dana dolazi u Frisko. Tu ima logike. Međutim, iako sam pokušavao da pronađem trag ljudima koji svakih deset dana dolaze u grad, nisam naišao na takvu osobu.

— Verovatno si proveravao liste putnika avionskih kompanija — reče Ed Ros. — Ali, u grad se može doći i vozom, autobusom, automobilom... Teorija nije bez osnova, ali je nemoguća za proveru.

— Proveravao sam i po hotelima. Bio je to pasji posao. Moji detektivi su me proklinjali. Mesec dana su obilazili hotele i motele. Bez uspeha.

— Deseti dan... — reče zamišljeno Ed Ros. — Priznajem da mi ništa drugo ne pada na pamet.

— Mene je najviše začudilo to što su ubistva jednostavno prestala — reče poručnik Tejlor. — Izvukao sam zaključak da je on prestao da dolazi u grad. Ali, postoji mogućnost da on uopšte nije neko sa strane. Možda ovog časa luta gradom i razmišlja kada će opet početi da ubija?

— Čekaj! Rekao si da su sve devojke bile, u stvari, lažne plavuše. Kosa im je bila obojena, zar ne?

— Upravo tako — reče Tejlor. — To je prilično redak tip žene, ali kada bih išao tim putem ne bih nigde stigao. U San Francisku ima bar nekoliko desetina hiljada mladih žena koje boje kosu u plavo!

— A, ta odela... »Armani«?! Italijanska muška moda... —

reče Ros. — To ipak ne može da se kupi na svakom uglu.

— Proverili smo sve muške butike u gradu, ako možeš da mi veruješ. . . Ima ih preko tri stotine i svi imaju takva odeća — reče nezadovoljno poručnik Tejlor. — Naravno, samo njih nekoliko vode evidenciju kupaca, i tu nismo pronašli ništa. Ostali nemaju nikakvu evidenciju. Bilo ko može da kupi pravog ili lažnog »Armanija«, za gotovinu, a da mu se uopšte ne zna ime! Nula! Ništa!

— Ostaje nam nada da ćemo nabasati na majstora borilačkih veština — reče Ed Ros. — Mislim da je najsigurnije da tražimo u tom pravcu.

— Nezgodna je samo što moji pretpostavljeni više ne dozvoljavaju istraživanja velikog obima. U početku sam imao dvesta ljudi na raspolaganju — reče Džordž Tejlor. — Sada su mi ostavili samo tri čoveka. Frka je u tome što se već mesecima radi na nekom slučaju trgovine drogom. U toku je kontinuirano ubacivanje velikih količina kokaina u grad. Pošiljke stižu redovno, a policija još nije uspela da utvrdi ko to šalje, ni ko prima, ni gde stiže. . . Svi ljudi su prebačeni na taj slučaj. Ne ide mi u prilog što je ubica prestao da ubija! Tako stoji stvar!

U tom trenutku je u poručnikovu kancelariju ušao stariji čovek grubog lica. Nosio je značku detektiva i fasciklu ispod ruke. Pozdravio je Tejlora srdačno, a Rosa uz malo usutezanja. Zatim je rekao:

— Džordže! Bojim se da imam loše vesti za tebe.

— Ništa bolje nisam ni očekivao — reče Tejlor neveselo. — Postao sam specijalista za loše vesti. Reci!

— Nije zvanično — reče stari detektiv. — Ali, šuška se da će tvoj slučaj biti obustavljen na neko vreme.

— Sjajno! — uzviknu ironično poručnik. — A zašto bi se to dogodilo?

— Rekao sam ti da ništa nije zvanično, ali nemoj da se iznenadiš ako te privremeno prebace na slučaj tog idiotskog kokaina — reče čovek. — Desetog stiže gotovo pola tone »koke«! Potvrđeno je. Šef je rekao da će obustaviti sve tekuće slučajeve kako bismo postavili zamku za tu »koku«...

— Desetog?! — ubaci se Ed Ros u razgovor. — Rekli ste desetog?

— Da — stari detektiv pogleda sumnjičavo u mladog čoveka sa istoka. — Izgleda da Kolumbijci vole okrugle datume.

— Hoćete da kažete da su prethodne pošiljke stizale u razmaku od deset dana? — upita Ed Ros.

— Tako nešto — reče oprežno stari detektiv. — U stvari... Tačno svakog desetog dana.

Ros i poručnik Tejlor izmjenjaše poglede koji su bili veoma značajni. Zatim Džordž Tejlor priđe starom detektivu i unese mu se u lice, pa reče tiho:

— Drugar! Čini mi se da si doneo dobru, a ne lošu vest. Možeš li da mi daš tačne datume prispeća tih prokletih pošiljki?

— To mi je ovde, u fascikli — reče čovek. — Ali, kakve to veze ima sa tobom?

— Veće nego što slutiš, stari druže — reče poručnik. — Da vidimo datume?

Detektiv je otvorio fasciklu i položio je na sto. Sva trojica se nagnuše iznad listova papira sa podacima. Istovremeno, Tejlor dohvati jedan od svojih papira, na kojem su bili ispisani datumi ubistava. Neko vreme su u neverici buljili u te brojke, a onda stari detektiv izgovori:

— Bogamu! Pa, ovo se slaže! Taj tvoj »Bolonja« je ubijao dan posle prispeća pošilj-

ki »koke« iz Kolumbije! To nije slučajno.

— Svega mi! Imamo ga! — uzviknu poručnik Tejlor. — On mora biti jedan od njihovih! Ipak si doneo dobre vesti. Ako još budemo uspjeli da pohvatamo tu bandu, onda bismo, uz malo sreće, među njima mogli pronaći mog dečka!

— Aleluja! — reče veselo stari detektiv.

Ed Ros je o nečemu duboko razmišljao...

Sedeli su u separeu restorana »Amazon«, poznatog po tome što u njega zalaze Hispanoamerikanci, a šušalo se da među njima ima osoba povezanih sa kolumbijskom narko-mafijom. Lesli je za tu priliku obukao zaista đavolski elegantno odelo, dok je Tabasko Pit ostao u svojoj sportskoj uniformi sastavljenoj od farmerki i majice sa kratkim rukavima. Lesli se konobarima obraćao na španskom, sa jakim kolumbijskim akcentom, a Pit je izigravao njegovog telohranitelja...

— Podseti me kako se sada zoveš? — šapnuo je Pit.

— Ensio Garsija Itinada — odgovorio je tiho Lesli. — Ako ti je lakše da zapamtiš, samo gospodin Itinada. Nemoj da zaboraviš!

— Neću, gospodine Itinada — reče glasno Pit.

Sedeli su već gotovo čitav čas. Jelo je bilo sasvim ukusno, pa se moglo reći da su uživali u obroku, ali je Pit bio nezadovoljan što ne drže australijsko pivo. Lesli, odnosno Itinada, se zadovoljio sa malo gustog, crnog vina. Nisu žurili, osmatrajući ko sedi u restoranu, ko ulazi i ko izlazi. Nije im bilo lako, jer naprosto nisu mogli da se odluče koga će od prisutnih odabrati da im posluži kao veza sa kolumbijskim maliozima — svi su ličili na iskusne gangstere sa poternica. Konačno, Lesli namignu Pitu i pozva konobara. Tražio je račun.

Kada je račun stigao, Lesli je ostavio veliku novčanicu na tanjirić sa računom, i uz novčanicu poruku, pisanu na španskom. U poruci je pisalo: »Za interesovan za biznis sa ozbiljnim Kolumbijcima!«.

Konobar je odneo i novac i poruku i neko vreme se nije događalo ništa, mada je Lesli oštrim pogledom pratio konobara. Pit je već pomislio kako je taj konobar jednostavno ba-

cio poruku i bio je spreman da kaže Lesliju da su uzalud dolazili, kad...

Iz vrata namenjenih kuhinji izađe dva čoveka obučena slično Lesliju. Njihova tamnoputa lica sa tamnim naočarima izgledala su kao da su upravo pozirali za kriminalističku rubriku vezanu za Kolumbijce koji se bave drogom. Nije bilo sumnje da su krenuli ka njihovom stolu. Pit kucnu kolenom ispod stola Leslija. Lesli nije reagovao. Samo je ispod oka gledao u pridošlice.

Dva Kolumbijca pridoše. Govorili su na španskom, sa akcentom kojim je govorio i Lesli...

— Možemo li da sednemo? — upita jedan, a onda obojica sedošće, ne čekajući odgovor.

— Inate li razloga da sednete za moj sto? — upita Lesli čvrsto, želeći da ostavi utisak.

— Tražiš vezu za posao, zar ne? — reče jedan od Kolumbijaca. — Čini mi se da si je našao. Ko si ti?

— Ko ste vi? — upita Lesli mirno.

— Ti si gost, pa se prvi predstavi — reče Kolubijac.

— Ime mi je Ensio Garsija Itinada — reče Lesli sasvim spokojno. — Možda ste čuli za mene?!

Lesli nije slučajno izabrao to ime. Čovek tog imena je, međutim, bio mrtav, ali to, osim Leslija i možda nekolicine agenata FBI sa Floride, niko nije mogao da zna. Sumiko je taj podatak pronašla prođevši kroz čitav splet šifara, u kompjutersku arhivu FBI sa Floride. Pre nego što je iznenađeno umro, zanosno napunjen olovom, Itinada je bio trgovac drogom, slobodni strelac, koji se stavljao u službu svakog ko mu plati veliki novac. Lesli je računao da su i Kolumbijci iz Friska čuli za Itinadu.

— Ime govori jedno — reče Kolumbijac. — Dela mogu da govore nešto sasvim drugo... Zar Itinada nije na Floridi?

— Florida je suviše vruća u ovo doba godine — odgovori Lesli. — Vrelina je tolika da sam morao malo da se udaljim iz tog kraja.

— Razumljivo... — reče jedan od Kolumbijaca. — I... nudiš nešto? Ili, možda, hoćeš da kupiš?

— Dolazim kao kupac — reče Lesli. — Poručeno mi je mnogo toga na raznim stranama, a robe je malo...

— Kako plaćaš? — upita jedan od Kolumbijaca mirno.

— Onako kako kaže prodavac — odgovori Lesli.

Neko vreme su ćutali, a onda Kolumbijci ustadoše bez reči i udaljiše se. Otišli su ravno u kuhinju. Pit je bio malo zbunjen. Tiho je upitao:

— Šta im bi najednom? Da nisu posumnjali?

— To ćemo ubrzo saznati — šapnuo je Lesli. — Ipak, mislim da su to samo telohranitelji koji su došli da nas ispitaju. Pravi razgovor nam tek predstoji.

— Kad ćeš da pitaš za tog Lombardija? — upita Pit.

— Neću da pitam ništa — reče Lesli. — U ovakvom društvu postavljati pitanja nije naročito zdravo. A ako je Lombardi među njima već će se čuti nešto o njemu, a uz malo sreće će se i on sam pokazati.

— Malo sreće?! — reče tiho Pit. — Trebaće nam mnogo više od malo sreće!

Ona dvojica se više nisu pojavila. Umesto njih priđe im šef sale. Ljubazno ih je pozvao da se pridruže jednoj privatnoj proslavi, u prostorijama iza glavne sale. Lesli spremno krenu... Pit je išao iza njega predošavajući gužvu. Međutim, kada su prošli kroz kuhinju i zatim i kroz jedan uzak i kratak, ali zato mračan hodnik, ušavši u ne naročito veliku prostoriju gde su oko stola sedeli Kolumbijci, Pit najednom shva-

ti da je Lesli uspeo da ih prevari.

Jer, iako ih je bilo najmanje deset, jedan od njih, onaj najstariji, ustade i, pošavši prema Lesliju, raširi ruke:

— Konačno, da upoznam i Itinadu! — reče stari Kolumbijac. — Ja sam Hoze Mikikos. Nadam se da ste na Floridi čuli za mene?

— Ime je poznato samo po dobrim delima — reče Lesli i prihvati zagrljaj. Pit ostade pored vrata, igrajući ulogu vrednog i vernog telohranitelja.

— Govorilo se da ćeš se preseliti na zapadnu obalu — reče Mikikos. — Kasnije ću ti predstaviti braću... Dođi! Sedi! Upravo razgovaramo o potencijalnim kupcima robe. Dobro je da si došao u pravi čas.

Leslija nijednog trenutka nije prevarila srdačnost tog starca. Ostali su ga odmeravali sumnjičavo i Leslijevo šesto čulo je govorilo da valja biti na oprezu sve vreme. Nikada nije mogao biti siguran da li je neko od njih ikada video Itinadu ili nije. Slično je razmišljao i Pit, stojeći pored vrata.

— Ovde nema ljudi kojima si poznat — reče stari Kolumbijac. — Ali, u gradu ima nekih koje poznaješ i verovatno ćeš imati prilike da ih sretniš.

Na žalost, Lombardi je malo iza rešetaka.

— To je novost — reče Lesli tek malo začuđeno. — Imali smo neke zajedničke planove. Nisam znao da su ga uhvatili.

— Ništa strašno — reče Kolumbijac. — Malo je maltretirao neku žensku. Ona ga je prijavila i nije mogao da se izvuče. Doduše, njemu i odgovara da se povuče na neko vreme. Federalci su ga bili stisli... Biće, možda, pola godine odsutan.

— Mislim da ću ga posetiti — reče Lesli uverljivo.

— Učini to — reče Kolumbijac. — Moramo se međusobno pomagati, čak i sa one strane brave.

— U kom je zatvoru? — upita Lesli.

Od tog odgovora je, učinilo se Tabasko Pitu, zavisilo sve. Ako odgovore — mislio je — značiće da su prihvatili Leslijevu prevaru. Ako ne odgovore može samo da znači da su prozreli čitavu stvar i da onda treba očekivati gužvu.

— Alen uvek ima sreće — reče stari Kolumbijac. — Njegov advokat ga je smestio u jedan sasvim novi zatvor. Letovalište, a ne zatvor. U moje vreme zatvor je zaista bio kavez. Tamo gde je Lombardi sa-

mo što nema sobarica! Mesto se zove Hejzvil. Tu je, na sedamnaest milja od grada.

I Pit i Lesli su znali o čemu se radi. Hejzvil je bio potpuno nov zatvor sa specijalnim tretmanom. Bila je to neka vrsta eksperimenta gradskih vlasti. U tom zatvoru su bili zatvorenici sa kaznama do godinu dana. Osuđenici su uživali gotovo više slobode nego maloletnici u njihovim popravnim ustanovama. Pit odahnu — Kolumbijci su progutali udicu. Nije trebalo očekivati gužvu.

Onda je krenulo dugotrajno upoznavanje. Imena Kolumbijaca su bila dugačka, a posle svakog izgovorenog imena usledila su raspirivanja o zdravlju i porodici, tako da je sve to trajalo skoro pola časa. Tek potom je počeo razgovor o poslu...

Lesli je hrabro i hladnokrvno izjavio da mu treba pedeset kilograma kokaina. To je ostavilo dobar utisak na Kolumbijce. Ipak, hteli su da znaju kom tržištu je to namenjeno...

— Imam kupce u Kanadi — rekao je hladno Lesli.

— Tako... Dobro je da proširujemo tržište — rekao je stari Kolumbijac vedro. — Vidiš da nisi pogrešio što si došao u Frisko. Mislim da ćemo

ovih dana imati robu za tebe, Itinada. Kako plaćaš?

— Cena je poznata, zar ne?! — reče Lesli. — Plaćam u gotovini ili u zlatu. Prilikom isporuke, naravno.

— Razumeš valjda da nećemo moći u jednom komadu da ti isporučimo sve — reče Kolumbijac. — Recimo, u četiri dela...

— Ne! — reče čvrsto Lesli. — Sve ili ništa. Nemam suviše vremena. Moji kupci očekuju robu brzo i pogođenu količinu.

— To će ići malo teško — reče Kolumbijac.

— Ne bih voleo da tražim robu od nepoznatih ljudi — rekao je Lesli. — Mi smo ipak jedna krv!

— Pedeset kila u komadu je veliki zalogaj — rekao je Kolumbijac.

— Razmislite... — reče Lesli ustajući. — Mi smo ipak poslovnici ljudi. Nisam raspoložen za trgovinu nasitno. Itinada ne trguje na kesice po ulici. Imajte to na umu!

— Sedi, brate! — reče pomirljivo Mikikos. — Siguran sam da ćemo uspeti da se dogovorimo.

Usledili su pregovori koji su se, prema Pitovom mišljenju, svodili na gomilu praznih reči iza kojih je tek trebalo

nagađati šta sve to treba da znači. Mikikos i ostali su uporno pokušavali da podele isporuku i Pit je uspeo da zaključiti da oni to žele da urade kako bi zaštitili sebe. Jer, u slučaju da neko provali tu trgovinu, gubitak pedeset kila droge odjednom bio bi veliki trošak za njih. Međutim, Leslie je bio uporniji i tvrdoglaviiji...

— Okej! — reče stari Kolumbijac konačno, prekinuvši priču. — Ovo što ću reći neka bude konačno... Imamo poverenja u tebe. Pobrinićemo se da zajedno obezbedimo primopredaju, kako ne bi bilo iznenađenja. Pedeset kila u jednom komadu... pod uslovom da roba u roku od jednog časa napusti grad.

— Roba će pre isteka tog dana već biti na sigurnom, kod krajnjeg kupca. Budi uveren u to, brate — rekao je Leslie. — Itinada je tolike godine radio u vrućem Majamiju, i u još vrelijem Orlandu, i nisu uspeli da mu stanu nogom za vrat ni policija ni FBI. Obezbedićemo preuzimanje robe i to će biti početak jedne veoma unosne poslovne veze, računam.

— Ovako... — reče Mikikos. — Dvanaestog u podne, na trećem doku, u luci. Moji ljudi će obezbediti prostor. Tvo-

je je, brate, da obezbediš prevoz prema Kanadi!

— Smatraj da ću se lično pobrinuti za sve — reče Leslie. — Ponekad ne treba imati suviše saradnika.

— Mudro — reče stari Kolumbijac.

Svi zamumlaše sa odobravanjem. Zatim su se rukovali i posao je bio sklopljen. Pit pomisli: »Bojim se da će ih čekali iznenađenje na tom doku!«

Ipak, odahnuo je tek kada su izašli iz restorana...

*
*   *

— Šta?! — zapanjio se poručnik Tejlor. — Kako si to uspeo da doznaš?

— Nećeš verovati, Džordže — reče prijateljski detektiv Ed Ros — ali ja čak i ovde imam doušnike.

— Da znaš da ne mogu da ti poverujem — reče vedro poručnik Tejlor. — Kako to izvo-diš?

— Jedan moj stari dužnik je slučajno ovde — reče Ros. — Znao sam da ima nešto važno da mi kaže.

— Mogu li ga preuzeti kad se vratiš u Atlantu? — upita mangupski poručnik Tejlor.

— Žalim, Džordže, — reče dektektiv. — I sam znaš da se doušnici ne razmenjuju poput sličica košarkaša.

— Samo sam probao — reče poručnik. — Znači, stvar se nalazi na doku broj tri?!

— Izgleda tako — reče Ros. — Računam da niko pametan, a ti momci su vrlo pametni kad tolike godine rade taj posao, neće razvoziti po gradu tolike količine kokaina. Roba mora biti tamo i stići će desettog, baš kao što je nagoveštено. Najkasnije jedanaestog.

— Preneću to momcima iz »narkotika« — reče Tejlor. — A naš čovek? Da li je on među njima?

— Imamo osumnjičenog — reče Ros. — Zove se Alen Lombardi.

— Koliko je teška sumnja? — upita poručnik.

— Dve stvari su očigledne. Prvo, Lombardi je definitivno čovek kolumbijske narkoveze. Drugo, poznaje veštinu ubijanja tehnikom pritiska na vitalne organe. Budući da su se sva ubistva odigrala dan posle prispeća droge na tržište San Franciska... Zaključak je lako doneti, ali je mnogo teže izvesti dokaze iz toga. Uz to, Lombardi je trenutno u zatvoru. U Hejzvilu.

— Sjajno! — uzviknu radošno poručnik Tejlor. — Pa... Čoveče! To objašnjava zašto je prestao sa ubistvima! On je naš čovek!

— Ne verujem da bi se našao i jedan sudija koji bi progutao ovakve dokaze, Džordže — reče mirno Ed Ros. — Ne znam kako stoji stvar sa kalifornijskim zakonima, ali kod nas sigurno ne bi mogao da računaš na slučaj za sud sa ovakvim dokazima. Sve su to ipak samo sumnje.

— Mogu da se kladim da je on pravi. — reče poručnik Tejlor samouvereno. — Hajde da vidimo šta kažu naši kompjuteri o Alenu Lombardiju!

Otišli su u arhivu. Prostorija je bila krcata kompjuterima za kojima su sedele uglavnom žene. Kada su ušli, poručnik Tejlor je upoznao sve prisutne sa Edom Rosom. Jedna od žena je vrlo lako pronašla dosije Alana Lombardija. Dosije je bio popriličan...

Alen Lombardi je pre dvanaest godina ušao u Sjedinjene Države i zatražio azil, na osnovu političkog proganjanja u Kolumbiji. Azil je dobio, a pet godina posle toga i državljanstvo, mada su i Tejlor i Ros zaključili da tu nisu čista posla i da je sasvim moguće da je Lombardi to državlja-

nstvo kupio, podmitivši nekoga na položaju. U tih prvih pet godina boravka u Sjedinjenim Državama nije imao posla sa policijom, ali čim je stekao državljanstvo počele su, za njega, nevolje. Dva puta je hapšen pod sumnjom da je trgovao drogom, ali je oba puta pušten zbog nedostatka dokaza. Imao je nasilničko ponašanje — prebio je nekog čoveka nasred ulice, ali se izvukao sa uslovnom kaznom i novčanom globom. Zbog neplaćenih poreza je imao i uslovnu kaznu tešku dve godine, koja nikada nije prerasla u bezuslovnu, uprkos tome što je još jednom bio optužen za utaju poreza. Iza sebe je imao jedan razveden brak i nikada dovršeni slučaj maltretiranja žene sa kojom je bio u tom braku. Jedna tuča sa policajcem u nekom lokaludonela mu je šest meseci zatvora, ali je odležao samo mesec dana. Zbog neke pucnjave, pre godinu dana, očekivalo ga je suđenje...

— Vredan momak, taj Alen Lombardi — bio je komentar poručnika Tejlora.

Konačno, kažnjen je sa godinu dana zatvora zbog nanošenaj lakših telesnih povreda devojci po imenu Karolina Nil...

— Karolina Nil... — rekao je Džordž Tejlor. — Da vidimo kada se to dogodilo!

Na ekranu kompjutera se ukazao datum — 3. januar! Poručnik nezadovoljno frknu:

— Po datumu se ne bi reklo... Čekaj! Vidi ovo...

— Pokazao je prstom na ekran, na kome je bila ispisana izjava Karoline Nil. Po toj izjavi ona je imala vezu sa Lombardijem dugu nekoliko meseci...

— Ona ga poznaje — reče poručnik.

— Možda bolje od nas dvojice — osmehnu se Ed Ros.

— Dakle... — poručnik se okrenuo Rosu. — Kako bi bilo da posetimo tu mladu damu?

— Slažem se — reče Ros.

Džordž Tejlor je na brzinu prepisao adresu Karoline Nil, a onda su gotovo strčali do parkirališta, uskočili u automobil i — zaglavili se u saobraćajnoj gužvi. Trebalo im je gotovo dva časa da se izvuku sa prenatrpanih ulica i stignu do kuće u predgrađu u kojoj je, prema dosijeju, živela Karolina Nil.

Kuća je bila drvena stračara oronulog izgleda, oko koje su se igrala musava deca, praveći žestoku larmu. Tejlor je pogledao u Rosa i samo što nije rekao kako je malo vero-

vatno da će tu naći Karolinu Nil, a onda je iz kuće izašla mlada žena u masnoj kućnoj haljini, zapuštenog izgleda, ali očigledno lepša i skladnije građena nego što je to na prvi pogled bilo vidljivo. Obrecnula se na pridošlice:

— Kog đavola vas dvojica tražite ovde?

— Mi smo iz policije — reče poručnik i pokaza svoju značku. — Tražimo gospođicu Karolinu Nil!

— Prokleta da je! — zareža žena. — Ovde je sigurno neće te naći još dugo. Zbrisala je odmah posle one gluposti sa tim njenim kretenom!

— Hoćete da kažete da više ne živi ovde? — upita Ed Ros.

— Ako mene neko nešto pita, ona više nikada neće živeti ovde — reče žena. — Je l' zabrljala nešto?

— Ne tražimo je zbog takvih stvari — reče poručnik Tejlor. — Hteli smo da je upitamo nešto u vezi sa Alenom Lombardijem. Vi poznajete Lombardija, zar ne, gospođo?

— Protuvala! — reče žena. — Moja sestra je uvek znala da odabere protuve.

— Vi ste sestra Karoline Nil? — upita Ros.

— Bila bih mnogo srećnija u životu da nisam — reče žena. — Uvalila mi se u život, u

stan, u brak... Majkl nikada ne bi otišao da ona nije stanovala sa nama.

— Majkl je vaš suprug, pretpostavljam?! — reče Tejlor.

— Ne samo moj suprug, već i otac ovo troje... — žena pokazala na decu. — A onda je ona počela da se »vačari« sa njim! Gadura! Nisam to očekivala od rođene sestre. Ali, kada je počela da šmrče to đubre, uz tog Lombardija, pomerala je pameću. Valjda je mislila da joj taj kokain dozvoljava da se poigrava tuđim životima. Majkl se »nasadio«!

— Žao mi je, gospođo — reče Ed Ros. — Možete li mi reći gde bismo sad mogli da je nađemo?

— Đavo bi ga znao — odgovori žena. — Nije mi polagala račune ni dok je živela ovde. Otišla je čim je izašla iz bolnice.

— Zašto je vaša sestra bila u bolnici? — upita poručnik.

— Čini mi se da se suviše naduvala »koke« — reče žena. — Posle onoga sa Lombardijem...

— Koliko vi znate o tome, gospođo? — upita Ros prekidajući je namerno.

— Znam sve — odvrati žena nezadovoljno, ali raspoložena za priču. — On je redovno dolazio ovde, drmusali su se

gore, u maloj sobi, na spratu, kao štuke... Naravno, on je redovno donosio to belo đubre... Trajalo je to mesecima, a ja sam joj govorila da se ostavi i njega i »koke«, jer će joj se to razbiti o glavu. Rekla sam joj da neću da mi se policija muva oko kuće, ali kao da sam govorila u vetar. Sad... On je i ranije znao da joj sveže poneku šljagu, ali je te noći otkačio... Majkl i ja smo sedeli uz televizor, a njih dvojice su bili gore, u sobi, i onda smo čuli dreku... Lombardi se drao... Nešto kao: »Hoćeš da im kažeš?! Hoćeš da im kažeš?! Nećeš dovoljno dugo živeti da bi im mogla reći...« Tako nešto. Nisam uopšte shvatila o čemu se radilo, a onda je taj Lombardi jednostavno bacio Karolinu niz stepenice. Zatim je prišao i tresnuo je nekoliko puta nogom ravno u glavu. Majkl je onda dohvatio pušku i pripremio mu i on je otišao. Karolina je bila bez svesti, pa smo pozvali ambulantna kola i odvezli su je. Već sutradan je policija počela da se muva oko kuće...

I Džordž Tejlor i Ed Ros su iz te priče lako shvatili da je sasvim moguće da Karolina Nil zna nešto o Lombardiju što može da im posluži, ako ne kao saznanje o ubijenim devoj-

kama, onda sigurno kao prilog dokazima njegove ilegalne trgovine narkoticima. Nisu morali da razgovaraju dalje. Tejlor je rekao ženi:

— Bili bismo vam veoma zahvalni kad biste se setili gde bismo mogli da potražimo vašu sestru. Shvatite da je to u njenom interesu.

— Ranije se vukla po onom blesavom klubu »Naranjas«. Valjda zbog droge — reče žena. — Ako je nađete recite joj da ovde više nikada nije dobrodošla.

Zahvalili su se i vratili u automobil. Odvezli su se tri ili četiri bloka dalje, a onda je Tejlor parkirao pored jednog kafea. Rekao je nešto kao da im treba malo osveženje, pa su ušli, naručili kafu i neko vreme ćutali. A onda je Tejlor rekao:

— Mogli bismo da odemo i posetimo Lombardiju...

— Imam bolju ideju — reče Ed Ros. — Mislim da je vreme da podelimo uloge.

— Ne razumem o čemu govoriš?! — reče poručnik.

— Lombardi možda ne poznaje sve policajce u Frisku, ali tamo gde je ima dovoljno ljudi koji bi lako mogli da sklope sliku — govorio je Ed Ros.

— Prema tome, ne bi imalo smisla da tamo ode neko od ovdašnjih. Ja se javljam kao dobrovoljac!

— O čemu ti to? — još uvek nije shvatao Džordž Tejlor.

— Uveren sam da oficijelna poseta Lombardiju neće moći ništa da nam kaže — reče Ros. — Međutim, ako se neko ubaci u taj zatvor, igrajući ulogu jednoga od njih... Kapiraš?

— Imaš li ti to nameru da se preobučeš u zatvorenika i da pokušaš da ispipaš Laombardija? — upita Tejlor. Slika je počela da mu biva jasnija.

— Za to vreme... Recimo tri ili četiri dana... Ti ćeš pronaći Karolinu Nil. Imam osećaj da ona nešto zna o Lombardiju što bismo mogli da iskoristimo — reče Ed Ros. — Kada se ponovo sastanemo, sigurno ćemo imati više dokaza. Možda dovoljno da odemo kod sudije i dobijemo nalog za Lombardija.

Poručnik Tejlor je bio zadivljen...

— Slušaj! Ti ćeš potpuno promeniti moje mišljenje o policajcima sa istoka!

— Nadam se da hoću — reče Ed Ros.

Kucnuli su se, nazdravljajući kafom.

Emi Tomas je bila zapanjena. Kada je Džordž Tejlor parkirao automobil na parkiralište ispred lokala čija je svetleća reklama bila u obliku gole žene koja trese dojčkama, i na kojoj je pisalo »Naranjas«, ona se sva stisla i trebalo joj je nekoliko minuta da smisli šta će reći. Kada je smislila, potrudila se da zvuči smireno:

— Jesi li siguran da želiš baš ovde da me izvedeš na večeru, Džordže?

— Zašto da ne? — uzvрати mirno Džordž. — Živopisno je.

— Da — reče Emi Tomas. — Živopisno i opasno. O ovom restoranu sam čula sve najgorere... Možda na ovakva mesta zalaziš kada si na dužnosti, ali...

No, izgledalo je da je on ne sluša najpažljivije. Držeći je za ruku, krenuo je ka ulazu. Emi nije imala snage da se pobuni — svu raspoloživu snagu je trošila da bi stišala bes u sebi.

Ispred ulaza je stajao ogroman crnac zlokobnog izgleda, koji je znalački odmerio poručnika. Emi je iz crnčevih očiju pročitala da je on u Džordžu već na prvi pogled prepoznao policajca. Nije niko mo-

rao da joj kaže da policajci na takvim mestima nisu omiljeni gosti.

— Molim te, Džordže... — prošaputala je. — Hajde da odemo na neko drugo mesto!

— Hajde, ne ustručavaj se... Može biti zanimljivo — rekao je poručnik, okrećući se zatim crncu na ulazu: — Mali, pobrini se da dobijemo dobar sto!

»Mali« se naroguši. Upravo se spremao da opsuje nešto, kad mu poručnik galantno tu-tnu u ruku novčanicu od pedeset dolara i crnac jednostavno začuta. Okrenuo se i pošao ispred njih, računajući da je pogrešio — čovek koji daje napojnicu od pedeset dolara u njegovim očima sigurno nije mogao biti policajac.

Dobili su sto odmah pored podijuma na kome su tamnolute devojke, bez trunke odeće na sebi, izvodile nešto što je više ličilo na samozadovoljavanje nego na bilo kakav ples. Emi je bila užasnuta. Toliko zapanjena da nekoliko minuta nije uspevala da dođe do daha. Za razliku od nje, Džordž je izgledao zadovoljan, čak prilično raspoložen. Živahno je razgledao po sali, šetajući pogledom po gostima, a Emi nije ni mogla da se snađe dovoljno da bi shvatila da Džordž gleda

u žene, preskačući muškarce, Tek kada je konobar doneo piće, ona je uspeła da izgovori:

— Džordže! Nisam ovako zamišljala našu večeru.

— Emi, razvedri se — rekao je poručnik Tejlor. — Nemoj mi reći da nikada ranije nisi bila u nekom sličnom klubu. Sve ovo... Ove gole cure i sve... Sve je to samo dekor. Zabava! Razumeš! Uostalom, ako želiš, ovde ćemo samo popiti piće, a onda ćemo otići bilo gde. Po tvojoj želji.

— Ne bih rekla da ovde može bilo šta da mi se sviđi — rekla je Emi.

— Hajde! Popij piće! Razvedri se malo — rekao je poručnik zverajući naokolo.

U stvari, pogledom je tražio osobu kojoj bi postavio pitanje koje ga je i nateralo da dođe u »Naranjas«. Nije to govorio Emi, misleći da ona naprosto neće shvatiti važnost svega toga. Uostalom, imao je nameru samo da se raspita o Karolini Nil, a onda uistinu da se posveti Emi. Nije ni primećivao koliko to smeta devojci sa kojom je.

— Ovo je daleko preko granice dobrog ukusa — rekla je Emi sa gađenjem gledajući na crnkinje koje su se uvijale, trljale i kružile zadnjicama tik ispred njihovih noseva.

Upravo u tom trenutku je Džordž Tejlor uočio čoveka za koga bi se mogao zakleti da je šef sale i koji je stajao pored šanka razgledajući nekakvu listu koju mu je doturio bar-men.

— Emi, oprosti... Moram samo da skočim... — rekao je poručnik i već je ustao od stola ne dovršivši rečenicu.

Emi je sada bila već zaista šokirana. Očekivala je da će Džordž Tejlor biti vedriji, raspoloženiji nego što je bio prilikom njihovog prethodnog izlaska, ali ovakvu euforiju, koja nije imala nikakve veze sa njom nije očekivala. Ostavši sama za stolom dobila je ideju da jednostavno ustane i ode. Zadržalo ju je samo to što nije bila sigurna da li bi uspela bezbedno da izađe iz lokala i pronađe taksi do kuće.

Poručnik je prišao šanku i stao pored čoveka koga je smatrao šefom sale. Nije izvadio svoju značku, mada je to imao nameru — odlučio je da pokuša sa visokom napojnicom...

Iz džepa je izvukao novčanicu od pedeset dolara i stavio je na šank ispred tog čoveka.

— Molim? — upitao je čovek hladnokrvno odmerivši Tejlora prodornim pogledom.

— Voleo bih da stupim u kontakt sa Karolinom Nil —

reče poručnik. — Rekli su mi da se ovde može naći.

— Ko ste vi? — upita čovek umesto odgovora.

— Njen prijatelj — reče poručnik.

— Njeni prijatelji ostavljaju mnogo veće napojnice — reče čovek mirno. Izgledao je kao da zna o čemu govori.

Na trenutak je poručnik razmišljao, a onda je zavukao ruku u džep i izvukao svoju poslednju pedeseticu. Upitao je:

— Mogu li sad da znam gde je Karolina?

— Hvala — reče čovek i kupi novac sa šanka, a onda reče: — Nije se pojavljivao već nekoliko večeri ovde. Ako ste joj zaista prijatelj možete je potražiti u naselju »Tri Oaks«. Tamo je odsela.

Izgovorivši to čovek se okrete i ode. Džordž Tejlor se osetio prevarenim. Mislio je da je za informaciju koju je dobio platio suviše veliku cenu. No, nije mogao da povрати svoj novac. Računao je da će račun za piće i, kasnije, za večeru, moći da plati čekom ili nekom od kartica, ali mu je ipak bilo strašno krivo što je potrošio polovinu svoje ušteđevine samo da bi doznao gde trenutno stanuje Karolina Nil.

Vratio se za sto potiskujući gorčinu...

— Izvini — rekao je Tejlor. — Morao sam da rešim jednu sitnicu...

— Da li je to bio poslovni razgovor? — upita Emi Tomas ledenim glasom.

— Ne... — reče nesigurno poručnik. — Samo turistička informacija...

— Drugi put, Džordže, ako ti je stalo do mene, turističke informacije traži onda kada ja nisam u blizini — rekla je Emi. — Osećam se glupo dok sedim sama za stolom.

— Emi, molim te da mi oprostiš... — reče Džordž Tejlor i dodirnu joj ruku što je nežnije mogao.

U tom trenutku Emi pade na pamet luda ideja. Ona porcvene i upita glasno:

— Jesi li se ti to možda raspitivao da li ovi ovde imaju sobe? Možda želiš da me odvedeš u nekakvu sobu sa bičevima i lancima?!

— Ali, Emi?! — zapanji se poručnik. — Odakle ti takva ideja?

— Nije teško pogoditi šta sve ovaj klub može da sadrži...

Upravo u tom času je jedna od golih crnkinja, po klupskom programu, sa podijuma za igru prešla ravno za njihov sto. Uvijala se u ritmu muzike

prilazeći sve bliže, a onda kada je već počela da dodiruje lice Džordža Tejlora tamnim bradavicama, trljajući butine o njegova kolena, Emi više nije mogla da izdrži...

— Džordže! — rekla je tako reskim glasom da se tamnopolta igračka povukla u hitrom pokretu, pogledavši Emi iznenađeno.

— Živopisno... — promucalo je poručnik. Sada je već i on počeo da oseća da boravak u klubu »Naranjas« ne prija Emi Tomas.

— Hoću da smesta krenemo! — rekla je Emi.

— U redu — rekao je poručnik i mahnuo konobaru...

U tom trenutku mu se pogled zakačio za devojkicu veoma crne kose, koja je stajala pored šanka, sa onim istim čovekom koga je Tejlor smatrao šefom sale. Taj čovek je toj devojkici pokazivao prstom ravno na njega. Džordž Tejlor pomisli: »Karolina Nil!«

Ustao je prebrzo, ne stižući čak ni da promrmlja izvinjenje i uputio se ka šanku, ostavljajući Emi, koja je već bila sasvim purpurne boje lica — njen gnev je podrazumevao čvrstu odluku da nikada više ne dopusti Džordžu Tejloru da joj se približi. Gledala ga je kako prilazi šanku i kako za-

počinje razgovor sa devojkom crne kose...

— Vi ste Karolina Nil, ako se ne varam!? — rekao je poručnik prilazeći devojci. Čovek kome je već dao sto dolara se istog časa izgubio.

— Da — odgovorila je ona pospano. — Ja sam. A ko si ti?

Njeno mlitavo lice, sanjive oči i crvenilo u nosnicama rekli su poručniku da je Karolina Nil nakljukana kokainom preko svake mere. Bila je oličenje ovisnika o toj smrtonosnoj drogi, koja se od svih ostalih narkotika razlikuje samo po tome što tera ovisnike da je uzimaju u sve većim količinama, povećavajući doze iz dana u dan. Na licu Karoline Nil Džordž Tejlor je već video neizbrisivi pečat smrti.

— Želeo sam da razgovaramo o Alenu Lombardiju — reče Tejlor.

Poručnik uzdahnu. Nije nameravao da se legitimise, ali je shvatio da bilo kakav drugi izgovor ne bi zadovoljio drogiranu devojkau. Izvukao je značku i pokazao joj, pazeći da ni ko drugi to ne vidi.

— Pub, a? — reče ona. — Je l' me hapsiš?

— Nemam razloga — reče poručnik. — Želeo bih samo

neke informacije o Lombardiju.

— On je gad — reče Karolina Nil. — Nemam šta da kažem o njemu. Ako već hoćeš da znaš nešto o njemu, pitaj njega. Eno ga, koliko znam, u Hejzvilu... Mada je, ako mene pitaš, zaslužio vešala! Ili nešto još gore!

— Zašto tako misliš — upita poručnik.

— Zato što je on jedan gad! Kopile! Pasji sin! — ređala je devojka sa pospanom nasladom.

— Hoću da znam šta je tebi radio, dok ste bili zajedno — reče poručnik.

— Šta mi je radio? Ono što svi muškarci rade... Karolina, raširi noge, a onda puf-puf-puf i gotovo... To rade muškarci — isceri se devojka. — Naravno, to ne važi za policajce.

— Tukao te je — reče Tejlor, već pomišljajući kako od nje neće dobiti ništa korisno. Bila je suviše pod uticajem droge.

— Prebijao me je. On to voli — rekla je ona. — Gad! Drag mi je što su ga zatvorili. Nadam se da će mu prikaciti i sve ono drugo...

— Šta to? — upita poručnik sa izvesnom nadom.

— Pitaj ti njega odakle mu »koka« — reče devojka. — Uvek je imao »koke« koliko mu srce želi. Mučio me je. Vezivao me je i nije mi davao ni grama... Kopile ljigavo! Pitaj ga odakle mu sva ta »koka«. I pitaj tu njegovu razbacanu sportistkinju. Nju treba da pitaš o njemu. Ona zna više. Njih dvoje su se lizali... Sa njom se vukao po klubovima i restoranima. Mene nije izvodio nikuda. Uvek sam sama morala da dolazim ovamo. Sa njom je krstarilo gradom.

— Ko je ona? Znaš li joj ime? — upita Džordž Tejlor, mada nije bio naročito zainteresovan za Lombardijev seksualni život.

— Nemam pojma — reče Karolina Nil. — Videla sam ih samo jednom, ali sam čula da su po celom gradu... Ali, neka... Kada i ona bude spala na to da samo širi noge i puf-puf-puf, onda će joj biti jasno sa kim se uhvatila.

— Kako bih mogao... — zaustio je Tejlor, ali ga je devojka prekinula...

— Moram u toalet — rekla je žustro. — Nemam više šta da ti kažem o tom tvorcu!

Isparila je pre nego što se poručnik snašao. Nije mogao ništa drugo da uradi, već samo da zaklima glavom i zaklju-

či da nije dobio ono što se nadao da će dobiti od Karoline Nil. Ipak, verovao je da ona zna mnogo više, ali da jednostavno nije u stanju da to izgovori, ili možda čak i da se seti... Bila je zaista »pretovarena« kokainom. Poručnik pomisli: »Ako se ukaže prilika, privešću je zbog sitnice, a onda neće biti »koke« i ona će govoriti...«

Krenuo je prema stolu, zamišljen, i nije podigao pogled sve dok nije stigao do samog stola. A, kada je podigao pogled — Emi više nije bila za stolom!

Osvrnuo se gotovo panično, istovremeno počinjući da proklinje samog sebe. Upropastio je još jedan sastanak sa Emi. Bio je svestan da je zabrljao i da više naprosto neće imati šanse da dođe ni blizu te žene, do koje mu je bilo i te kako stalo. Proklinjao je svoj posao, svoj karakter i svoju lakomislenost. Međutim, nije mogao ništa da učini. Platilo je račun, koji ga je čekao na stolu, a onda izašao sa tanušnom nadom da će ispred kluba pronaći Emi i pokušati da izgladi stvar. Naravno, nje tamo nije bilo...

Poručnik Džordž Tejlor je imao mnogo razloga za nezadovoljstvo.

— Naš zatvor nije poput klasičnih, gospodine Ros — govorio je upravnik zatvora u Hejzvilu. — Mnoge stvari koje su svima poznate iz takozvanih »zatvorskih« filmova kod nas jednostavno ne postoje. Vidite i sami...

Stajali su pored ogromnog prozora, na vrhu stražarske kule, jedine u zatvoru, koja je više bila nalik na aerodromski kontrolni toranj. Pogled je pucao preko dve velike zgrade savremenih oblika na veliki park sa sportskim terenima, čak i sa bazenom. Oko svega se dizao zid visine oko deset stopa. Na svakih dvadesetak stopa duž zida bili su stubovi sa grozdom TV-kamera. Slika koju su kamere snimale bila je vidljiva na monitorima upravo u prostoriji u kojoj su upravnik i detektiv Ros razgovarali.

— Zid se ne čini prevelikom preprekom, zar ne?! — govorio je upravnik zatvora dalje. — Međutim, kamere nadziru svaku stopu prostora oko zida, a na samom vrhu zida postoji provodnik sa stalno uključenom strujom. Ne tolikom da ubije, ali sigurno dovoljno moćnom da onesvesti onoga ko bi

pokušao da preskoči zid. No, to je već viđeno. Ono što nije viđeno je činjenica da unutar zidova nema klasičnih stražara. Dva čoveka se stalno smenjuju ovde, u kontrolnom tornju, nadgledajući monitore i to je sve. Dole nema čuvara. Postoji osoblje, ali to su sve osuđenici. Oni kuvaju, vode računa o trpezariji, sami peru i suše rublje, vode kantinu, biblioteku, videoteku, sportski klub, kurseve jezika ili kompjutera... Impresivno, zar ne?!

— Veoma impresivno — složio se Ros. — Ali, šta se dešava kada neko od njih odlazi i dolazi?

— Imamo jedan vod klasičnih policajaca, ali oni se ne nalaze unutar zidova. Sve svoje želje zatvorenici saopštavaju portiru na kapiji, i dalje je sve naša briga. Čak i ambulanu u Hejzvilu drže zatvorenici. Naravno, veoma strogo vodimo računa da to budu provereni ljudi — rekao je upravnik. — Do sada se nije dogodio ni najmanji incident.

— Kako stoji stvar sa posetama? — upita Ros.

— Svaki zatvorenik ima pravo na četiri posete mesečno — odgovori upravnik. — Tada se posetioци upisuju u knjigu, a zatvorenik dobija civilno odećo i sa posetom odlazi u grad.

Mi se brinemo o prevozu. Naravno, zatvorenici su pod kontrolom. Nose »ogrlice«.

— Ogrlice?!

— To su, u stvari, senzori — reče upravnik ne bez ponosa. — Nose se oko vrata i ne mogu se skinuti bez specijalnog, elektronskog ključa. Ovde ih pratimo i tačno znamo i gde se zatvorenik nalazi, pa čak i šta radi, jer... Oni to ne znaju. Još nisu otkrili, ali svaka »ogrlica« je ozvučena. Prisluškujemo ih, naravno. Vi ste policajac i znate da je to ponekad sjajna metoda za kontrolu kriminala uopšte.

— Kladam se da tako možete da doznate mnoge lepe stvari — osmehnu se Ed Ros.

— Dobili ste opkladu — reče upravnik. — Hajde sada da vidimo šta vas zanima...

— Mene zanima čovek po imenu Alen Lombardi — reče Ros. — On ima dosije kod nas. Osumnjičen je za neke ružne stvari.

— Koliko ružne? — upita upravnik. — Ovde je, koliko je meni poznato, zbog toga što je malo propustio kroz šake svoju ljubavnicu. Ništa strašno...

— Bojim se da je umešan u ubistva. Nekoliko ubistava, u stvari — reče Ros. — Ništa nije dokazano. Čak nemamo ni

pouzdanе tragove, ali je on prvi na listi osumnjičenih. Taj slučaj se vuče već godinama. Ja sam došao da pokušam da doznam nešto više. Ako ima osnove, zatražićemo zvanično njegovo prebacivanje u Atlantu. Ako je »čist«, onda... Ona ništa...

— Želite li da ga vidite? — upita upravnik.

— U stvari, imao sam na umu nešto drugo — reče Ros, nadajući se da će upravnik progutati udicu. — Hteo sam da nekoliko dana budem gost ovog zatvora. Kao navodni osuđenik. Razumete?

— Neobično — reče upravnik. — Mislite li da ćete tako uspeti nešto da doznate?

— Pa... Mislim da tako imam neke šanse. Kada bih ga pozvao na uobičajeni razgovor sumnjam da bi mi rekao bilo šta od onoga što želim da doznam.

— Vi sa istoka imate zaista uvrnute ideje — osmehnu se upravnik i Ed Ros je već po tome znao da je uspeo. — Međutim, ja sam ovde, na ovom mestu, zato što sam pristalica eksperimenata. Vaš ulazak u zatvor je takođe neka vrsta eksperimenta.

— Moglo bi se tako reći — reče detektiv. — Treba mi četiri dana. Ne više. Ne vidim

kako bi oni unutra mogli da doznaju ko sam. Prema tome, imaću prilično velike šanse da prođem kao jedan od njih i da se približim Lombardiju.

— Znae šta, gospodine Ros... — reče upravnik. — Ako vi uspete u tome što ste naumili, predložiću da to postane stalna praksa.

— Onda ja ispadam nešto kao pionir — osmehnu se Ros.

— Čista avangarda — nasmejao se upravnik. — Kada želite da uđete u zatvor?

— Odmah — reče Ros. — To jest, čim prethodno proverim posete koje je primao Lombardi.

— Bojim se da to nećete moći — reče upravnik.

— Zašto? — upita Ros.

— Zato što Lombardi još nije imao nijednu posetu od kako je ovde — upravnik raširi ruke.

— Očigledno nije mnogo druželjiv tip — reče Ed Ros. — Ili njegovi drugari ne žele ništa da rizikuju...

— Dobijao je samo pisma — reče upravnik. — Evo, na kompjuteru ćemo imati adrese pošiljalaca...

Upravnik je lično prišao jednom od kompjutera u kontrolnoj sobi i vrlo brzo pronašao dosije Alena Lombardija. Podaci su govorili da je do

tog dana dobio pet pisama. Jedno je bilo od njegovog advokata. Četiri su bila od osobe koja je na poledini pisama stavljala jednostavno »Seri«...

— Zvuči francuski — osmehnu se upravnik. — U pitanju je žena. Naravno, ne bih rekao da je to ona koju je napao, pa sada zbog toga izdržava kaznu.

— Da — reče Ed Ros. — Zvuči francuski...

Pisma ništa nisu govorila Edu Rosu. Ipak, zapamtio je to »Seri«, da ne bi slučajno ispalo da se to ponovo negde pojavi, a on propusti da poveže činjenice.

Bio je spreman da postane zatvorenik — na četiri dana. Upravnik ga je lično odveo na prijemno odeljenje, gde su radili policajci iz redovne posade. Prijemno odeljenje se nalazilo u zgradi van zatvorskog kruga. Upravnik nije mnogo objašnjavao policajcima. Rekao im je da će dokumenta o zatvoreniku dobiti naknadno i oni su bili zadovoljni. Uopšte, Ros je primetio da tu vlada jedna porodična, opuštena atmosfera, tako neprimerena zatvorima. No, to ga se nije mnogo ticalo. Njemu je bilo važno samo da uđe u krug.

Obukao je zatvorsko odelo. Neuporedivo kvalitetnije, pa

čak i lepše od bilo čega što bi se takvim nazivom moglo označiti. U stvari, odelo je ličilo na automehaničarski kombinizon u živahnoj boji kaj-sije. Ed Ros nije govorio mnogo, a policajci ga nisu mnogo šta ni pitali. Konačno, kada je dobio svoju torbu sa rezervnom odećom i rubljem, priporom za brijanje i pisanje, što je sledovalo svakom zatvoreniku, jedan od policajaca ga je jednostavno ispratio do ulaza u zatvor.

Na prijavnici je radio čovek u civilnom odelu. Ličio je na običnog, prosečnog administrativca. Kada je upitao za ime novog zatvorenika i za njegovu dokumenta, policajac je hladnokrvno rekao:

— Gazda će sutra doneti njegove papire. Znaš njega... On voli malo da pročeprka po biografijama pitomaca. Zapiši mu samo broj!

Administrativac upisa neki broj koji se Ros nije potrudio da zapamti, a onda se velika, čelična vrata otvoriše i on je zastao očekujući da ga uvedu unutra...

— Hajde! Šta čekaš?! Ulaži... Sada te prepuštamo tvojim kolegama.

I, to je bila cela procedura. Ed Ros, sada privremeni zatvorenik Hejzvila, uđe u zat-

vorski krug, a vrata se iza njega zatvoriše.

Unutar zatvorskih zidova, bez obzira na svu razliku o kojoj je govorio upravnik zatvora, bilo je — baš kao u zatvoru. Ed Ros se osmehnu dok je koraćao, zaključujući da je ovde i vazduh drugačiji nego van zidova. Prolazio je parkom ne ugledavši dugo nijednog zatvorenika. Kada je ugledao prvu dvojicu, oni se ukloniše hitro sa vidika. I po tome je detektiv mogao da zaključi da je to ipak samo zatvor, bez obzira na razlike i modernizaciju.

Dok se približavao jednoj od zgrada, očekujući da ga neko od njih dočeka ili bar oslovi, mogao je da vidi samo grupice ljudi u elegantnim kombinizonima koje su se formirale verovatno na isti način kao i u svakom drugom zatvoru. Pratile su ga mnoge oči, ali mu niko nije prilazio. Tek na samom ulazu u zgradu, gde mu se isprečio jedan visok i očigledno veoma snažan momak, čuo je prve reči dobrodošlice:

— Kuda si se ti uputio, pederu?!

Ed Ros hladnokrvno odmeri mladića. Shvatio je da su izgovorene reči bile samo puko zastrašivanje i odmeravanje

njegove ličnosti. Mirno je odgovorio:

— Rekli su mi da neću morati da gazim drznike iza ovih zidova. Očigledno je da su me prevarili.

— Da... Šta?! Da gaziš?! Koga?! — izbečio se momak, koji svakako nije očekivao takav odgovor. Novi zatvorenik mu nije ličio na čoveka spremnog da se sukobi sa prvim čovekom koji mu kaže nešto grubo.

— Bilo bi bolje da se odmakneš — reče Ros. — Osim ako nisi sobarica.

Momak je, naravno, bio od ljudi koji ne broje do deset kada čuju uvredu i to je Ros odlično procenio.

— Ti, vašljivo kopile! — uzviknu momak i podiže ruku prema Rosu.

Bio je zapanjen brzinom kojom ga je Ros pogodio, iz okreta, laktom u pleksus. Udarac mu je izbacio sav vazduh iz pluća i na tren blokirao disanje. Momak se zgrčio halapljivo gutajući vazduh koji nikako ko nije hteo da mu prođe kroz disajne organe. Ros ga prihvati da ne bi pao i sasvim lako ga natera da čučne i sagne glavu...

— Sad diši sasvim polako — reče Ros blago. — Udahni

polako i duboko. Brzo će proći.

Ipak, trebalo je skoro tri minuta dok momak nije došao sebi. Onda okrenu glavu prema Rosu i pogleda ga iznenađeno odozdo, rekavši:

— Kod đavola ti zamišljaš da si? Švarceneger?

— Nemoj ovo shvatiti lično — reče Ros. — Ja sam samo novajlija koji želi da ga niko ne maltretira.

Detektiv je pažljivo pogledao naokolo. I ono nekoliko zatvorenika koji su bili u blizini i videli šta se dogodilo, sada je naprosto nestalo, po staroj dobroj navici svih zatvorenika na svetu da ništa ne vide, ništa ne čuju i ništa ne znaju o bilo čemu. To je Rosu dalo priliku...

Čučnuo je pored mladića i zagledao mu se u oči. Tihim, dubokim glasom je izgovorio:

— Želim da sretnem ovde jednog čoveka i ti ćeš mi u tome pomoći. Hoćeš li?

Mladić je pokušavao da odvoji pogled i skrene ga u stranu, ali je na sopstveno zaprepaštenje otkrio da to jednostavno nije u stanju.

— Naravno da hoćeš — odgovorio je Ros umesto momaka. — Upoznaćeš me sa Alenom Lombardijem. Zapamti! Alen Lombardi! Ako ne znaš ko

je, saznaj! Onda ćeš me odvesti ravno njemu! Jesi li razumeo?

— Da — rekao je nemoćno mladić. — Razumeo sam.

*   *
*   *

Sumiko se uvek beskrajno zabavljala posmatrajući kako se Tabasko Pit priprema za sastanak sa nekom ženom. On je u pripreme ulagao veoma koncentrisan napor, želeći da svaki detalj na njemu, na njegovoj odeći i obući, bude reprezentativan. Sumiko mu je pomagala, odabirajući košulju.

— Sreća je što neke svoje stvari držiš kod nas — rekla je Sumiko. — Izgubio bi mnogo vremena da sada moraš da odeš u svoj stan i da još tamo biraš odeću bez asistenta.

— Lesli mi je rekao da budem ovde dok se on ne vrati — reče Pit. — Za svaki slučaj. To mi valjda daje za pravo da zatražim od tebe poneki modni savet.

— Lesli vrlo dobro zna da sam ja u stanju da se brinem o sebi — rekla je veselo Sumiko, a njene kose oči se ispunile nekom nežnošću na pomen Lesliejevog imena. — Ipak, dra-

že mi je kad si tu. Tvoje društvo razgaljuje. Uživam da gledam kako se grozničavo pripremaš za sastanak.

— Ovo nije običan sastanak — reče Tabasko Pit. — Ovo je sastanak sa Džudi Šer, draga moja, a Džudi Šer je jedna »mamica« od koje zastaje dah. Bar meni je zastao. Ona na glavi nema kosu, već požar!

— Ponesi onda vatrogasni aparat, može zatrebati — reče Sumiko.

— Naprotiv — osmehnu se Tabasko Pit. — Poneću kantu kerozina!

— Pazi da ne sagoriš — uzvratila nestašno Sumiko.

Konačno, Pit je bio spreman. Pogledao se još jednom u ogledalo, a onda krenuo. Na izlaznim vratima zastade i reče:

— Ako se zadržim do jutra... I, ako se javi Lesli...

— Ne brini — osmehnu se Sumiko. — On je trenutno na vrlo sigurnom mestu. Ja sam takode u redu. Nema potrebe da brineš.

Pit zaklima glavom i izađe. Bilo mu je veoma stalo da ostavi dobar utisak na Džudi Šer, pa je za tu priliku pozajmio od Sumiko »porše«. U džepu je imao dovoljno novčanica za ludi provod, a u srcu je nosio želju za tom crvenokosom lepoticom. Vozeći se ka centru

grada, razmišljao je da li ima smisla da je, posle večere povede u svoj stan, koji je izgledao malo gore od Hirošime posle te blesave bombe. . . Zaključio je da bi bilo bolje, sudeći prema sopstvenom raspoloženju, da odu u neki od otmenijih hotela. »I to bi moglo da ostavi dobar utisak«, mislio je Taabasko Pit.

Devojka iz Pitovih snova čekala ga je na dogovorenom mestu — ispred svoje vežbaonice. Izgledala je zaista poput vulkana i Pitu je zaigralo srce kada joj je prišao.

— Dakle. . . Tu smo — reče Pit.

— Nadam se da nećemo ostati tu još dugo — rekla je Džudi Šer uz osmeh. — Bilo je govora o večeri. . .

— Svakako, lepotice — rekao je Tabasko Pit. — Grad je noćas naš!

— Postoji li u tom gradu neko mirnije mesto za nas od samog grada? — upita Džudi i pogleda ga kroz trepavice.

— Siguran sam da ćemo ga pronaći — odvratila je Pit naginjući se ka njoj. Njen miris ga je opijao.

Već su bili zakoračili ka »poršeu« kada se najednom, neznanom odakle pojavila jedna devojka duge plave kose. U stvar, devojka je gotovo dojuri-

la i već po njenom koraku Pit je mogao da pretpostavi da je na pomolu nevolja, mada mu nije bilo jasno čemu bi nevolja mogla da služi te večeri.

— Kučko! — vrisnula je devojka ustremivši se na Džudi.

Pit je u prvi mah imao osećaj da će plavokosa pokušati da udari ili ogrebe Džudi, ali je devojka zastala, raskrečivši se i podbočivši se, sikućući besno:

— Sa mnom nećeš više moći tako, otrovnice! Nemoj me više nikada zvati! Ja za tebe više ne postojim! Ako mi se budeš približila zvaću policiju sledeći put! Da li ti je to jasno?!

Džudi Šer je stajala kao skamenjena i gledala zapanjeno u devojku. Pit je morao, kao džentlmen, da reaguje:

— Hej! Mala. . . Smiri živce — rekao je.

— Ti se, daso, ne mešaj! — dreknula je plavokosa. — Ovo je između nje i mene.

— Vidi, lepojko. . . — Tabasko Pit je govorio devojci mirnim glasom, ali sa dovoljno pretnje da se nadao da će ona shvatiti poruku. — Mi smo krenuli na jednu mirnu, romantičnu večeru udvoje. Treći nam nije potreban. Zato, nemoj da nas uznemiravaš, jer ću u tom slučaju ja pozvati policiju, pa

se njima pravdaj što uznemiravaš mirne građane.

Devojka se malo stišala, iako su joj stisnute usne bile po belele od gneva i sva je drhtala. Njeni žestoki pogledi su prelivali lice Džudi Šer, koja je i dalje samo ćutala, prepuštajući Pitu da se raspravi sa devojkom.

— Okcj! — reče Pit devojci.
— Jesi li se smirila?

— Neka si prokleta, Džudi...
— reče devojka tiše. — Nemoj više ništa da pokušavaš!

Okrenula se i otišla isto onako brzo kako se i pojavila. Pit se nasmejao:

— Čudan tip plavuše. Obično se misli da su pitome. Ko je ona?

Džudi Šer se žacnula, i to toliko očigledno da je Pit morao da zaključujući kako joj to pitanje uopšte ne prija. Ipak, odgovorila je:

— Neurotična osoba...

— Ne volim neurotične osobe — reče Pit. Ušli su u »poršee«. — Ali, nećemo joj dozvoliti da nam pokvari večer, zar ne?!

Crvenokosa dama nije ništa rekla i Pit je smatrao da je problem sa plavokosom devojkom rešen. Vozio je vedro i već je sasvim zaboravio mali incident kada su stigli do restorana koji je odabrao za ve-

čer. Bio je to čuveni francuski restoran »Viši«, u Dejli Sijuu. Prethodnog dana je Pit morao da plati pedeset dolara šefu sale da bi mu obezbedio separe za tu večer. Znao je da će šampanjac koji ih je čekao na stolu koštati 150 dolara, ali mu nije bilo žao. Očekivao je da će Džudi Šer biti impresionirana... Međutim, ona je bila očigledno zabrinuta. U svakom slučaju, njeno raspoloženje nije odgovaralo izboru restorana.

— Lutko... Razvedri se! Na pravom smo mestu — pokušao je Pit. — Šampanjac... Ostrige... Kavijar... Šansone... Noć je naša.

— Da — rekla je odsutno Džudi. — Sve je divno.

Međutim, zvučala je tako kao da uopšte ne primećuje sve te skupe divote. Pitu je trebalo nekoliko minuta da shvati da to mora da ima veze sa onom plavokosom devojkom. Konačno, pomislio je da taj problem mora da se reši kako večer ne bi propalo.

— Kako bi bilo da mi kažeš šta te toliko brine? Možda ću moći posle toga da se nadam da ćemo ipak ovu noć uspeti da budemo veseli — rekao je. — Plavokosa, zar ne?!

— Nije mi prijala — reče Džudi Šer neodređeno.

— Nije ni meni — reče vedro Tabasko Pit — ali kada bih padao u depresiju zbog svake sitnice koja mi ne prija, ne verujem da bih uopšte mogao da budem normalan. Pogledaj samo šta radi onaj klovn u Vašingtonu!

Šala nije ostavila nikakvog utiska na Džudi. Ali, činilo se da je u njoj pokrenula izvestan nagon i ona pogleda u Pitove oči na neki poseban način. Ono što je rekla ipak nije prijal o njegovim ušima:

— Da li bi se zgrozio kada bih ti rekla da sam sa tom devijkom imala vezu?

— Molim?! — iznenadio se Pit. — Ne razumem?

— Mislim da razumeš — rekla je najednom veoma oštrim glasom Džudi Šer. — Ona je bila moja ljubavnica!

— Uf! — izusti Pit. To zaista nije očekivao. Najednom je osetio da bi mu jedno staro, dobro australijsko pivo bolje palo na želudac nego šampanjac koji je stajao na stolu. No, odlučio je da ne komentariše...

— Šokantno, zar ne? — reče Džudi još uvek veoma britkim glasom. — Nisi očekivao, a? E, pa, ovaj svet je čudan, a ljudi u njemu još čudniji. Ti si drag čovek, ali... nisam oče-

kivala da ću morati da ti se ispodam...

Poslednje reči su bile izgovorene pitomije i tiše. Najednom je Pitu bilo žao Džudi. Ona je nastavila:

— Možda je samo moja greška što sam radoznala...

Pit je izgovorio prvo što mu je palo na pamet, mada je imao osećaj da je to glupost:

— Mogu li da se nadam da ni mene nećeš zaobići. Konačno, i moja kosa je plava!

Džudi Šer se neodoljivo i zvono nasmejala i Pit je znao da je led probijen, a devijka zaboravljena. Sada su opet postojali samo njih dvoje. Pre nego što je pozvao konobara da im otvori taj šampanjac Džudi je još samo dodala:

— Imaš velike šanse, Pite! Veće nego ta mala guska. Jer, ona je lažna plavuša. Boji kosu...

— Ja sam stoprocentno pravi, i to po čitavom telu — rekao je Pit.

U tom času je prasnuo čep iz boce sa šampanjcem!

*
*   *
*

Poručnik Tejlor je nestrpljivo cupkao čekajući da polica-

jac izvede navodnog zatvoreni-
ka Eda Rosa iz kruga zatvora
u Hejzvilu. Prijavljajući se za po-
setu, nije pomenuo podatak da
je policajac, iz čiste predostro-
žnosti. Računao je da je mogu-
će da je Edu Rosu potrebno
još nekoliko dana boravka u
zatvoru, a ako njegove nove
»kolege« doznaju da ga je po-
setio jedan policajac — to bi
moglo da izazove sumnju. Te-
jlor je računao da tako nešto
kao zatvorenička sumnja uop-
šte nije potrebno Edu Rosu.

Kada se Ros konačno poja-
vio, sada već obučen u civilno
odelo, poručnik Tejlor je već
goreo od nestrpljenja. Oznajio
se od ljubopitljivosti i jedva je
dočekaao da uđu u automobil i
kada je krenuo ispalio je pi-
tanje:

— Jesi li uspeo nešto da do-
znaš?

— Ne onoliko koliko sam se
nadao — rekao je Ed Ros. —
Jesi li ti našao Karolinu Nil?

— Jesam — uzdahnu poruč-
nik Tejlor. — Našao sam Ka-
rolinu, a izgubio devojkicu sa ko-
jom sam bio te večeri.

— Zna li Karolina Nil bilo
šta? — upita Ros.

— Koliko sam shvatio, ona
zna neke stvari vezane za »ko-
ku« — reče Tejlor. — Zna do-
bro da se našmrče, ali zna i da
je Lombardi diler. Kada dođe

vreme malo ćemo je pritisnuti
da nam kaže ponešto o tome.
Ako Lombardija izvedu ikada
pred sud zbog droge, Karolina
Nil bi mogla da bude vredan
svedok.

— A ubistva? — upita Ros.

— Ništa određeno. Mislim da
čak ta Karolina i ne zna ništa
o tome — reče poručnik Tej-
lor — iako mi se čini da bi mo-
gla da svedoči o Lombardije-
vom nasilničkom karakteru.
Ali, to je tanko. A jesi li se ti
već sreo sa njim?

— Jesam — reče Ed Ros. —
Nezgodan čovek. Jedan od onih
koji znaju vešto da iskliznu iz
ruku, poput ribe. Naravno, ni-
je bio spreman za iskren raz-
govor, mada znam način na ko-
ji ću od njega doznati sve ono
što želim da znam.

— Znaš? Kako?

— Budući da sam »zatvore-
nik«, pa prema tome osoba sk-
lona nezakonitim radnjama, po-
kušaću da odigram ulogu uce-
njivača — reče Ed Ros. — Mi-
slim da bi mogao da naleti na
to.

— Pričaj! Kako je izgledao
prvi razgovor sa njim?

— Bilo je dosadno. On, kao
i njemu slični, navikli da kri-
ju stvari u sebi, nikada ne go-
vori o konkretnim stvarima. U-
stanovio sam da niko od zatvo-
renika i ne zna zbog čega je on

u zatvoru... Ali, ima nešto čudno kod njega što se uopšte ne slaže sa profilom ubice!?

— Čudno?! Ne slaže se sa profilom?! Kako to? Šta? — upita poručnik Tejlor.

— Alen Lombardi definitivno nije narkoman. Nije ovisnik o kokainu — reče mirno Ed Ros. — Uzima samo malo valijuma, koliko sam mogao da doznam, ali »koka«... To ne! Izgleda da smo u škripcu.

— Kako to misliš? — upita poručnik Tejlor.

— Pa... Ovako! Ja sam zamislio ubicu kao narkomana, ujedno i dilera, koji se posle velikog kokainskog posla domogne dobre količine čiste droge za sebe, pa se onda našmrče »koke« i jednostavno izgubi razum. Sve ostalo se složilo, kao što i sam znaš. Međutim... Lombardi nije od te vrste.

— Datumi se slažu. Ubistva su se dogodila posle isporuka droge. To mora imati veze — reče poručnik uzbuđeno.

— Moralo bi, ali sve to kvari činjenica da je Lombardi čovek koji ne koristi kokain — odvratila mirno Ed Ros.

— Pakla mu! — promumlala Džordž Tejlor nezadovoljno.

Vozili su se naizgled bez cilja. U stvari, poručnik je imao jasan cilj, a Ed Ros ga je samo

nagađao. No, obojica su utonuli u misli o novom detalju koji se nije uklapao i čitali su. Tek kada je automobil Džordža Tejlora skrenuo u jednu ulicu sa nizom jeftinih, prizemnih, drvenih kuća, Ed Ros je upitao:

— Kuda idemo, ako znaš?!

— Posetićemo Karolinu Nil. Doznao sam njenu adresu. Nadam se da ćemo je uhvatiti pre nego što se sasvim obeznani od »koke«.

Zaustavili su se ispred jedne kuće. Na drugoj strani ulice je stajao parkiran jedan »merkjuri« za čijim upravljačem je naizgled mirno sedeo čovek sa nekakvim smešnim šeširićem na glavi i sa ogromnim tamnim naočarima na licu. Ni Ros ni poručnik Tejlor nisu obratili pažnju na to vozilo. Izašli su iz automobila i poručnik je prstom pokazao na kuću.

U tom času su se ulazna vrata kuće otvorila i iz njih je prvo izašao visok mladić idiotskih crta lica, a za njim i Karolina Nil. Ed Ros se načas ukočio prepoznavši mladića. Uopšte nije bilo po planu da se nađe sa njim licem u lice. A kada je mladić pogledao u poručnika Tejlora i kada je Edu Rosu bilo jasno da je momak prepoznao poručnika, cela si-

tuacija je dobila još više na težini...

— Sranje! — rekao je mladić.

— Diler! — siknuo je poručnik Tejlor i mašio se revolvera.

U tom trenutku je momak primetio i Eda Rosa i lice mu se zgrčilo. Povikao je:

— Nameštaljika!

— Ne mrđaj! Policija! — viknuo je poručnik Tejlor i uperio revolver na mladića.

No, čini se da momku nije padalo na pamet da se tek tako preda. Izvukao je ogroman pištolj odnekle iz odeće i reptirao ga uzornom brzinom.

Ed Ros je u trenu shvatio da je sada u igri i onaj »merkjurija« koji im je bio iza leđa, a u njemu i drugi čovek koji je morao biti povezan sa mladićem. Ros je izvukao pištolj i okrenuo se brzinom munje...

Iz »merkjurija« je izašao vozač. U ruči je imao »ingram«, mali, ali moćan automat, poznat po tome što seje rafale najbrže na svetu!

Momak na vratima nije traćio vreme — dograbio je zabezenu Karolinu Nil za vrat i stegao je uz sebe prislonivši joj cev pištolja na čelo.

— Baci oružje, žaco! — dreknuo je mladić.

Istog časa je vozač »merkjurija« počeo da rešeta. Međutim, kako je trčao prema kući nije imao vremena da smiri oružje i gađa tačno, pa se kiša olova prelila više preko travnjaka pored kuće nego što je mogla da ugrozi Rosa i poručnika. Ed Ros je pucao samo jednom...

Čovek sa »ingramom« se izvi u trku kao da ga je neko nevidljivim užetom iznenada povukao nagore, a onda je napravio tragikomičnu figuru u vazduhu i skljojao se na asfalt. Ed Ros je znao da je čovek vrlo mrtav, sa rupom na čelu.

I poručnik Tejlor i Ed Ros su sada bili okrenuti ka mladiću na vratima i uperili su svoja oružja ka njemu, međutim ništa nisu mogli da učine jer je momak vrlo tesno uz sebe držao Karolinu Nil, a bio je tu i pištolj čija je cev žuljala devojčinu slepočnicu. Mladić je još jednom promuklo povikao:

— Bacite puce, pubovi! Ubiću je, tako mi boga! Bacajte to!

No, njih dvojica nisu odbacili oružje. Čekali su, vrebajući trenutak da se mladić odvoji od devojke. Nisu ga dočekali...

Momak je pucao. Brzo i vema tačno, iako je bio u pri-

ličnoj panici. Naglo je spustio pištolj i odjeknuo je pucanj, a Karolina Nil je zavrištala — zrno joj je prozviždalo kroz nadlakticu!

— Bacajte! Ubiću je! — zauklao je mladić.

— Okej! — progovorio je pomirljivo poručnik Tejlor. — Samo mirno. Ne želimo da iko strada.

Džondž Tejlor je dao znak rukou Rosu da spusti oružje ispred sebe, na prilaznu stazu i Ros je to učinio iako mu nije bilo po volji. Znao je da je mladić jedan od dilera, Kolumbijac, sa kojim se već sreo predstavljajući se drugim imenom, i da će mu možda pasti na pamet da jednostavno ubije i njega i Tejlora, jer je sada znao da postoji mala zavera...

— Sklanjajte se! — dreknuo je mladić gurajući ispred sebe unezverenu i veoma bleđu Karolinu Nil, kojoj je ruka strasno krvarila. — Možete imati ovu kurvu kada bezbedno stignem do kola!

Poručnik se ukloni u jednu stranu, a Ed Ros u drugu. Mladić prođe između njih, ne odmičući cev pištolja sa devojčine glave. Kada ih je prošao okrenuo se, zajedno sa Karolinom, i sada je koračao unazad...

— Najedi se! — zarežao je mladić i uperio pištolj u Eda Rosa.

Pucanj je odjeknuo! Međutim, Ed Ros je upravo u tom trenutku pokleknuo i zrno je prohujalo iznad njegove glave...

Mladić je pucao još jednom, ali se Ros iznenada izvio u stranu i na čudesan način izbegao i drugo zrno! Momak nije mogao da veruje svojim očima i nije pucao treći put, već je vratio cev pištolja na devojčino čelo.

Ni poručnik Tejlor nije mogao da veruje onome što je odlično video i u toj neverici je hitro i lako ubedio sebe da je to čudo ipak samo slučajnost, mada se takve slučajnosti ne mogu dogoditi dva puta zaredom. Ipak, smatrao je da je nemoguće da se ljudsko biće izmakne ispred kuršuma, kao da predviđa putanju zrna...

U tom času je mladić već stigao do »merkjurija«. Teškom mukom je otvorio vrata, jer su mu obe ruke bile zauzete, a onda je naglo gurnuo Karolinu Nil, uskočio u automobil i pucao pre nego što je pokrenuo vozilo...

Pucao je u devojkicu, vičući:

— Evo vam je!

Zrno je pogodilo devojkicu tačno u treći, vratni pršljen, lo-

meći joj moždinu i kosti... Bila je mrtva posle nekoliko grčevitih trzaja!

U času kada je motor »merkjurija« zaurtao, a gume zaškrilale Tejlor i Ros su već dograbili svoje oružje. Istrčali su na ulicu dok se »merkjuri« udaljavao. Poručnik je pucao u gume. Ed Ros je pucao u vozača!

»Merkjuri« se i posle pucnjave kretao, ali usporeno, i kao u sloumošnu se nakrenuo na stranu, nailazeći na bankinu, a onda je odskočio i prevrnuo u vazduhu padajući na krov! Motor se ugasio, ali je sirena zavijala monotono i zlokobno...

— Ovo nam nije trebalo — rekao je poručnik Tejlor prilazeći prevrnutom vozilu.

— Znam — rekao je nešto tiše Ed Ros idući iza njega.

Prišli su sa uperenim oružjem, ali za tako nešto uopšte nije bilo potrebe. Nije im pretila nikakva opasnost budući da je mladić za upravljačem već bio mrtav!

Bio je pogođen u potiljak i kada se automobil prevrnuo on je ispao iz sedišta i propao kroz otvoren prozor, ležeći tako da su mu ukočene oči gledale u nebo, a umesto ostatka lica je imao samo jednu ogromnu krvavu rupu.

— Ja sam gađao u gume — reče poručnik zapanjeno. — Jesi li ti gađao njega?

— Ne — reče Ed Ros. — Pogodilo ga je slučajno.

— Slučajno ili ne... Sjajan pogodak — reče poručnik Tejlor. — I, briga za nas...

Ed Ros je već znao u čemu se sastoji problem. U ulicu su već, uz vrisak sirena, pristizala patrolna kola, jer je neko sigurno već javio policiji za pucnjavu. To je značilo da će sada i on i Džordž Tejlor morati da ispunjavaju obrasce izveštaja do duboko u noć. No, za Eda Rosa vreme nije predstavljalo teškoću. U pitanju su bili sami izveštaji... Tog trenutka je naglo odlučio da se »vрати u Atlantu«...

*
*   *

Lesli Eldridž je skidao šminku. Sada više nije bio Ed Ros. Sumiko mu je pomagala, kao i toliko puta pre toga. Njeno suptilno žensko oko je uvek bilo prisutno i kad bi Lesli menjao lik, jer bi mu njeni save ti bili od velike pomoći. Sada je igra Eda Rosa morala biti završena...

— Ti dileri su naleteli u nezgodno vreme — objašnjavao je Leslie. — Jedan od njih me je prepoznao kao Ensija, a Tejlor me je poznavao kao Rosa. Bilo bi zaista nezgodno da sam se otkrio.

— Šta se dogodilo sa dilerima? — upitala je Sumiko. — Jesu li na hladnom?

— Morao sam da ih eliminišem — rekao je Leslie. — Pit i ja ćemo odigrati ulogu kupaca droge. Ne želim da se po našem gradu šire trgovci otrovom.

— To je sutra? — upita Sumiko.

— Sutra stiže droga — reče Leslie. — Policija će postaviti zamku, ali nisam siguran da li će uspeti da ih sve pokupe. Ono što preostane sredićemo Pit i ja prekosutra. Međutim, postoji nešto važnije, za sada...

— Lombardi? — nagađala je Sumiko.

— Pre nego što sam ti telefonirao da pošalješ lažni faks kojim se Ros poziva hitno nazad u Atlantu, doznao sam da je Lombardijev advokat izdejtstvovao da tog tipa baš sutra puste na uslovni otpust iz zatvora. Prosto bode oči koliko su ti dileri sigurni u svoju organizaciju. Jedan od njih je na slobodi baš na dan prispeća velike pošiljke... Kakva drskost!

— Pretpostavljam da ćeš kretnuti za njim — reče Sumiko.

— Treba li ti ženska pomoć.

— Ti ćeš biti u automobilu ispred Lombardijevog stana i izveštavaćeš me o svakoj promeni koja se tamo dogodi — reče Leslie koji je već imao čvrst plan. — Ja ću ga u stopu pratiti od trenutka kada napusti Hejzvil. Nisam siguran da je on ubica svih tih devojaka, ali imam prilično određen osećaj da je u nekoj vezi sa tim ubistvima i da ću, prateći ga, saznati nešto o tome.

— Zar ne misliš da će i taj poručnik, Tejlor, pokušati da ga takođe prati?

— On je, doduše, povučen sa tog slučaja i dodeljen ekipi koja priprema zamku za narko-mafiju... — reče Leslie. — Međutim, za ovih nekoliko dana sam dobro upoznao tog čoveka i gotovo sam sasvim siguran da će pokušati da prati Lombardija. Sam. No, Alen Lombardi nije prosečni, glupi kriminalac. Veoma je inteligentan i lukav. Biće prilično zabavno pratiti ga...

— I opasno — reče Sumiko.

Njena nežna briga za Leslija je bila dirljiva. Iako je bila svesna da Leslie raspolaže mudrošću, veštinom i superiornom inteligencijom, njena briga nikada nije prestajala.

— Ne verujem da će biti mnogo opasno — reče Leslie i privuče je sa lakoćom, tako da mu je sada sedela u krilu. Spustio je lak i nežan poljubac na njene rumene usne. — Jedan ubica bezazlenih devojaka ne može da se meri sa ratnicima noći.

— Sigurna sam u to — rekla je Sumiko i uzvratila poljubac, samo što je njen bio prepun strasti, skoro zapaljive.

Njene usne obuhvatiše njegove, a njen živahni jezik skliznu niz njegov jezik izazivajući u njemu sladostrašće kakvo je uvek osećao pri njenim poljupcima. Uzvratio je još strasnije...

U tom času je u kuću ušao, poput oluje, Tabasko Pit!

Pit se ponašao kao da je u jurišu. Bez reči je prošao pored Leslieja i Sumiko, gotovo kao da tera vazduh ispred sebe da se pretvori u vetar, i silovito je ušao u kuhinju odakle se čulo otvaranje frižidera, a onda se Pit pojavio nešto smireniji, sa konzervom piva u ruci. Pivo mu je bilo neophodno da stiša buru u duši za koju su i Sumiko i Leslie znali da ključa. Pit se uvek ponašao tako kada je nečim bio uznemiren.

— Kakva je nevolja, prijatelju? — upita je Leslie.

— Ortak... Ne znam šta da ti kažem. Izgrebao sam se — izdahnuo je Pit između dva gutljaja piva. — Ta ženska je zaista nešto sasvim posebno!

— Mogu li znati o kome pričaš? — upitala je Sumiko.

— Pričam o Džudi Šer — reče krajnje iskreno, sa začuđenim, dečaćkim izrazom na licu ogromni Tabasko Pit. — Leslie me je zamolio da nešto istražim za njega, a ja sam morao da naletim baš na nju. Drži jednu vežbaonicu, dole u gradu... Izgleda... Izgleda...

Tabasko Pit je gotovo mucao ne nalazeći reči kojima bi opisao kako Džudi izgleda i šta sve on oseća prema njoj.

— Bojim se da si se zatreskao — zaključio je, možda prebrzo Leslie.

— Nije to, ortak — reče Pit. — Mislim... U redu je... Jeste to, ali nije samo to. Izašli smo na večeru i bilo nam je sjajno. Posle... Uzeo sam sobu u hotelu... Potrošio sam koliko nisam na sve moje pret hodne veze zajedno... Ali... Vredelo je! Zaista je vredelo! Imao sam osećaj da sam konačno sreo ženu kojoj bi mogao da poklonim sebe samog! Celog sebe! Razumeš?!

— Ja razumem — rekla je Sumiko i pogledala nežno u

Leslija. — Tačno znam kako izgleda oscóati tako nešto.

— Da se nisi malo zaletео? — upita oprezno Lesli. — Hoću da kažem... Samo posle jedne ноći...

— Ama, kakva ноć?! Meni je bilo dovoljno pola sata sa njom pa da shvatim da može od mene da radi šta god hoće! Takva je! Uzima prvo dušu, a onda telo! — Pit je govorio sa ža-rom ljubavnika i sa naivnošću osnovca. — U stvari, umalo zaista nisam oslepeo od sopstvenih osećanja.

— Šta to znači? — upita Lesli, predosećajući nešto.

— Pred zoru, dok sam ja spavao, ona se iskrala iz kreveta — pričao je Pit sada već sa savim zabrinutim izrazom na licu. — Naravno, ja sam se probudio čim sam osetio da ona nije pored mene... Vidiš, to je za tako kratko vreme postala moja nasušna potreba — da ona bude pored mene! I, kažem, probudio sam se i video svetlo kroz odškrinuta vrata od kupatila. U prvi mah nisam pomislio ništa loše, ali onda... Znaš, bilo je strašno tiho. Taj hotel zaista vodi računa da sobe budu tihe. I znaš li šta sam čuo? Čuo sam kuckanje u staklo!

Zastao je kao da želi da nje-govi prijatelji pogode šta je to

kucanje u staklo moglo da znači. Zatim je prišao malom, staklenom stočiću u uglu sobe, izvadio iz džepa ključ i demonstrirao zvuk — sitno kucanje u staklo, jedva čujno i veoma brzo.

— Ovako nešto — rekao je Pit. — Podseća li vas to na nešto?

— Moram priznati da ne mogu da pogodim — rekla je Sumiko.

— Da li je to ono što ja mislim da jeste? — upitao je Lesli, koji je već znao o čemu se radi.

— Jeste — rekao je Pit. — Džudi je mešala »kokuu«! Prišao sam vratima i provirio, a ona je tamo sedela na ivici kade i komadićem stakla mešala kolkain na drugoj pločici od stakla, a mala srebrna cev za ušmrkivanje je bila na umivaoniku, spremna... Zaledio sam se kada sam to video!

— Užasno! — rekla je Sumiko, od srca žaleći prijatelja. — Šta si učinio?

— Nećete verovati... ništa! — uzdahnuo je Pit. — Vratio sam se nečujno i legao, praveći se kao da nisam ni ustajao. Nisam smeo da joj bilo šta kažem. Bojao sam se da će nestati, ispariti, pobeći... Ali, to me je toliko mučilo da sam jedva

čekao kada ćemo se rastati da na minu razmislim o svemu.

— I... jesi li razmislio? — upitao je Leslie.

— Jesam, ali se nisam smirio — rekao je pošteno Pit. — Znam samo da ću porazbijati neke dilerske glave prekosutra, kada se budemo suočili sa tim dripcima! I znam da ću pokušati da nagovorim Džudi da se leči. Obećaću joj šta god hoće! Obećaću joj i brak, ako želi...

To je već bila žrtva kakvoj se ni Sumiko ni Leslie nisu nadali. Po takvoj izjavi su mogli da znaju da Pit misli suviše ozbiljno i da ga treba otrezniti i to pre nego što se dogodi nešto sa Džudi što će ga razočarati toliko da se dugo neće oporaviti. Zaljubljivanje u tolikoj meri se Tabasko Pitut dešavalo vrlo retko, ali je zato svaki put bilo vrlo burno...

— Rešio sam takođe da je malo pratim — reče Tabasko Pit. — Moram da utvrdim koji zlikovac takvoj ženi prodaje drogu. A kad ga nađem... Polomiću mu sve koščiце u telu i ostaviću mu samo nos, a u taj nos ću nagurati pola kile kokaina, tek da oseti kako to izgleda!

— Uf! — bilo je sve što je Sumiko uspela da sroči.

— Molim te, Pit... — Leslie je prišao Pitu i stavio mu ru-

ku na rame i govorio je dubokim, sugestivnim glasom. — Nemoj sebe izlagati opasnosti. Nemoj prenagljivati. Možda nije sve tako strašno kao što izgleda. Uostalom, znam da i ti misliš da ipak treba malo više da upoznaš tu ženu da bi zbog nje činio bezrazložna junaštva. U svakom odnosu je potrebno malo vremena da stvari legnu na svoje mesto. Jednom si mi rekao da bi voleo da naučiš da budeš strpljiv kao ja. Sada je prilika da to zaista i naučiš. Treba samo da sprečiš samog sebe u nestrljenju. Ubeđen sam da za to imaš snage.

Pit nije treptao dok je slušao Leslija. Konačno, klimnuo je glavom nekoliko puta, a onda uzdahnuo i rekao:

— Kao i uvek, imaš pravo, Les. Pokušaću da budem strpljiv. Ali, ipak ću biti u njenoj blizini. Ako se petlja sa dilerima i ona izlaže sebe opasnosti, zar ne?

— Čini što moraš — reče Leslie mirno. — Ali, ne zaboravlja da misliš glavom, a ne nekim drugim organima!

Tabasko Pit je malo razmislio, a onda se grohotom nasmejao. Pljesnuo je svojom ručardom Leslija po ramenu i rekao:

— Bogamu, ortak, ti zaista znaš da mi kažeš pravu stvar! Neću te izneveriti! Misliću glavom! Organe ionako moram da sačuvam za sledeću večeru sa Džudi!

*
*   *

Izabravši u rent-a-karu najneugledniji automobil koji su imali, poručnik Tejlor se dovezao do zatvora Hejzvil obučen u najšareniju košulju koju je imao. Nije imao ideju koga on to treba da predstavlja, ali svakako tako obučen i u takvim kolima nije ni izbliza ni izdaleka ličio na policajca. Onog časa kada je čuo da će Lombardi biti pušten, odlučio je da dođe i dočeka ga, i samo je žalio što je detektiv Ros morao da se vrati u Atlantu, jer bi praćenje bilo efikasnije kad bi ih bilo više. On je to činio van dužnosti, budući da je službeno bio skinut sa slučaja. Ali, poručnik Ros je duboko verovao da je Lombardi masovni ubica i njegov karakter mu nije dopuštao da odustane od slučaja, čak i po cenu da to odgrize dobar deo njegovog privatnog života. Čak je i taj au-

tomobil iznajmio o svom trošku.

Parkirao je malo po strani, čak okrenut u suprotnom pravcu, tako da je u retrovizoru gledao kapiju zatvora...

Tamo nije bilo nikoga. Na drugom kraju ulice je bio parkirani kamionet nekog rasadnika iz kojeg su virile grane nečeg zelenog i gustog. Ispred tog kamioneta je jedan visoki mladić sa beskraino dugom kosom glancao svoj »Harlej-Dejvidson« klimajući u ritmu muzike sa velikog kasetofona zakačenog za motocikl. Nikoga drugog nije bilo u blizini i Džordž Tejlor je zaključio da je to dobro, jer će njegovom pogledu biti dostupne sve strane prostora koji je nadgledao. Istovremeno, nije mu se sviđalo što je saobraćaj slab. To je značilo da postoji velika mogućnost da Lombardi, i onaj ko dođe po njega, primeti kada poručnik svojim iznajmljenim kolima krene za njima. No, uzdao se u svoje iskustvo...

Bilo je tek oko devet i dva deset, a Tejlor je znao da će Lombardija otpustiti iz zatvora tek oko deset. Imao je more vremena. Trošio ga je na razmišljanje o slučaju. No, kako se sve više zapetljavao u lavirinte tih ubistava, misli su mu sve lakše klizile sa pravaca, be-

žale i, najednom, Džordž Tejlor je shvatio da uopšte ne razmišlja o Lombardiju, Karolini Nil i svim tim mrtvim devojkama, već o jednoj sasvim živoj i prilično ljutoj — Emi Tomas! U stvari, već danima je imao potrebu da je pozove telefonom, da pokuša da joj objasni pod kakvim je pritiskom i koliko mu je stalo da reši taj slučaj, i da joj kaže da je njemu uistinu stalo do nje, ali...

U razmišljanju ga je prekinula pojava automobila. Bilo je to jedno od onih pomodnih, japanskih terenskih vozila, ali to nije bilo ono što je poručniku zapalo za oko. Osoba koja je vozila to vozilo izgledala je zaista sjajno — visoka, veoma privlačna žena, možda za neke muškarce sklonije suptilnijim oblinama malo prekrupna, ali uistinu erupтивna... Na glavi je imala šešir sa neverovatno širokim obodom, tako da joj se nije videla boja kose, ali je poručnik zato mogao da vidi njeno lice koje bi sasvim dobro pristajalo naslovnoj stranici »Hastlera« ili »Plejboja«...

Terenac se parkirao tik ispred ulaza u zatvor i poručnik nije mogao da pomisli drugačije nego da je to ta žena došla da dočeka Lombardija, jer mu je bilo poznato da tog da-

na niko drugi od zatvorenika neće biti pušten. Istovremeno, bilo mu je nekako nezamislivo da takva žena u takvom automobilu može da čeka nekog od čuvara ili bilo koga drugog. Žena i Lombardi su odgovarali po liku jedno drugom kao ruka rukavici. Poručnik Tejlor je pomislio: »Glumaca je sve više, ko zna kako će izgledati predstava!«

Onaj kamionet sa žbunjem i drvećem se pomerio na drugi kraj ulice nešto kasnije, dok je Džordž Tejlor iščekivao pojavu Alena Lombardija. Bilo mu je malo čudno što se iz kamioneta ne pojavljuje niko. Iako je izgledalo kao da kamionet isporučuje to drveće, niko nije izlazio iz vozila da nešto od tih sadnica isporuči, ali poručnik nije imao vremena da vodi i o tome računa.

Nešto iza deset se kapija zatvora konačno otvorila. Tejlor je tada prvi put, i to u retrovizoru, video Alena Lombardija. Već na prvi pogled je mogao da kaže da taj čovek izgleda, ponaša se i odeva kao neko ko radi sa drogom. Na Lombardiju je bilo zaista skupo odelo, pravi italijanski dizajn, »Armani« ili nešto slično. Ali, poručnik nije bio siguran da li bi njegov lik zaista mogao da dovede u vezu sa ubistvima.

Lombardi nije ličio na manijaka koji je bio u stanju da ubije osam devojaka, verovatno samo zato što su mlade, lepe i imaju obojenu plavu kosu. No, iz prakse je već znao da nečiji lik ne treba nikada poistovećivati sa njegovom ličnošću.

Kamionet sa sanducima se pokrenuo prvi, vozeći sporo niz ulicu. Terenac je krenuo nekoliko sekundi kasnije, i poručnik Tejlor je uključio motor, sačekao da se napravi pristojna razdaljina, a onda ubacio u brzinu i krenuo za terencem, ne naročito brzo. U retrovizoru je načas video dugokosog mladića kako pokreće svoj motocikl još uvek klimajući glavom u ritmu muzike koju poručnik nije mogao da čuje.

Džordž Tejlor je bio od onih policajaca koji se nisu odlikovali velikom ljubavlju prema praćenju. Jednostavno, nije imao suviše strpljenja za to i uvek, kad je mogao, prepuštao je to drugim ljudima. Međutim, sada je bio prepušten samom sebi i pokušavao je na sve načine da koristi svoja prethodna iskustva. Čim je Lombardi sa tom ženom krenuo, a poručnik iza njih, skrenuo je u prvu sporednu ulicu, napravio krug i ponovo se pojavio iza terenca na sledećem raskr-

šću, ostajući iza vozila koje je pratio. To je bio uobičajeni trik kada bi samo jedno vozilo pratilo objekat — da se izbegne uočavanje. No, poručnik je izvođeci to primetio nešto zaista neobično...

Isti manevar je izveo i kamionet sa sanducima drveća, samo jedan blok zgrada dalje. Poručnik je i nehotice pomislio: »Čini se kao da i ovaj prati Lombardija...« Ali, nije mogao biti siguran u to. Još uvek nije. Druga stvar koja mu se učinila još više ga je zbunila — motocikl sa dugokosim mladićem je klizio ispred terenca na onaj drzak način na koji obično voze motociklisti. Sticao se utisak da je sporom vožnjom po sredini kolovoza tračke motociklista želeo da uspori terenac. Tejlor je pomislio da je moguće da se žena koja je vozila Lombardija nervira zbog toga.

Terensko vozilo je skrenulo u Aveniju Junajted, a motocikl je i dalje išao ispred. Poručnik je tada pribegao sledećim rutinerskom triku. Pretekao je i terenac i motocikl i ubrzao dovoljno da, posle nekoliko blokova zgrada jednostavno parkira, upravo ispred jedne prodavnice novina. Čak je i izašao, prišao kiosku i kupio prve novine koje su mu bile pri ruci. Zadržao se na tom mestu, ši-

reći novine i gledajući preko njihovog ruba, pazeći na trenutak kada će taj napirlitani japanski terenac proći pored njega.

Žena i Lombardi su, međutim, bili zadržani crvenim signalom na semaforu neko vreme. U međuvremenu je pored poručnika prošao kamionet sa sanducima i — parkirao se nekoliko stotina jardi niže, ispred tezge sa hamburgerima, ali vozač nije napustio kamionet. Tada je Džordž Tejlor bio već gotovo siguran da i kamionet prati Lombardija. Nije mu izgledalo moguće da je to neko iz policije, pa je pomislio da bi to mogao biti Lombardijev telohranitelj. Mafija voli cinku-se sa privrednim vozilima, kamionete i kombije...

Onda je pored poručnika prvo prošao motocikl i mogao je da vidi mladića kako klati glavom dok mu se kosa vijorila, uz trešteću muziku sa tog kasetofona koji je bio zakačen na dvotočkaša. Odmah iza motocikla prošao je i terenac. Tejlor je preko ruba novina video Lombardija i ženu. Nešto su razgovarali i činilo se da žena, koja je vozila, uopšte ne primećuje motocikl, koji se i dalje trudio, kako je izgledalo, da uspori vožnju. Poručnik je bez

žurbe prišao svom iznajmljenom automobilu, seo i krenuo za terencem tek kada je ovaj zastao na sledećem semaforu.

Tek nekih pola milje dalje poručnik je ponovo pogledao u retrovizor i — ugledao kamionet sa sadnicama! Međutim, nije imao vremena da pomisli bilo šta...

U tom trenutku su događaji počeli da se odvijaju filmskom brzinom — terenac je naglo skrenuo u sporednu ulicu, udesno, ubrzavajući uz urlanje motora.

Motocikl sa dugokosim mladićem je u tom času bio već prošao raskrscopicu i, koliko se poručniku Tejloru činilo, mirno je nastavio da vozi, ne obraćajući pažnju na hitri manevar Lombardijeve vozačice. Pre stao je da misli na motociklistu i skrenuo udesno, takođe ubrzavajući, ali ne previše — ideja je bila da ne ispusti iz vida Lombardija, ali da sve to izgleda kao neka nevažna vožnja, a ne kao praćenje...

Terenac je već bio gotovo na kraju ulice u koju je skrenuo...

U tom času je pored poručnika projurio kamionet sa tim žbunjem, skoro ga očešavši u prolazu. Kamionet je jurio i bilo je nedvosmisleno da prati Lombardija. Uz to, Tejlor je

morao da pomisli da to možda i nije nikakav telohranitelj. U protivnom, zašto bi Lombardi pokušavao da pobegne i od njega, jer je već bilo jasno da su žena i Lombardi sumnjali da ih taj kamionet prati, a možda su već sumnjali i na poručnika...

Nije mnogo razmišljao. Računao je da će ga kamionet pokrivati, i pritisnuo je gas, ubacujući u veći stepen prenoša. Pojurio je niz ulicu sa izvesnom zebnjom da će Lombardi uspeti da mu umakne.

Kada je stigao do sledeće raskrsnice, mogao je samo da vidi kako terenac zamiče iza sledećeg ugla, ulevo, a kamionet je jurio, kladeći se i заносеći iza terenca. Poručnik Tejlор odlučio naglo da ne krene za njima, već da krene u suprotnom pravcu. Skrenuo je desno i vozio kroz dva ili tri bloka zgrada, pazeći na raskrsnicama na ulice levo od njega. Računao je da vozi, i to prilično brzo, ulicom paralelnom sa onom kojom vozi terenac. Srećom, ulica je bila gotovo prazna. Nije morao da obilazi automobile i nije bilo mnogo pešaka, tako da je mogao da ubrza toliko da je mogao da se nada da će na sledećoj raskrsnici već biti ispred terenca.

Skrenuo je naglo, uz stravičnu škripu kočnica, ulevo, sjurio se prema raskrsnici, a zatim skrenuo udesno i — na svoje ogromno zadovoljstvo primetio ispred sebe kamionet, što je značilo da je na dobrom pravcu.

Nije od kamioneta mogao da vidi terensko vozilo, ali je računao da je ono sigurno ispred kamioneta. Vozio je do sledeće raskrsnice, a onda skrenuo veoma brzo u sporednu ulicu levo, i brzinom od preko 70 milja na čas stigao do sledećeg skretanja, a onda skrenuo udesno i...

Opsovao je nešto užasno. Nešto što nije ni bio svestan da može da pređe preko njegovih usana. Ispred njega je ulica bila pregrađena velikom žutom ogradom nekakvog gradilišta!

Shvatio je da je izgubio i Lombardija i taj tajanstveni kamionet. Što je mogao brže okrenuo se i vratio istim pravcem, ali je vreme neumitno teklo i poručnik se zaustavio u raskrsnici u kojoj je prethodno poslednji put video taj kamionet. Sve što je mogao da vidi, i što ga je još više zbunilo i razočaralo, bio je motocikl sa dugokosim mladićem, kako juri niz ulicu neuporedivo brže nego što je vozio kada je išao ispred terenca!

»Ovo je bilo samo gubljenje vremena!«, pomislio je poručnik...

Žena je vozila u stilu iskrenog reli vozača, provlačeći terensko vozilo kroz uski splet ulica u luci, gde su stigle posle spektakularnog skretanja sa Avenije Junatejd. Lombardi se okretao da proveri da li još uvek imaju koga iza sebe.

— Vidiš li taj glupi kamionet? — upitala je žena.

— Ne vidim ga — rekao je Lombardi. — Zauzvati bilo gde!

Žena je naglo pritisnula kočnicu i Lombardi bi verovatno proleteo kroz prozor da nije bio vezan pojasevima. Zauzavila je kola uz ivičnjak, a onda se i sama okrenula da vidi da li su pobjegli. Ulicom u kojoj su se nalazili nije prošlo nikakvo vozilo sledećih nekoliko minuta, dok su njih dvoje ćutali.

— Policija? Misliš li da je to policija, a? — upitala je žena.

— Otkud znam — rekao je Lombardi. — Moguće je da jeste. Videla si i sama da nas je pratilo još jedno vozilo. Onaj

bezvezni automobil koji izgleda kao da je iznajmljen. I kamionet i ta kola su krenuli za nama, ali su se ta kola, izgleda, negde usput izgubila.

— Ako je policija, onda, bogami, nisu dokazali da su sposobni — rekla je samozadovoljno žena.

— Jesi li uspela da vidiš ko je vozio taj kamionet? — upitao je Lombardi.

— Jedva da sam uspevala da vidim i kuda ja vozim — rekla je žena. — Prava je sreća što nismo naleteli na saobraćajnu patrolu. Povremeno sam vozila blizu 100 milja na čas!

— Čekaj! — reče naglo Alen Lombardi. — To nije bila policija!

— O čemu govoriš? — upitala žena.

— Da je bila policija oni bi radio-vezom već javili drugim kolima i sigurno bi našli način da nas zaustave... Shvataš?

— Pa, ko je onda mogao da bude? — upitala žena.

— Nemam pojma — rekao je Lombardi. — U svakom slučaju, izmakli smo im.

Opustili su se i Lombardi zapali cigaretu. Žena je bila nerвозna. Neko vreme je ćutala, ali kao da nije znala šta će sa rukama, stalno ih prekrštaju-

ći i vraćajući na upravljač vozila. Konačno, prasnula je:

— Dobro! Došla sam po tebe. Pobegla sam toj idiotskoj pratnji... Sve je u redu! Imaš li ili nemaš?!

— O čemu govoriš? — uzvratila mirno Lombardi.

— Ne zezaj, Alene! — reče oštro žena. — Pisala sam ti da su mi zalihe pri kraju. Sada sam sve potrošila... Treba mi brzo!

— Mala moja, ti to troliš kao da je brašno — reče Lombardi nadmoćno. Znao je da ona govori o kokainu. — Preteruješ, kao i obično. To će te jednom koštati!

— Nemoj meni da pretiš, Alene! Meni niko ne sme da preti, ljubavniče! Ti i ja smo zajedno u govornima do guše, i ti to znaš! — reče žena besno. — Imaš li »koku« ili nemaš?!

— Smiri se — reče pomirljivije Lombardi. — Znaš i sama. Rekao sam ti... Isporuka će biti večeras, a ja ću svoj deo dobiti tek sutra. Samo, da znaš, sutra neću nikakvih izmotavanja. Daću ti »koku« i radi s njom šta god hoćeš, ali više nema zezanja. Imam osećaj da su mi nanjušili trag. Naravno, nemaju nikakvih dokaza, čak i da sumnjaju na mene. Ali, ako ti je stalo do mene, a mislim da ti je stalo, jer samo ja mo-

gu da ti obezbeđujem toliku količinu kokaina...

— Skrati priču, lepotane! — preseče ga žena. — Šta da radim do sutra? Misliš da mogu tek tako da se odrekнем dnevne doze. Od toga zavisi ne samo moj život!

— Nego i moj, a?! — iscerila se Lombardi.

— Kad ostanem bez dnevne doze u stanju sam svašta da uradim i ti to znaš... — reče žena.

— Smiri se — ponovio je Lombardi. — Imam nešto sakriveno u stanu. Valjda će ti to biti dovoljno do sutra.

— Idemo onda! — reče žena i uključi motor kola.

— Polako! — reče Lombardi. — Nisam li te, pored svega ostalog, učio i strpljenju? Ovi blesavi pratioci možda znaju i za stan?

— Ne tiče me se — odbrusi žena. — Mene interesuje samo »koka«!

— Prokleta bila! — nasmeja se Lombardi. — Ti si zaista spremna da ubiješ za nekoliko grama praha! Hajde! Vozi! Ako naletimo na njih već ćemo se nekako snaći.

— Imaj u vidu da sam odavno prevazišla bilo koga, čak i tebe! Ono što sam ja u stanju da uradim ne može niko na svetu — reče žena.

— Dobro, dobro... Hajde, i-
demo! Naduvaćeš se i onda će
sve biti u redu. Konačno, ja
sam tek izašao iz zatvora i ma-
lo sam zagoreo! Vreme je da
te malo obradim... U krevetu!

— Prvo »koka«! — reče oš-
tro žena.

— Vozi! — reče Lombardi.

Kada su krenuli, vozeći veo-
ma brzo i sa očiglednim nes-
trpljenjem, nisu ni pogledali
iza sebe. Nisu mogli da vide
čoveka u propisnoj biciklistič-
koj opremi, sa kacigom na gla-
vi i tamnim naočarima na li-
cu, koji ih sa neočekivanom la-
koćom prati — na biciklu...

Lesli Eldridž je izašao ispod
tuša osećajući kako mu mišići
još uvek bride od te pogiblje-
no brze vožnje biciklom. Iako
je bio izuzetno fizički spreman
za svaku vrstu napora, ta vož-
nja je bila zaista naporna. No,
budući da je poznavao veštinu
brze i potpune relaksacije, od-
mah posle tuširanja, ne obla-
čeći odeću, prošao je kroz či-
tavu kuću i ušao u sobu u ko-
joj nije bilo ni komada name-
štaja, osim jedne tatami pros-

tirke na sredini sobe. To je bi-
la soba za meditaciju u koju
je Lesli ulazio kada mu je bio
potreban odmar ili priprema za
bilo kakav napor. Tu je skup-
ljao snagu i pribirao misli. Na
tom mestu je ronio u dubinu
svoje duše i u visine svemira,
kontemplacijom kakvu pozna-
ju samo najviši majstori isto-
čnjačkih duhovnih disciplina.

Zauzeo je položaj lotosa, is-
pravio leđa i fiksirao misli na
nevidljivu tačku svesti, istovre-
meno i duboko u telu i negde
u prostoru i vremenu. Disao je
sporo, i sve sporije pri svakom
udisaju, sve dok mu disanje
nije pronašlo sklad sa uspo-
nim otkucajima srca. Njegovo
srce je udaralo jedva dvadeset-
tak puta u minutu. Kontrola
je bila uspostavljena, a njego-
va svest je sada plutala u flui-
dnom prostoru duha. Kao da
je iz beskrajnog mogao da upije
u svoju dušu snagu koja mu
je nedostajala. Kao da je iz
svemirske energije mogao da
prenese u svoje telo moć da o-
bnovi svaku zamorenu ćeliju u
organizmu. Isključio se iz st-
varnosti...

To je trajalo dvadesetak mi-
nuta, a kada je ponovo počeo
da diše normalno, i kada su
mu se otkucaji srca popeli na
pedeset u minutu, Lesli je us-

tao potpuno obnovljene snage. Mogao je da se obuče i ode u kuhinju gde je Sumiko pripremala jedno od onih jela koje su oboje voleli — kičicum i pirinač sa algama i školjkama. Lesli je prišao i zagrlio Sumiko otpozadi, ljubeći je nežno u vrat.

— Jesi li se oporavio? — upitala je ona.

— Naravno — odgovorio je Lesli. — Ali, moram da priznam da je bilo naporno. U stvari, sve je pokvario Tejlor...

— Zar je i on bio tamo? — upita Sumiko.

— Dobri poručnik je krenuo u privatnu istragu — reče Lesli. — Njegova naređenja su bila sasvim drugačija. Trebalo je da se sprema za večerašnju raciju u luci. Međutim, čini se da je njemu mnogo stalo do Lombardija. Bio je tamo. Iznajmio je automobil i pokušao da prati Lombardija. Sve mi je pokvario. Da sam bio sam, sa lakoćom bih postigao sve ono u šta sam morao da uložim toliko snage. Uzgred... Tvoja ideja za masku je bila sjajna. Dok sam bio motociklista osećao sam se prilično dobro.

— Nešto kao »Goli u sedlu«, a? — osmehnu se Sumiko. — Prava tradicija San Franciska.

— Štos sa kasetofonom na motociklu je bio perfektan. Nikome normalnom ne bi palo na pamet da čovek koji sluša zaglušujući rok može bilo koga da prati. Na nesreću, morao sam da promenim i masku i vozilo kada je taj kamionet porjurio za Lombardijem... Uopšte ne mogu da shvatim ko bi to mogao biti!

— Znači, bilo je još pratilaca, pored tebe i tog poručnika? — upita Sumiko.

— U stvari, meni se čini da je taj kamionet bio, možda, paravan za Lombardija — reče Lesli grickajući šargarepu. — Mogu da zamislim da su u tom kamionetu bili njegovi telohranitelji ili tako neko. A, kada je ta žena koja je vozila primetila da ih prati Tejlor, i kada je skrenula i počela da beži, kamionet ih je pratio koliko je mogao, a onda se jednostavno izgubio u onim uskim, malim ulicama u luci. To sigurno nisu bili policajci, jer mi se činilo da je i sam poručnik zapanjen prisustvom tog kamioneta. Ne vidim drugo objašnjenje.

— Ipak... Tebi nisu pobjegli — rekla je Sumiko.

— Nisu mogli — osmehnu se Lesli. — Kada su krenuli ka luci, znao sam da ću ih tamo lako pronaći i odmah sam odvezao motocikl u onu gara-

žu u kojoj sam ostavio kombi sa biciklom. Neko vreme sam krstario lukom automobilom, a kada sam ih ugledao, skrenuo sam u sporednu ulicu, svukao masku i onu predugu periku, obukao biciklističku opremu i posle nije bilo problema. Čak sam, na jednom semaforu, naslonjen jednom rukom na njihovo vozilo, ostavio jednu od tvojih bubica pomoću kojih možemo u bilo koje vreme da pronademo to vozilo. Takođe, sada znam gde se nalazi tajni stan Alena Lombardija...

— A ta žena?! Ko je ona? — upita Sumiko.

— Ne znam — reče prosto-dušno Lesli. — Možda bi to mogla biti ista osoba koja je Lombardiju pisala pisma u zatvor, ali ne mora da bude. U svakom slučaju, po njenom ponašanju u toku vožnje primećio sam da je veoma uznemirena, na način na koji su uznemireni narkomani kada su »kratki« sa drogom. Verujem da je ona u vezi sa Lombardijem zato što joj on dobavlja drogu.

— Kada si ih dopratio do tog stana... više ih nisi pratio? — upita Sumiko.

— Nije bilo potrebe — osmehnula se Lesli nekako poseb-

no primećujući da se Sumiko približila završetku spremanja jela. — Srećna okolnost je da je stan u prizemlju, pa sam mogao da malo zavirim kroz prozor...

— Radili su nešto zanimljivo? — Sumiko ga pogleda preko ramena posebnim pogledom.

Nisu morali jedno drugom ni da kažu ni da pokažu šta oboje žele. Njihova tela su bila spremna na zagrljaj, a njihove duše na nežnost. I Sumiko i Lesli su znali da će, čim ona završi sa spremanjem jela, i čim on završi sa svojom pričom o Lombardiju, moći da se prepuste strastima koje su oboje želeli. Bio je pravi trenutak...

— Radili su nešto toliko zanimljivo da sam siguran da se on neće pomeriti iz stana do večeras, a onda ćemo Pit i ja biti tamo, sa dilerima, pa ću moći da ga nadgledam — reče Lesli. — Uzgred... Da li se Pit javljao?

— Nije — rekla je Sumiko i odložila kašiku. Jelo je bilo gotovo...

Prišla mu je koračajući na prstima. To je bio njihov mali tajni znak za spremnost na nežnost i sladostrašća kakva su samo njih dvoje poznavali. Ka-

da ga je zagrlila, Lesli je mogao i kroz odeću da oseti nape-
tost njenih sočnih, čvrstih doj-
ki, i lake ubode napupelih bra-
davica. Ona je butinama obu-
hvatila njegovu nogu i njega
obuze slatka ali snažna jeza...

U tom trenutku su se ulazna
vrata kuće bučno otvorila. I
Sumiko i Lesli su znali da je
čarolija razbijena pre nego što
je i počela. I znali su da to u
kuću ulazi Tabasko Pit, jer je
pored njih još samo on imao
ključeve. Uzdahnuli su istovre-
meno.

Pit je utrčao u kuću uzbu-
đeniji nego prethodnom prili-
kom. Bio je obučen u smešan
radni kombinezon zelene boje,
a na glavi je nosio kapu sa ne-
kakvim znakom raskrošnjalog
drveta. Lesli je istog časa sh-
vatio, i pre nego što je Pit sti-
gao do frižidera da se domogne
spasonosnog piva, Lesli je u-
pitao:

— Znači, to si bio ti! Da li
je moguće?

— Šta? — upitala je Sumiko.

— Onaj kamionet koji sam
ti pomenuo. Onaj koji je pra-
tio Lombardija... — rekao je
Lesli.

Pit im je prišao žedno piju-
ći pivo. Tek kada je gotovo is-
kapio konzervu izgovorio je u
dahu:

— Pratio sam je od kuće. Ni-
sam mogao da verujem da ide
u Hejzvil, ali kada je parkira-
la ulicu pre ulaza u taj zatvor,
postalo mi je jasno...

— Pite! Ti si bio u onom ka-
mionetu koji je, navodno, ra-
zvazio sadnice, zar ne! — upi-
ta Lesli da bi bio sasvim sigu-
ran, iako je prethodno prepo-
znao znak na kapi i natpis na
leđima odela koje je Pit no-
sio.

— Naravno... — reče Pit.
— Ali... kako ti to znaš?!

— Pa, i ja sam bio tamo. —
rekao je Lesli, još uvek poma-
lo zbunjen. — Motociklista du-
ge kose, sa kasetofonom...

— Pobogu, ortak! Nisam ni
slutio da bi to mogao biti ti
— zapanjio se Pit, ali nije tro-
šio mnogo razmišljanja na to.
Nastavio je da govori: — Ni-
sam imao pojma šta ona radi
tamo. A, onda je iz zatvora i-
zašao nekakav čovek i seo u
njena kola...

— Alen Lombardi — rekao
je Lesli mirno. — To je bio A-
len Lombardi, Pite!

— Grom i pakao! — zareža
Tabasko Pit. — Šta Džudi mo-
že da ima sa tim čovekom?!?

— Koliko je meni poznato
zajednička stvar im je »koka«
— reče mirno Lesli. Nešto u
njegovim mislima ga natera da

bude oprezan u izjavama. — Možda je on njen redovni diler. Danas je pušten iz zatvora. Možda ona to čini kao protivuslugu...

— Ta ženska je zaista zabrazdila... — zavajka se Pit. — I, onda, ne znam kako su mogli da me primete... Pokušali su da mi pobegnu, a za nama je pojurio i nekakav tip u iznajmljenim kolima... Haos! Naravno da su mi zbrisali. Pogrešio sam što sam uzeo kamionet. Nije mogao ni da se provuče kroz neke ulice u luci!

— Kako si rekao da se zove tvoja Džudi? — upita oprezno Lesli.

— Džudi Šer — reče Pit. — Nije mi jasno...

— Bojim se da ti ne mogu o njoj reći ništa dobro — rekao je Lesli.

Sumiko je istog časa pronašla nekakav dodatni posao u kuhinji, ne želeći da se meša u muške razgovore. Znala je da Lesli suviše voli Pita da bi mu prečutao gde je i šta radi Džudi Šer. Pit isprazni konzervu sa pivom, ali nije dugo govorio ništa, mašući glavom u neverici.

— Pite, ma koliko te ta žena privlačila, moram da te upozorim da je ona velika nevolja — rekao je Lesli. — Pr-

vo za nju samu. Zatim, i za tebe.

— Neka sam proklet — reče Tabasko Pit.

— Sada pokušaj da se smiriš — reče Lesli. — Imaćeš prilike da se sretneš sutra sa njom. U stvari, to ćemo uraditi zajedno. Večeras imamo jedan drugi posao. Sećaš li se?

Tabasko Pit je stegao i vilice i pesnice i rekao:

— Takvi ljudi upropašćuju takve žene... Ne mogu da dođem sebi!

— Uzmi još jedno pivo — reče Lesli mirno. — Ručaćemo, a onda ću ti objasniti kako ćemo da ih sredimo! Naravno, isto to pokušava i policija, ali se bojim da policija ne zna neke važne stvari koje znamo ti i ja.

— Samo da ih ščepam! — reče Pit kao za sebe krećući ponovo ka frižideru.

Lesli je znao da će sve biti u redu posle sledeće konzerve piva...

Celom operacijom je rukovodio kapetan Džejms. Preko

osamdeset ljudi je bilo raspoređeno oko doka ili na samom doku. Neki su bili maskirani u lučke radnike. Očekivalo se prispeće broda »Saloma«. Sa četiri strane je došla informacija da se na brodu nalazi gotovo pola tone kokaina. Kapetan Džejms je bio van sebe od nestrpljenja i bojazni da nešto ne krene kako treba. Ako bi uspeo da oduzme taj tovar bio bi to najveći ulov droge u istoriji kalifornijske policije, a kapetan Džejms je imao namenu da to pripiše isključivo sebi. Bio bi to sjajan početak jedne političke karijere, a to je bilo ono o čemu je kapetan sanjao.

Video je brod koji je lagano prilazio doku na kome su već bili raspoređeni radnici spremni da prihvate užad. Mašio se radio-stanice. . .

— Da li su sve pozicije proverene? — upitao je kao da ne pita nikoga posebno, a u stvari pitanje je bilo upućeno svima.

— Pozicija tri, okej! — čuo je iz malog zvučnika.

— Pozicija sedam, okej!

— Pozicija dva, okej!

— Pozicija šest... Još nije stigao poručnik Tejlor.

— Šta se to zbiva kod vas, pozicija šest?! — zarežao je muklo kapetan Džejms. — Gde je Tejlor, do đavola?!

— Bio je tu pre sat... Obradio je poziciju i nestao. Nikome nije rekao ni kuda ide, ni kada će se vratiti — glasio je odgovor.

— Prokletstvo! — rekao je kapetan Džejms. — Tejlor je sasvim pomahnitao od onog slučaja sa tim devojkama. Ovog puta se neće izvući!

Kapetan je isključio vezu. Brod je već doticao dok. U tom trenutku se pojavio kamion iz jednog od hangara na kraju doka. Vozio je lagano ka brodu, kao da vozač želi da kamion doveze do samog broda u času kada ovaj bude vezan. Kapetan je pomislio da to mora biti vozilo koje će preuzeti kokain. Pogledao je dvojicu dektiva koji su zajedno sa njim stajali na krovu zgrade jednog velikog skladišta, odmah preko puta doka. Jedan od dektiva je snimao foto-aparatom sa moćnim teleobjektivom.

— Šta vidiš kroz tu spravu?
— upitao je kapetan Džejms.

— Mislim da su samo dvojica u kamionu. Ne vidi se sa svim dobro, ali ih sigurno nema mnogo dole — odgovorio je detektiv.

— Nema ih mnogo?! Mora ih biti! Možda su među radnicima? — rekao je kapetan. — Ne verujem da bi tek tako poslali samo dvojicu ili trojicu, bez ikakvog obezbeđenja, da preuzmu toliku drogu!

— Izlaze... — rekao je detektiv sa foto-aparatom.

Kapetan je mogao da vidi golim okom da su iz kamiona izašla samo dva čoveka. Još uvek mu je to bilo čudno, ali nije ni pomišljao da posumnja u sopstveno ubeđenje da su ti ljudi došli po tovar narkotika. U tom času je zazujala radio-stanica...

— Molim? — upitao je kapetan tiho, iako je znao da ga niko, osim njegovih ljudi, ne može čuti.

— Pozicija šest — javio se poručnik Tejlor. — Stigao sam.

— Neću ništa da raspravljam — rekao je kapetan Džejms. — Nikakvih opravdanja nema za tebe. Odmah posle racije ćeš biti suspendovan. A, sada, podigni zadnjicu i čim

sa broda ukrcaju bilo šta u onaj kamion hoću da tiho uhapsiš te ljude, a ostali će paziti da njihovo obezbeđenje ne umakne.

— Kapetane... — rekao je poručnik Tejlor. — Roba nije u brodu!

— Šta si rekao?

— Rekao sam da roba nije u brodu — ponovio je poručnik Tejlor. — Morao sam da odem da proverim svoje informacije. I... Još ponešto. Iskricali su kokain pre ulaska u luku. Nisu hteli da rizikuju. Mislim da, na žalost, to ima neke veze sa onom dvojicom dilera koje je... ovaj... koje je detektiv Ros ubio...

— Proklet da si! — prekinuo ga je kapetan Džejms. — I ti i taj tvoj detektiv sa istoka! Upropastili ste sve! Jesi li siguran šta govoriš?!

— Žalim, kapetane... — rekao je Tejlor. — Siguran sam. Robu su iskricali i malim čamcima je ona već odavno stigla na obalu. Moraćemo ispočetka.

— Zanimljivo da mi ti to kažeš — reče kapetan zajedljivo. — Međutim, ti u tome »ponovo« nećeš učestvovati!

— Ima još nešto, kapetane... — reče poručnik Tejlor, a po

glasu mu se moglo osetiti da su vesti loše.

— Da čujem — reče kapetan Džejms.

— Ed Ros... Detektiv Ed Ros... — mucao je Džordž Tejlor. — Zbog te pucnjave smo morali da dobijemo njegovu zvaničnu izjavu, a kako je on morao, navodno, da se vrati...

— Navodno?! — prekinuo ga je kapetan oštro. — Šta može da znači to »navodno«?!

— Zatražili smo faksom od policije u Atlanti da nam pošalje njegovu izjavu — nastavio je da govori poručnik Tejlor. — Oni su nam odgovorili da je detektiv Ed Ros već nekoliko meseci u Evropi, na nekom zadatku za »Interpol«, i da je u San Francisku bio pre deset godina na godišnjem odmoru.

— Sranje! — izustio je preglasno kapetan Džejms. — Hoćeš da mi kažeš da smo u gostima imali totalno nepoznatog čoveka, koji je duboko zavukao ruke u sve naše poslove... Pa, on je sigurno otkrio da spremamo raciju! On je njihov, zaboga!

— Ne verujem u to — rekao je poručnik Tejlor, mrzeći sebe što se sunrotstavlja starešini, ali sada je već bilo svejedno, jer je očekivao, s pravom, da bude suspendovan. — On je ubio dva dilera. Da je njihov u sličnoj situaciji bi verovatno radije izabrao mene.

— Možda je trebalo — reče ironično kapetan. — Ko je, onda, do đavola, on?!?

— Ne znam šta da vam kažem... — reče poručnik Tejlor.

— Ja znam šta ću tebi reći — zareža kapetan Džejms. — Proveri te kamiondžije i vuci svoju zadnjicu u moja kola. I-mamo o mnogo čemu da popričamo. Zaglibio si se do gušće, Tejlоре!

— Mislite li da nisam toga svestan? — uzvрати rezignirano poručnik Tejlор.

Provera kamiondžija je pokazala da su to jednostavno đubretari koji su očekivali da im sa broda bace kese sa đubretom, kako bi što pre obavili svoj posao i pošli kući, jer je bilo pred kraj radnog vremena. Na čitavom doku nije

bilo nikoga ko bi mogao imati bilo kakve veze sa drogom. Na brodu možda jeste, ali to je, prema zakonima, bila kolumbijska teritorija, a ni Tejlor ni kapetan Džejms nisu mogli da budu zaduženi za teritoriju tuđe zemlje. Poručnik Tejlor je imao osećaj da propada u duboki bunar sopstvenog razočarenja. Ne samo što je izneverio na dužnosti, ne samo što je posredni krivac za propast racije, ne samo što je nepažnjom propustio da proveri Eda Rosa, za koga se ispostavilo da se lažno predstavljao, ne samo što će biti suspendovan, pa i možda nešto gore od toga, već — neće više moći da radi na rasvetljavanju slučaja osam ubijenih devojaka! Bio je zaista očajan.

Ulica u koju je ušao automobil sa tri putnika bila je slepa. Vozač je primakao kola i vičnjaku i parkirao iza jednog kombija i još dva automobila,

koji su bili ispred. Ljudi iz kola su znali da su poslednji koji će prispeti u ulicu i kada su izašli jedan od njih se okrenuo i pogledao na početak ulice.

Tamo su stajala dva mladića od kojih je jedan imao dugačak mantil i držao je ruke u džepovima. Drugi je pored nogu imao torbu a na očima tamne naočari. Gotovo nepremetno mladić sa naočarima klimnu glavom prema tek pristiglom automobilu. Jedan od trojice iz kola priđe prtljažniku i otvori ga. U prtljažniku se nalazio paket, na brzinu i prilično nebrižljivo ulepljen lepljivom trakom.

— Pazi da se ne prospe — reče jedan od ljudi.

— Ne brini. Roba je u vreći, a vreća u najlonu. Tek oko svega toga je ova glupa traka. — reče onaj koji je sa mukom podigao paket.

Sva trojica su znali da se u paketu nalazi osamdeset kilograma čistog kokaina.

To isto je znao još neko. Neko ko je u tom trenutku čucao iznad njih, na sedmom sp-

ratu, u dubokoj senci požarnih stepenica. Neko koga nisu mogli videti.

Jedan od trojice je krenuo napred, ka zgradi, onaj koji je nosio robu išao je iza, a sasvim otpozadi je koračao i treći čovek osvrćući se oko sebe. Imali su zadatak da robu donesu u to skladište i nisu sebi smeli da dopuste nikakvo iznenađenje.

Vrata skladišta su se otvorila pre nego što je prvi čovek stigao da pruži ruku ka njima. Dva čoveka su izašla iz zgrade propuštajući trojicu sa pakatom. Oba čoveka su otvoreno držali revolvere u rukama i jedan od njih je mahnuo mladiku na kraju ulice, i to je bio znak da je sve u redu.

— Konačno, sve je tu — rekao je jedan ogroman, ćelav čovek u sasvim belom odelu. U njegovoj kravati se blistao dijamant, a prsti na obe ruke behu opterećeni teretom zlatnih prstenova. Zadovoljno je pljesnuo rukama kada je čovek sa paketom spustio robu na gomilu koja se nalazila u sredini skladišta.

— Možete da se razidete — rekao je debeli u belom odelu. — Neka ostanu samo Čiko i Ortiz!

Od desetak ljudi koji su bili oko njega odvojiše se pomenuti Čiko i Ortiz. Ostali su spremno izašli napolje, mada je debeli znao da će biti u blizini. Oko zgrade ili u samoj zgradi, koja je ionako pripadala njemu. Takođe je znao da će nastaviti da stražare, baš kako im je naredio. To što je na gomili stajalo u sredini skladišta bilo je suviše dragoceno.

— Vas dvojica budite ovde sve dok vam ne kažem da ste slobodni! Niko osim mene ne sme da priđe robi! Jasno?! — reče debeli.

— Jasno, senjor Kalevara.

Ignasio Kalevara je bio veliki gazda narko-mafije za Kaliforniju. Sedam država je izdalo poternicu za njim. Međutim, on se San Franciskom šetao sasvim slobodno, jer je hiljadama dolara plaćao policiju i sudove, a baš u Kaliforniji nije bio tražen. Roba koju je gledao sa nežnošću, prola-

zeći pored gomile i idući ka kancelariji u dnu skladišta, bio je njegov najveći posao. Računao je da će zaraditi dovoljno miliona dolara da ih uloži u svoj životni san — preuzimanje celokupnog posla oko trgovine drogom u celim Sjedinjenim Državama...

Ušao je u kancelariju i zatvorio vrata za sobom, a onda sa mukom uvukao svoje gojazo telo u stolicu sa naslonom. Mašio se telefona. Kada je dobio vezu izgovorio je:

— Hoze?! Jesi li tu?

— Čekam da se javite, seňor Kalevara — odgovorio je Hoze Mikikos.

— Roba je na svom mestu — rekao je Kalevara. — Zahvali momcima na trudu. Sve bi bilo lakše i sigurnije da smo mogli direktno iz luke to da prebacimo ovamo, ali... Tebi ću posebno da se zahvalim što si uspeo da doznaš da premađu raciju. Sada je sve u redu!

— Kad mogu preuzeti svoj deo? — upita Hoze Mikikos.

— Sutra ujutru, na uobičajenom mestu — odgovori zadovoljno Kalevara. — Jesi li bio u kontaktu sa Itinadom?

— Javio mi se telefonom. I on će doći sutra da preuzme ono što sam mu spremio. Čini mi se da bi se sa njim moglo raditi.

— Sve treba izvesti brzo. Što je brže moguće. Ovo što imam ovde suviše je vruće da bi se držalo na jednom mestu — reče Kalevara.

Imao je potpuno pravo. To je znao i čovek u crnom kostimu na požarnim stepenicama, ako se uopšte mogao nazvati čovekom, jer se kretao tiho poput dima i gipko poput nekakve plemenite zveri. Kada su Kalevarini ljudi izašli iz skladišta, čovek iz senke se pokrenuo, penjući se brzo do poslednjeg sprata zgrade, a zatim kroz otvor — ravno na krov. Pored jednog dimnjaka ga je čekao dobro sakriven voki-toki...

— Možeš da počneš — rekao je čovek u crnom u voki-toki.

Reči su bile upućene Tabasko Pitu, koji je u tom trenutku, pored stalno uključenog vokitokija, sedeo u automobilu. Čim je čuo reči uključio je motor i lagano krenuo. Na sebi je imao neprobojni prsluk, a

na sedištu pored njega je ležao »uzi« — za svaki slučaj. Ponovio je u sebi ulogu koju je trebalo da odigra i bio je siguran da će uspeti da nadmudri mafijaše.

Dovezao se do početka ulice u kojoj se nalazilo skladište. Momci na početku ulice, koji su stražarili pogledali su u njegov automobil gotovo nezainteresovano, misleći da će samo da prođe. Međutim, Pit uključi pokazivač pravca i skrenu ravno prema njima, vozeći sasvim sporo. Jedan od mladića mu se ispreči...

— U čemu je stvar? — upita Pit kroz otvoren prozor zautavljajući vozilo.

— Kuda si krenuo? — upita mladić. — Ovuda ne možeš.

— A zašto, ako može da se zna? — upita Pit, naoko nainvano. »Uzi« je prekrpio novinama.

— To te se ne tiče, daso! — odbrusi mladić pokaza odsečno prstom. — Gubi se!

— Meni su rekli da ovo što imam u prtljaziću dovezem ovamo — reče pomirljivo Pit.

Ta izjava je načas zbunila mladića, koji je pomislio da

ima još robe koja mora da se smesti u skladište. Čutao je neko vreme razmišljajući, a onda je u njemu ipak preovladao oprez. Pozvao je pokretom ruke drugog čoveka, a onda rekao Tabasko Pitu:

— Sačekaj ovde! Da se raspitam...

Pit klimnu glavom. Tačka se odvijala upravo onako kako je Lesli predvideo kada mu je izlagao plan akcije. Sada je pored sebe imao samo jednog čuvara, koji i nije bio mnogo zainteresovan. Za tog momka jedan čovek u kolima nije bio nekakva opasnost. Osim toga; i on je računao na mogućnost da je Pit jedan od njihovih ljudi, sa robom. Mladić je čak izvadio cigarete iz džepa i rekao Pitu:

— Hoćeš da zapališ?

— Može... — rekao je Pit i otvorio vrata.

Jednim krajičkom pogleda Pit je gledao u mladića koji je otišao i sada već bio na vratima skladišta. Čim je taj ušao u zgradu, u trenutku kada je onaj drugi, koji je stajao po-

red Pita, pružao kutiju sa cigaretama Tabasko Pit ga bez mnogo uvoda tresnu pesnicom kratkim, moćnim udarcem u vrh brade!

Mornak nije stigao ni da vidi šta ga je pogodilo, a već je bio u dubokom nokautu! Oči mu se ukrstiše i on počeo da pada, ali ga Pit pridrža, razoružavajući ga gotovo istim pokretom. Odvukao ga je iza kanti za smeće koje su stajale u blizini. Zatim se vratio u automobil i hitro uzeo u ruke voki-to-ki. Rekao je:

— Očistio sam prostor!

— Polivaj — začulo se iz voki-tokija.

Pit se nasmešio. Mirno je dohvatio »uzi«, a onda stao ispred kola, uperio automat skoro ni u šta i pritisnuo obarač!

Treštavi, dugi rafal je poslao kišu olova po fasadi zgrade. Cilj je bio napraviti što veću buku, a buka rafala, stakla koje je prskalo pogođeno munjevitim zrnima i zvuk udaraca zrna u zidove, sve to je bilo sasvim dovoljno da uzbuni ljude iz zgrade. Čak i pre nego što je potrošio svu municiju Pit je znao da je postigao efekat na koji su on i Leslie računali.

Sa prozora zgrade ljudi iz narko-mafije su već počeli, na-

sumce i naslepo, da odgovaraju na vatru. U tom času je Tabasko Pit uskočio u automobil i što je mogao brže povezao unazad, nestajući sa lica mesta brže nego što su se ljudi iz zgrade usudili da provire i pogledaju ko to puca na njih. Kada su to učinili, mogli su da zaključče samo da dole, u ulici, nema nikoga.

Ignasio Kalevara je tresnuo zaglušujući šamar mladiću koji je došao da ga pita da li se očekuje još neka pošiljka robe upravo u času kada je počela pucnjava. A onda je zaboravio na momka, izvukavši iz skrivenog džepa nekakav smešno mali pištolj i pojurivši prema vratima skladišta. Vikao je:

— Prokleti idioti! Prokleti idioti! Zar niste u stanju da sačuvate jednu ulicu i jedno skladište?! Pobijte sve, ma ko to bio!

Kalevara je među prvim izašao iz zgrade, ali je i on samo mogao da vidi da nema nikoga...

U tom času čovek u crnom se sa krova spustio u zgradu. Kretao se hitro, nečujno i oprezno. Na leđima je imao dugačke korice sa japanskim samurajskim mačem. Kada je stigao do prvog odmorista na ste-

penicama, isukao je mač koji se oglasi slabim zujkanjem, kao da je jedva dočekaao da ga borac uzme u ruke.

Ljudi protiv kojih je ratnik ponoći, ninđa, krenuo, tada su bili gotovo svi ispred zgrade, procenjujući štetu od pucnjave i nagađajući ko je mogao da puca. Ninđa se spustio nekoliko spratova ustanovivši da je zgrada prazna — mnogi stanovni su bili u ruševnom stanju, sa razjapljenim vratima i gomilom đubreta svuda naokolo. Međutim, kada je stigao do drugog sprata, usporio je kretanje, naprosto osetivši da tu ima nekoga...

Mladić koji je istrčao iz jednog stana, u trku navlačeći pantalone, i istovremeno pokušavajući da repetira pištolj skoro se sudario sa tom tamnom, vitkom, snažnom, visokom prilikom. Momak je ustuknuo zapanjeno, a onda je podigao ruku sa revolverom, dok su mu pantalone kliznule niz butine.

Bio je to poslednji pokret koji je mladić načinio tom rukom...

Siktav zvuk mu je dopro do ušiju pre bola, a mlaz krvi ga je poprskao po licu pre nego što je shvatio da je to što le-

ti kroz vazduh i pada na pod njegova sopstvena ruka koja je još uvek stezala pištolj. Ninđa ga potom kucnu drškom mača u čelo i momak pade bez svesti, dok mu je iz patrljka nuke liptala krv.

Ninđa nije osećao nikakvo sažaljenje prema svojim neprijateljima, jer je znao da stradanjem tog momka ostavlja prostor za život svih onih mladića i devojaka kojima taj isti mladić nikada više neće ponuditi i prodati drogu. Ninđa nikada nije imao sažaljenja prema ljudima koji su planetom širili otrov...

Ninđa je nastavio da se spušta, sve opreznije i opreznije, ali do prizemlja više nije sreo nikog...

Svi ljudi protiv kojih je bio spreman da se bori bili su ispred zgrade, grakćući kao nesložno jato vrana. Utrkivali su se ko će postaviti gluplju pretpostavku o tome ko je to pucao, pa nestao. Konačno, morao je lično Ignasio Kalevara da prekine taj glupi razgovor:

— Zavežite! — dreknuo je tako snažno i oštro da su oni u trenu začutali. — Vratite se nazad i čuvajte ono što treba da čuvate. Neka trojica ostanu ovde i neka pucaju čim se

neko mrdne tamo na kraju ulice. Ja sam sve ove zgrade kupio da bismo imali ovde mira, i platio sam lokalnoj policiji dvadeset hiljada da pozornik nikada ne dođe ni blizu, a da patrole obilaze ovo mesto čak i kada imaju prijavu! Želim da ovo bude sigurno! Ne zanima me ko je pucao i zašto! Hoću da se skladištu više niko ne približi do sutra u podne! Jasno?!

— Jasno! — odgovoriše u glas nekolicina među njima.

Tek tada su se okrenuli da krenu ka skladištu. Suviše kasno da uopšte mogu da primeće kada je, zaista nalik na senku, zidom skliznuo ninđa izlazeći iz jednih vrata i ulazeći na vrata skladišta pre njih.

Lako je pronašao glavni prekidač električne energije. Stao je pored njega, zaklonjen od radoznalih pogleda nekakvim natrulim sanducima...

Kalevara je ušao u skladište sa četvoricom ljudi. Nešto im je govorio u pola glasa, besno razmahujući rukama, i oni su dohvatili nekakve stolice i bukvalno posedali oko gomile droge koje je stajala na sredini skladišta. U tom času je nestalo struje i prostorija je potonula u gust mrak!

Sve što je Ignasio Kalevara mogao da čuje bilo je nekakvo siktanje, zatim mukli udarci i nešto što je podsećalo na tresak vreća koje padaju na pod...

Tama je trajala sedam ili osam sekundi. A, onda se svetlo ponovo upalilo i Ignasio Kalevara je krenuo prema drogi, jer mu je pre svega bilo stalo do nje. Zastao je na pola puta shvatajući vrlo lagano u šta to gleda...

Na četiri stolice oko gomile droge sedela su četiri leša — bez glava! Četiri glave su bile spuštene u nekakvu plastičnu vreću i bačene u drugi ugao prostorije. Kalevara je buljio u te glave ne primećujući da mu je ninđa već prišao iza leđa...

Ninđa nije imao vremena za gubljenje i bilo kakve igre sa velikim dilerom. Brzinom zvečarke mu ze zavukao vrh mača u vrat i zatim napravio pokret kojim je celu oštricu progurao kroz Kalevarin vrat, počežući potom unazad i lomeći mu kičmu!

Ignasio Kalevara je bio mrtav pre nego što je uopšte shvatio da više nikada neće biti u stanju da sanja o tome kako prodaje tu gomilu droge i upotrebljava novac da bi pobio sve

svoje konkurente na tržištu otrova! No, njegov poslednji pogled, ukočenim, staklastim očima bio je posvećen upravo kokainu...

Ninđa je pažljivo izbrisao mač, a onda je dohvatio jedan od pištolja koji su pripadali ubijenim stražarima i ispalio tri metka u drogu. To je bilo dovoljno buke da privuče ostale iz bande...

Ti kriminalci nisu bili baš mnogo bistri, u protivnom nikada im ne bi palo na pamet da u skladište ulaze jedan po jedan. Ovako, ulazeći, sa uperenim oružjem, misleći da će pripucati ili bar uplašiti nekoga, suočavali su se sa smrću brže nego što su bili u stanju da prepoznaju onoga ko je uzmahivao mačem, sekao i slao ih u pakao...

Prva četvorica pali su bez glasa. Tek peti je zastao na vratima pre nego što je ušao i njegov užas, panika koja ga je u treptaju obuzela, nije mu dozvolila da pokuša da podigne oružje. Naprotiv, čovek je bacio pištolj i pojurio kao bez daha nazad, sudarajući se sa onima koji su, i ne znajući, čekali na red za smrt. Urlao je:

— Đavo! Unutra je đavo!

Ispred skladišta ih bilo šest. Sedmi je bežao niz ulicu, a

ona trojica na kraju ulice su ga gledali zabezeknuto. Šestorica ispred ulaza u skladište su zastali. Nisu bili još uvek uplašeni, već samo zbunjeni ponašanjem svog kolege iz bande. A, onda je jedan od njih izvadio iz džepa ručnu granatu...

— Ma šta da je unutra, ovo me neće odoleti!

— Nemoj to da radiš — povikao je drugi. — Ignasio je unutra!

— Neka se skloni, onda... — rekao je čovek i brzopleto aktivirao bombu i ubacio je kroz odškrinuta vrata.

Sledeće tri sekunde se nije događalo ništa. Oni napolju su čekali da odjekne eksplozija, pa da posle nje jurnu u skladište. A, onda, tačno u trećoj sekundi kroz vrata je prema njima poletela plastična kesa i u njoj četiri mrtve glave. Oni ustuknuše zapanjeno. Tačno u času kada je ručna bomba koja je bila zajedno sa odsečenim glavama u toj kesi eksplodirala, shvatili su da nisu u stanju da se suprotstave sili iza tih vrata!

Eksplozija ih je pobacala po ulici kao da su velike krpene lutke, ranivši ozbiljno dvojicu,

a još dvojicu lakše. Oni koji su bili u stanju da ustanu učinili su to što su brže mogli, bacajući svoje oružje i bežeći glavom bez obzira...

Međutim, kada su stigli do kraja ulice, morali su da stanu. Tamo je stajao automobil iz kojeg je sa »uzijem« u ruci izašao krupan čovek, duge, plave kose. Ona trojica koja su bila zadužena da stražare na kraju ulice podigoše oružje...

Tabasko Pit ih je polio užarenim olovom pre nego što su mogli da pritisnu obarače i nije prestajao da puca sve dok je bilo municije u njegovom autotomatu!

Onda je nastupila tišina kroz koju čak ni ranjenici nisu smeli da zajauču. Pit je jednostavno bacio automat i prišao skladištu upravo u trenutku kada je iz njega izašao nindža sa paketićem kokaina u ruci...

— Ovo je bilo lako — rekao je Tabasko Pit. — Nadao sam se ozbiljnijem okršaju sa kolumbijskom mafijom! Oni su, u stvari, mlake sestrice! Neka počivaju u miru, ako u paklu ima mira! Hoćemo li sada da zbrišemo odavde?

— Ja ću drugim putem — reče nindža mirno. Pružio je kesu

sa drogom Pitu. — Ovo ćeš odneti Lombardiju. Rekao sam ti adresu. Reci da mu to šalje lično Ignasio Kalevara.

— Gde ćeš ti biti? — upita Pit.

— Biću na toj istoj adresi — odgovori nindža. — Pada veče i očekujem da će Alen Lombardi pokušati da ga iskoristi za nešto zbog čega ću mu noćas biti senka. Shvataš?

— Treba li ti pomoć? — upita Pit i mahnu rukom prema pobijenim kriminalcima. — Prešlo mi je u naviku ovako nešto...

— Ti si svoj deo posla obavio sjajno, Pite — reče nindža.

— Pa... trudio sam se... — osmehnu se Pit.

Gledao je kako nindža prilazi vratima zgrade i nestaje u njoj. Požurio je ka automobilu. Nije bilo zdravo boraviti u blizini tolikih leševa. U sebi je ponavljao adresu koju mu je Lesli tog prepodneva rekao...

*
*   *

Alen Lombardi je bio pomalo zbunjen. Taj paketić sa he-

roinom koji mu je doneo sasvim nepoznat čovek i za koji je bilo rečeno da mu šalje lično Ignasio Kalevara, nametao mu je neka pitanja. Pre toga mu je drogu isporučivao Mikikos, jer su njih dvojica obavljali posao međusobno, mada mu je bilo poznato da i Mikikos radi sa blagoslovom Ignasija Kalevara. U stvari, Lombardi je priželjkivao da preskoči posrednike i da uđe u direktan posao sa velikim gazdom, samo što nikako nije bio u stanju da pronađe način da to zaista učini. Sada je samo razmišljao šta je navelo Kalevaru da mu pošalje drogu, očigledno kao poruku, a ne samo kao prost paket robe. Poruka je, prema Lombardijevom mišljenju bila: »Od sada si moj čovek i radićemo bez posrednika!« Nikako drugačije nije to mogao da protumači. I, bilo mu je veoma drago. Bio je gotovo ponosan na sebe zbog toga.

Odmah je javio ženi da je droga stigla. Mogli su se na prste jedne ruke nabrojati ljudi koji su znali tajnu — Alen Lombardi i Džudi Šer su bili venčani. U početku je to bila veza ispunjena strašću, mahni-

tom, skoro bolesnom. Lombardi je uleteo u Džudin krevet i sasvim poludeo za njenim telom i njenim ljubavnim veštinama. Iako se pribojavao, još od početka veze, da je ona sa njim samo zbog toga što je on u stanju, kao diler, da joj obezbedi velike količine besplatnog kokaina, to je uvek zabravljao kada bi se našao između njenih moćnih, mišićavih butina. Zarivajući se u nju sa neshvatljivom požudom, Lombardi je oslepeo i ogluveo na sve ono što mu je moglo smetati u toj vezi. Kada je ona, jednom, na sedmom nebu od »koke«, predložila da se venčaju on je bez razmišljanja pristao i već četiri godine oni su bili muž i žena. Usput je otkrio — nije mogao da ne otkrije — da Džudi nije ono što je on mislio da jeste. U njenom telu i u njenom umu je bilo mnogo više mračnih, stravičnih stvari nego što je mogao i da sanja.

Naučivši, kroz svoj buran život, duboko u kriminalu, neke veštine i tehnike borbe, Lombardi je svemu tome naučio i Džudi. Smatrao je da su njih dvoje najopasniji par u San Francisku, jer su uistinu mo-

gli da se suprotstave bilo kome. To je, u određenim krugovima, bilo odlično poznato. Lombardija su smatrali opasnim, ali nedovoljno ambicioznim čovekom. O Džudi su, u početku, mislili samo da je nimfomanka, jer je povaljivala muškarce pre komerno i u ogromnom broju, ali se kasnije počelo šuškat i da je nastrana. Sa njom su viđane mlade devojke, koje je menjala uporedo sa muškarcima, koristeći vežbaonicu, otvorenu Lombardijevim novcem, kao mamac za naivke koje misle da institucija silovanja podrazumeva bar jednog muškog učesnika — to nije bilo tačno! Alen Lombardi je, međutim, suviše bio vezan tom slepom strasću za Džudi da bi joj bilo šta prebacio. U njemu čak nije bilo ni ljubomore. Podnosio je sve muškarce i sve devojke samo da bi imao Džudi, s vremena na vreme. Odvajao je kokain od količine namenjene pro daji, mešajući ga sa talkom kako bi zadovoljio količinu namenjenu kupcu, samo da bi Džudi imala dovoljno, a njoj je trebalo svakim danom sve više...

Džudi je dojurila kada je čula da je roba stigla. Nije čak ni zatvorila vrata za sobom. Bacila se na kokain kao izgladnela zver. Tek kada je ušmrkala nekoliko grama, sva opijena, rekla je:

— Ti si nezamenljiv, Alene! Ti si zaista nezamenljiv!

On nije ništa rekao. Svukao se, a onda je svukao opijenu Džudi i sledeći čas su vodili ljubav, divlje, gotovo se rastruč i, na podu njegove sobe. Sudarali su im se zubi, jedno drugom su na telu ostavljali tragove noktiju i zuba. Lomili su se i grčili tražeći nekakvo zadovoljstvo za koje su bili sigurni da je moguće i dostižno, ali su se pri tom ponašali ne kao nežni ljubavnici koji jedno drugom daju deo sebe, već kao protivnici, rvači, gladijatori koji jedno od drugog pokušavaju da otkinu ili deo mesa ili deo duše... Konačno, oznojeni, iscrpeni, krvavi i bez daha, ležali su dugo na podu dolazeći sebi...

— Molim te... — rekao je Alen Lombardi. — Večeras nemoj da praviš gluposti sa devojka!

Džudi se samo iscerila, a zatim i šuplje nasmejala:

— Šta ti imaš protiv mojih malih nestašluka?! To se tebe ne tiče. To nema nikakve veze sa našom vezom, dragi moj. Uostalom, ti ćeš uvek dobiti ovo... Kad god poželiš i kad god budeš imao dovoljno »koke«!

Pokazala je šta to on sve može da dobije od nje, a Alen Lombardi je škrgutao zubima osećajući da je se ne može zasititi.

Nešto manje od jednog časa kasnije, posle tuširanja i presvlačenja, izašli su zajedno iz stana. Lombardi je pričao o tome kako mu je veliki gazda, Kalevara, poslao poruku koja znači da je on sada napredovao. Džudi ga nije slušala, jer nije ni mogla da ga čuje. Njoj se u glavi vrteo neki sasvim drugi film. Ona je unom pitala morem kokaina i nije bila na ovom svetu.

— Moram pronaći način da se zahvalim gospodinu Kalevari — rekao je Lombardi sedajući u automobil. Ona ga nije čula. Rekla je nekim dubokim, zamagljenim glasom:

— Pronađi neki klub, kafić, bilo šta... Jede mi se žensko meso!

— Ali, Džudi?! — uzviknuo je Lombardi. — Moraš li to baš večeras da radiš?

— Rekla sam ti... — ponovila je ona. — Vozi i pronađi nekakav klub ili kafić ili diskoteku ili devojački samostan! Bilo šta! Nemoj da me razbesniš, Alene!

— Do đavola! — rekao je Alen Lombardi, ali takvim glasom da je i njoj bilo jasno da će je poslušati.

Veče je već odavno zatamnelo ulice i oni su vozili sporo, prolazeći ulicama, avenijama i bulevarima u kojima je bilo mesta kakvo je želela Džudi. Alen Lombardi je bio nezadovoljan i uznemiren. Džudi je bila sasvim zanesena »kokom«. Ni jedno ni drugo nisu mogli da primete da ih prati neupadljiv automobil sa oštećenim svetlima. U jednom trenutku je Lombardi pogledao u retrovizor, ali je samo pomislio: »Onaj dasa rizikuje da ga policajac zaustavi i kazni zbog tog glupog svetla! Meni se to ne sme dogoditi. Posle tog kretnizma sa Karolinom Nil ne smem imati više nikakve veze sa policijom!«

U automobilu sa oštećenim svetlima sedeo je Lesli. Za ovu priliku je stavio veštačke,

prosele zaliske, i zalepio razbarušene brkove. Malim intervencijama na jagodicama i oko očiju potpuno je izmenio svoj lik. U stvari, svako ko bi zadržao pogled na njemu mogao je sa sigurnošću da kaže da je to nekakav sitan službenik u godinama, sigurno neženja, koji se s večeri uputio u grad tražeći malo uzbuđenja. Onaj osećaj — haragei — koji mu je već odavno bio u krvi, govorio mu je da je na dobrom tragu i da će Lombardi morati, pre ili kasnije, da mu i nesvesno otkrije u kakvoj je vezi sa svim tim ubistvima devojaka. Bio je siguran, sigurniji od nesrećnog poručnika Tejlora da je Lombardi osoba od ključnog značaja za slučaj »Bolonja«, mada nije mogao da veruje da je baš Alen Lombardi izvršilac zločina. Lik narko-dilera nije mu se uklapao u sliku psihoze koja bi mogla voditi do serijskih ubistava.

Pratio ih je od Lombardijevog stana. Bilo je očito da su birali lokal u koji bi ušli, jer je Lombardijev automobil usporavao pored svetlećih reklama za klubove i diskoteke. Međutim, to traženje je potrajalo prilično dugo — skoro dva časa su se vozili gradom. Konačno, negde na putu za Pacifiku su skrenuli u jednu ulicu

na čijem je uglu stajala ogromna neonska reklama za klub »Miranda«. Lesliju je taj klub bio poznat — mnogo skupih kurvi, bogatiji muškarci željni neobičnih iskustava... »Miranda« je bio klub poznat po nekim čudnim predstavama, na bini, i po još čudnijim stvarima koje su se odvijale u sobama na spratu. Govorilo se da tu ima i maloletnica, seksa uživo, bičevanja, bolesnih igrarija sa životinjama... Svega! Nije se iznenadio kada je Lombardi svoj automobil parkirao ispred »Mirande«.

Pre nego što je napustila automobil, Džudi je udahmula još nekoliko grama kokaina. Alen je samo pomislio da joj jednog dana neće biti dovoljno ni pola kilograma dnevno. Zatim su ušli u klub. Nešto kasnije je pored njih prošao taj visoki sredovečni čovek sa sedim zaliscima i razbarušenim brkovima i Alen Lombardi ga je bez zanimanja ispratio pogledom. Čovek je otišao do same bine, na kojoj je neka devojka, bez trunke odeće, samu sebe škakljala percetom, po veoma osetljivim delovima tela, uvijajući se na neverovatne načine. Međutim, to je bilo potpuno nevino u poređenju sa onim što je već bilo najavljeno u programi za to veče — to se zva-

lo »Erotski trio sa dva muškarca i veoma mladom devojkom«! Lesliju Eldridžu se to pomalo gadilo, ali sada nije imao vremena da razmišlja o tome. Mislio je na Lombardiju pored koga je prošao. Kada se smestio pored bine, sedajući tako da gotovo čitavu salu ima na oku, primetio je da je Lombardi pronašao mesto pored šanka, dok je žena koja je bila sa njim u društvu i sasvim očigledno bila ista ona Džudi Šer o kojoj je govorio Tabasko Pit, pronašla mali sto u sasvim drugom delu sale.

U prvih pola časa se nije dogodilo baš ništa neuobičajeno. Lesliju su prišle dve prijateljice noći nudeći svoje usluge, ali ih je on odbio posle kraćeg razgovora. Prostitutke su prilazile i Lombardiju, i to je Lesli lako uočio, ali ih je i on odbijao. Džudi Šer je sedela za svojim stolom. Ispred nje je bilo piće koje nije ni dotakla. Samo je nekako odsutno buljila prema bini, ali se činilo da uopšte ne vidi šta se tamo događa.

A onda se Alen Lombardi pokrenuo i već po prvom pokretu je bilo sasvim jasno da ima određen cilj. Taj cilj je bila jedna devojka koja je sedela u blizini šanka, sama za stolom. Budući da je bila sama, a nije jurila slobodne muškarce po

sali, bilo je prilično jasno da nije kurva. Po svoj prilici je jednostavno čekala nekoga ili je bila tu samo iz radoznalosti. Njena ravna, plava kosa odatvala je malu tajnu — ta kosa je bila obojena u plavo...

Profil te devojke se sasvim uklopio u sve ono što je o tajanstvenom ubici znao Lesli. Sada je bio sasvim siguran da je Alen Lombardi tip koji je izvodio neke od devojka koje su, kasnije, nađene mrtve...

Više nije bilo smisla sedeti pored te glupe bine i Lesli je izašao. Lombardi nije ni obraćao pažnju na njega, mada ga je primetio da se dualjava od bine. Nije ni razmišljao o tom čoveku. Razmišljao je o devojci lažne plave kose. Prišao je i zapodenuo razgovor...

Ispred lokala Lesli je prvo dobro osmotrio okolinu, pokušavajući, sa mnogo uspeha, da razmišlja na isti način kao u bica. Obišao je celu zgradu tražeći mesto za koje je bilo moguće, u stvari sasvim verovatno da bude pravac kojim će Lombardi izvesti svoju žrtvu. Sa istočne strane zgrade je bio mali park, koji je klub delio od jednog nevelikog niza niskih, malih bungalova i Lesli je gotovo osetio u venama da će oni proći baš tuda. Povukao se u senku nadstrešnice ispred slu

žbene garaže kluba. Odatle je mogao da vidi taj prostor. Čekao je strpljivo. Sa tog mesta je mogao da vidi i deo parkirališta na kome je bilo Lombardijevo vozilo, tako da oni nisu mogli otići nezapaženi. Međutim, kako je vreme prolazilo, Lesli je bio sve uvereniji da oni neće krenuti ka automobilu, već upravo kroz taj mali park, prema bungalovima...

Morao je da čeka zaista dugo. Kada je pogledao na časovnik i kada je ustanovio da se već bliži jedan posle ponoći, brzopletu je u jednom trenutku pomislio da se preračunao i da te noći Lombardi neće...

U pola misli ga je prekinula pojava žene — Džudi Šer. Ona je koračala čudnim korakom, kao da noge nisu htele da joj dodiruju tlo u hodu, kao da je svakim korakom bila sve bliže umobolnoj ideji da korača po vazduhu. Lesli je znao da je to »koka« u njoj...

Džudi je prošla kroz park i zastala ispred prvog bungalova. Kada je stala, i njoj samoj je bilo jasno da se ljulja, pa se naslonila na zid. Ostala je tako nekoliko minuta gledajući ka zgradi kluba kao da neko ga očekuje...

Lombardi i devojkica lažne plave kose su izašli vodeći se za ruku. Lesliju je bilo jasno

da je Alen Lombardi ili platio ili šarmirao devojkicu. Njih dvojica su se smejali nešto i Lombardi se naginjao ka devojkici i šaputao joj, a ona je zabacivala glavu i kikotala se. Išli su ravno prema parku. Tada je Lesli primetio da se Lombardi jednom rukom poigravao sa ključem, privezanim za nekakvu veštačku, keramičku voćku, umesto priveska. Njihov cilj je bio bungalov.

Devojkica svakako nije mogla da primeti ženu naslonjenu na zid bungalova. A kada je već bila toliko blizu da bi je morala primetiti tamo više žene nije bilo. Džudi se povukla u duboku senku iza bungalova kada su Lombardi i devojkica prišli. Lesli je stajao tamo u senci i osećao sve snažnije kako u vazduhu lebdi smrtna opasnost. Naravno, po devojkicu...

— Uđi i sačekaj me — rekao je Alen Lombardi devojkici. — Skočiću samo da donesem jednu bocu šampanjca! Šampanjac je najbolji za igranje kojih ćemo se igrati. Penusa se, znaš!

Devojkica se kikotala i svojom rukom otključavala bungalov. Ušla je osvrnuvši se ka Lombardiju, koji joj se osmehnuo, sačekao da ona uđe, zatvori vrata za sobom, a onda

se hitro uputio nazad ka klubu. Nije morao da vidi da je Džudi u blizini.

Nije ušao nazad u klub. Leslie je video Lombardija kako neko vreme stoji ispred kluba, verovatno posmatrajući okolinu i proveravajući da li ga je neko video, a onda brzim koracima prilazi svom automobilu. Leslie je pomislio da će Lombardi uzeti nešto iz kola — možda hirurški alat kojim su bile otvorene lobljanje žrtvi... Ali, na njegovo iznenađenje, Lombardi je uključio motor kola i ubacio u brzinu. Bilo je jasno da želi veoma brzo da ode sa tog mesta!

U trenutku kada je shvatio šta se događa, Leslie više nije imao mnogo vremena. Za dve ili tri sekunde će Lombardi ispariti i on više neće moći da ga kontroliše, jer će morati da interveniše na drugoj strani pozornice smrti. Zato je odmah reagovao...

U dugim skokovima je potrčao prema onom delu prilazne staze kojom je Lombardi morao da prođe. Njegova brzina nije bila ljudska. Kretao se poput duha i bio je na stazi kada je Lombardi naišao...

Alen Lombardi opsova žestoko primetivši priliku koja je stajala na sredini staze, ne po-

kazujući nameru da se pomeri pred nailazećim automobilom. Još uvek nije shvatao da je taj čovek tu zbog njega. Pritisnuo je kočnicu i zaustavio tik ispred čoveka. Otvorio je prozor i dreknuo:

— Sklanjaj dupe odatle, kretenu!

Nešto nalik na tamnu zvezdu se otkacilo iz ruke čoveka koji je stajao na stazi, nešto što je prozujalo kroz vazduh i letelo prema Lombardijevom čelu... U tom času je Alen Lombardi shvatio, ali već je bilo savršeno kasno za sve!

Šuriken ga je pogodio tačno između očiju! Iz grla mu se ote nemoćan jauk, presečen eksplozivnim bolom u glavi, posle kojeg je potonuo, brzo i neumitno — ravno u smrt!

Lesli nije gubio vreme. Nije ga imao previše. Sada je znao da već mrtvi Alen Lombardi nije ubica svih onih devojaka. pojurio je ka bungalovu u kome je bila devojka...

U tih pola minuta vremena koje je proteklo od časa kada je ostala sama do trenutka kada je u bungalov ušla jedna žena, devojka je mislila: »Kakav džentlmen! Šampanjac...« A, onda je u bungalov ušla žena i devojka se začnula, upitavši oštro:

— Šta vi tražite ovde?!

— Tražim tebe — odgovori la je mutnim glasom Džudi Šer i pre nego što je devojkica mogla i da pomisli da je u opasnosti, Džudi je izvela savršen ma-vaši-gei pogodivši petom devojčinu slepočnicu.

Džudi je stajala iznad onesvešćene devojkice dišući sve brže i brže. Njen bolesni nagon je počinjao da joj oduzima i poslednje treptaje svesti. Ras-kopčala je svoju bluzu — za samu kožu, odmah ispod grudi bila joj je flasterom zalepljena čudna vrećica, koju je ot-kopčala i razmotala. Izvukla je odatle, nekoliko hirurških instrumenata. Onih koji se svuda u svetu koriste za lobotomiju — otvaranje ljudske lobanje!

Nije stigla da spusti hirurški nož na devojčinu glavu — nešto je tresnulo u vrata bun-galova i Džudi se okrenula... Ispred nje je stajao Tabasko Pit!

— Ti?! To si ti!?! — urliknuo je Pit videvši u njenoj ruci instrumente. Bio je zabez-eknut i okamenjen saznanjem.

Džudi je reagovala brže nego što se Pit mogao nadati. Prišla mu je hitro. Nije ga udarila i tek kada je spustila ruku na njega i tek kada je osetio

pritisak njenih prstiju Tabasko Pit je postao svestan da je to isto ono o čemu mu je govorio Leslie — daricuku-jen, tehnika ubijanja ili onesposobljavanja prstima pritiskom!

Srećom, Džudi ga nije pogodila u mesto koje bi moglo biti smrtonosno, ali je njen pritisak na njegovu grudnu kost izazvao paralizu, a onda i zatamnjenje svesti kod Tabasko Pita i on se sručio na pod! Džudi Šer je kleknula iznad njega i uzmahnula ruku, spremna da mu zada udarac u vitalnu tačku iza uha, ne sasvim svesna da će ga tim udarcem sigurno ubiti...

Nije stigla da zada udarac! Leslie je skočio sa vrata. To, u stvari, i nije bio skok, nego let! Let koji se završio blokadom sledećim udarcem izbio iz ženinih ruku hirurški nož. Skočio je na noge istovremeno kad i Džudi!

Lesli je bio zapanjen njenim sposobnostima. Bila je opijena kokainom, ali je ipak njena uvežbanost bila dovedena do takvog stepena da se kretala kao da je stoprocentno koncentrisana na borbu. Lesli je pomislio: »Ova žena misli i kreće se poput kunoič, ženskog ninde! Nije bio daleko od istine. Jedino što sama Džudi Šer

uopšte nije znala za instituciju kumoiči. Međutim, to joj nije smetalo da se sada upravo na takav način suprotstavi nepoznatom čoveku koji ju je sprečio da ubije Pita...

— Poginućeš noćas, ma ko da si! — rekla je Džudi.

Lesli je ćutao. Bio je svestan da ne sme ni trenutka da se opusti i da mora da zaboravi da ispred sebe ima ženu. Ona u tom trenutku za njega nije bila žena, već samo neprijatelj koga treba pobediti, nadvisiti, pa i ubiti, ako se mora. U tom času u njegovoj svesti je bilo svejedno da li se ispred njega nalazi muškarac, žena, zver, robot, sam đavo...

Ipak, Džudi Šer nije mogla da pretpostavi kakvim sve zna, njima i veštinama raspolaže njen protivnik, i odlučila se za napad neoprezno — pokušala je da izvede leteći udarac sa obe noge. Znala je da to obično iznenadi muškarce. No, nije imala pojma da pred njom nije običan muškarac.

Lesli je predvideo njen udarac. Odskočio je i prevrnuo se u vazduhu tako da se jednog trenutka našao u letu iznad žene. Jedan munjevit, kratak udarac u vratnu jabučicu i Džudi Šer se nije prizemljila nego pala, najednom osećajući da

više nije u stanju da kontroliše svoje protivnike. Da nije bila napunjena kokainom, verovatno bi je zahvatila panika. Ali, ona je imala divlju želju da se bori...

Ustala je nesigurno i krenula ponovo ka Lesliju i sada je i njemu bilo jasno da tu ženu neće zaustaviti ništa osim smrtonosnog udarca...

Zadao ga je u času kada je ona pokušala da izvede zahvat petlje i obori ga na pod. Na tren se činilo da je ostala da visi u vazduhu kada je njegova ruka pogodila, jedva dotičući, tačku na kraju grudne kosti...

Nekoliko grčevitih pokreta koje je već umiruće telo načinilo bili su znak da Džudi Šer umire — od blokiranih srčanih mišića, na isti način na koji su umrle sve one devojkice, njene žrtve... No ona je bila suviše snažna da umre brzo. Njena svest se borila sa smrću i Lesli je kleknuo iznad nje čudeći se što ne umire.

— Proklet da si! — procedila je Džudi Šer.

— Zašto? — upita Lesli brzo, očekujući da ona ispusti dušu, ali pokušavajući da dobije odgovor pre toga. — Zašto si ubijala te devojkice?

— Plavuše... — procedila je kroz stisnute zube umiruća. — Uvek sam ih mrzela... Tako sam želela da budem plava...

Umrla je pokušavajući da izgovori još nešto što je morala sa sobom da odnese u smrt. Lesli više nije imao razloga da vodi računa o njoj. Priskočio je Tabasko Pitu. Pretpostavljaajući šta se Pitu dogodilo, Lesli je brzo primenio presumpciju, tehniku ozdravljenja i posle kratkog masiranja određenih tačaka na Pitovom vratu veliki, plavokosi čovek je otvorio oči...

— Kog đavola si uopšte tražio ovde? — upitao je Lesli.

— Pratio sam je — reče Pit slabim glasom. — Pratio sam Džudi. Hteo sam da se uverim...

— Jesi li u stanju da hodaš? — upitao je Lesli. — Moramo brzo oдавde!

— Sada je sve gotovo, zar ne?! — reče Pit. Znao je odgovor. Zato je dodao: — U stanju sam da tričim ako treba! Hajde da zбриšemo! Ova priča mi uopšte nije prijala!

— Ni meni — rekao je Lesli.

Izašli su pre nego što se neko setio da pozove policiju našavši prethodno mrtvog Alena Lombardija u automobilu na

sredini prilazne staze u klubu. Lesli i Pit su već bili odmakli kada su se začule prve sirene patrolnih kola...

Sledećeg dana je na adresu poručnika Džordža Tejlora stigao neobičan telegram. Čitajući ga nije mogao da veruje svojim očima i samo je psovao, ne znajući šta da misli. Telegram je bio prilično dugačak i u njemu je pisalo sledeće:

»Verovatno ste već pronašli gomilu droge i gomilu mrtvih mafijaša. Verovatno ti je već jasno da je Lombardi bio samo pomoćnik, a da je pravi masovni ubica bila Džudi Šer, drogirana i umobolna. Ne znam da li ćeš razumeti, ali smatram da je ušteđen trud sudovima koji bi godinama trošili novac na suđenje svima njima. Ovakvo, biće potrebni samo troškovi sahrane. Nadam se da ćeš razumeti sve ovo. Nadam se da će sve ovo razumeti i pravi Ed Ros. Uostalom, uveren sam da može biti ponosan na svoje ime. Ono se sada vezuje za totalno rasturanje kolumbijske narko-mafije u gradu... Uzgred... U tvoje ime sam poslao stotinjak crvenih ruža Emi To-

mas. Pokušaj da joj se javiš telefonom. Nastavi gde si prekinuo. Nadam se da još prema njoj osećaš prave stvari. A, ako išta na ovom svetu može da smekša razlucenu ženu, onda je to cveće... Tvoj... Ed Ros!»

Džordž Tejlor je nastavio da psuje, ali sve tiše i tiše, sve dok nije prestao. Onda je neko vreme u tišini razmišljao, a onda je prišao telefonu i okrenuo broj Emi Tomas...

— K r a j —

Dobro došli u porodicu roto romana!

